

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Büyük Ölüm Orucu Direnişi 407. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/36 ● 01 Aralık 2001 ● 500.000 TL

Katil Powell defol!

**ABD Dışişleri Bakanı katil Colin Powel Türkiye'ye geliyor!
Powel, on yıl önce Irak'ı, bugün ise Afganistan'ı hedef alan
emperyalist savaşın elebaşlarından... Yani bir savaş suçlusu!**

Şimdi hedefte bir kez daha Irak halkı var.

Powel Türk yöneticilerini buna razı etmek için geliyor...

**Türkiye'den istenen, Amerikan emperyalizmi için
elini kardeş halkların kanına bulamasıdır.**

Bunun için baskı ve rüşvet bir arada kullanılacak...

**Emekçiler için yeni bir sosyal yıkım programı demek olan
yeni İMF kredileri savaş rüşvetinin ilk taksidi...**

Kirli ve kanlı pazarlıkların karşısına dikilelim!

Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı

**"işçilerin birliği, halkların kardeşliği" için
mücadeleyi yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Reformist solda son durum	3
Kurtlar sofrasında bir sofraya: Kıbrıs	4
ÖO Direnişi tüm saldırılara karşı	
bitirilemiyor!	5
Taban inisiyatifini güçlendirelim!	6
Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu	
Girişimi'nin imza kampanyası sürüyor!	7
Bu ülke için seve seve kampanyası	8
Ordu ve kriz yağmacısı OYAK.	9
Bir Aymasın direnişçisinin	
değerlendirmesi	10
İşçi kültür evleri üzerine.	11
1 Aralık'a doğru sınıf hareketi	
(orta sayfa).	12-13
Afganistan'ın ölüm tarlaları	14
Yeni dönemde McCarthy'cilik	
diriltiliyor	15
Amaçlanan maphusların zulme karşı	
direnme hakkını engellemektir	16-17
Yeni YÖK yasası	18
Gençlik	19
27 Kasım, teslimiyet ve ihanete karşı	
Kürdistan emekçilerinin direniş	
bayrağıdır!	20-21
Savaş meydanı kadınlar(iktibas)	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/37 ● 1 Aralık 2001

Fiyatı: 500.000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

İstanbul polisi 29 Kasım günü çok sayıda dernek, gazete ve dergi büroları ile kültür merkezlerine baskın düzenledi. Baskınlarda çok sayıda kişi gözaltına alınırken, arşivlere de el konuldu.

Alınan ilk bilgilere göre devrimci basın bürolarından gözaltına alınanların isimleri şöyle: Kızıl Bayrak gazetesinden Yeliz Saygıner ve Vural Uzal; Atılım Gazetesinden kimliği açıklanmayan 3 kişi; Alınanımız Gazetesinden Melek Tokur, Ekrem Erdem, Bağdat Mızrak; Devrimci Demokrasi Dergisinin Yazı İşleri Müdürü Tevhide Akıncı; Devrimci Demokrasi Gazetesi'nden Ertaş Öztürk, Erdal Güler, Fakir Ali Doğan; Devrimci Mücadele Birliği'nden Şaziye Kızıl, Aysun Güven, Özlem Oral ve Şafak Gümüüşsoy.

Basılan diğer kurumlardan; Kürt Enstitüsü Başkanı Şefik Beyaz, Tohum Kültür Merkezi'nden Hüseyin Çakıroğlu, Mezopotamya Kültür Merkezi'nden kimliği belirlenemeyen 2 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Devrimci basın büroları dışında polis baskınına uğrayan diğer kurumlar; Mezopotamya Kültür Merkezi, Zend Bilim Kültür Eğitim Vakfı, Dicle Kadın Kültür Merkezi, 7. Gündem Dergisi, Özgür Kadının Sesi Dergisi, Gençlik Kültür Merkezi, Anadolu Kültür Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Devrimci Mücadele Birliği, Hak Söz Dergisi, Nizamı Alem Ocakları, Tohum Kültür Merkezi, Mem Basın Yayın, Özgür Halk Dergisi ve Kürt Enstitüsü'dür.

Saldırının 1 Aralık öngününde gerçekleştirilmesinin özel bir anlamı bulunduğu açıktır. Diğer yandan, saldırıya devrimci basın büroları dışında ağırlıklı olarak Kürt kurumlarının maruz kalmasını, emperyalist savaşın(özelde Irak'a yönelik hazırlığın) içerde baskı ve terör olarak yansımaları şeklinde değerlendirmek gerekiyor. HADEP'e yönelik saldırıların da ardı-arkasının kesilmediği gözönüne alınırsa, Türk devletinin tüm atıp tutmalarına rağmen Irak konusunda ABD tezine şimdiden ikna edildiğini düşünmek pek yanıltıcı olmayacaktır.

Fakat İstanbul'daki bu son saldırının kapsamı, Irak ve Kürt sorununu aşar boyutlardadır ve ağırlıklı olarak devrimci kurumları hedeflemektedir. Zamanlaması itibarıyla da, hedef, bir kez daha devrimci hareketi kitle hareketinden uzaklaştırma-yalıtma olarak belirlenmiştir. Sermaye devleti 1 Aralık'ta sendika bürokrasisinin tam denetimini garantilemeye çalışmaktadır. Kitlelerin öfke ve tepkisini sermayeye ve devletine yöneltebilecek tüm devrimci müdahalelerin önünü kesmek, eylemi bir hava

boşaltma işleviyle sınırlamak, böylece devlet ve düzen açısından riski azaltmak istemektedir.

Düzen ve devrim, işçi sınıfı ve sermaye arasındaki çatışma işte bu derece açık hale gelmiş durumdadır. Sınıf devrimcileri bu açıklığı sınıfın en geniş kitlelerine de yaymakla yükümlüdürler.

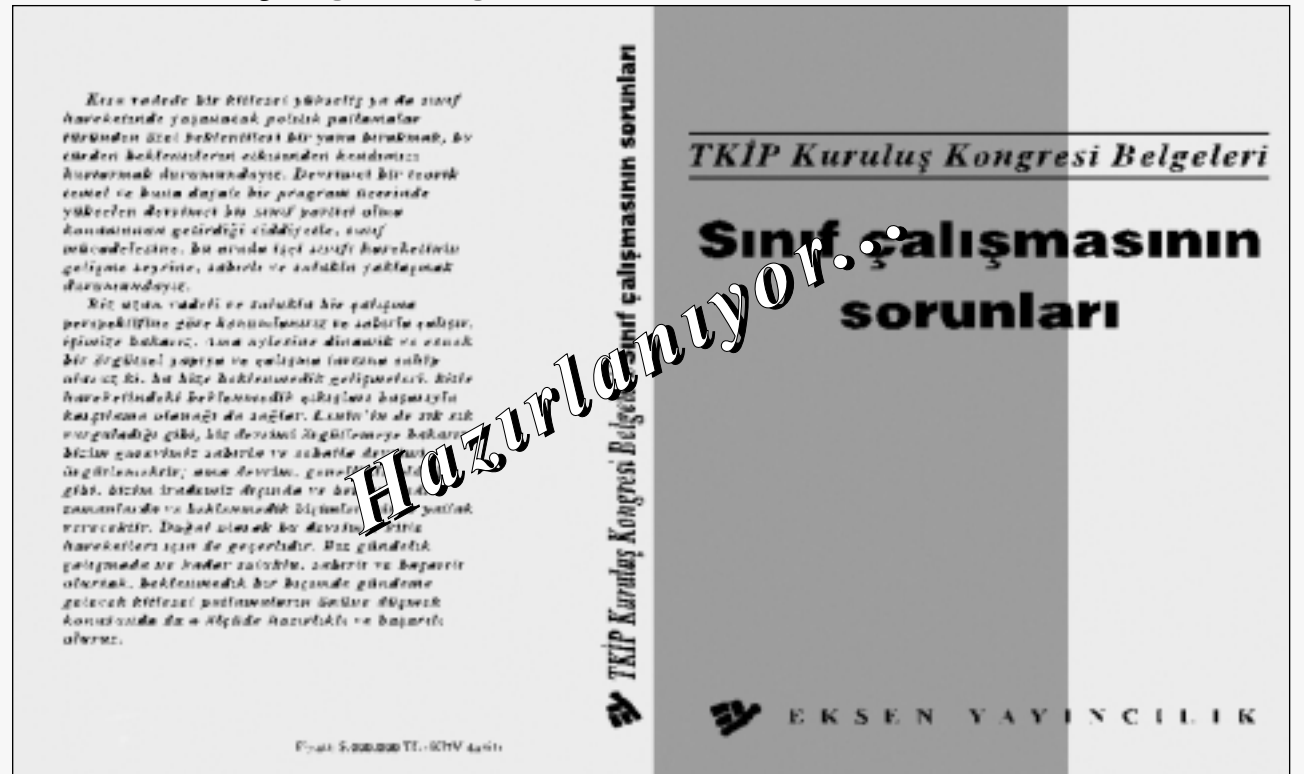
Bu saldırının, 1 Aralık ve sonrasında gelişecek işçi-emekçi eylemlerine müdahaleyi zayıflatmak bir yana, daha da güçlendirmesi gerekiyor. Bu hem devrimci olmanın bir gereği, hem de baskı ve terörü püskürtmenin en geçerli yoludur.

Kapitalist sistemin İstanbul polisi ağzından dillendirdiği, "devrimci hareketi marjinalleştirme" istek ve umudunu boşa çıkarmak görevimizdir. Bu görevin hakkını vereceğiz. Baskı ve terörün bizi yolumuzdan döndüremeyeceğini bugüne dek kanıtladık, bundan sonra da kanıtlamaya devam edeceğiz.

Emperyalist saldırganlığa hayır!

Faşist baskı ve teröre son!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

Reformist solda son durum

Her biri kendine özgü özellikler taşıyan ve tümü de sosyalist olmak iddiasında olan zengin bir reformist sol partiler yelpazesi var bugünün Türkiye’sinde. ÖDP’den EMEP’e, İP’ten SİP’e, PKK’dan PSK’ya uzanan renkli bir yelpaze bu. Bu kesimde daha yakından izlenmeyi gerektiren bazı gelişmeler var şu günlerde.

ÖDP: İç tasfiyenin gerisinde ne var?

ÖDP’ye egemen kanat, parti içi muhalefeti partiden tasfiye etmeyi hedefleyen bir olağanüstü konferans topladı bir süre önce. Açıkça böyle formüle edilmese de, yapılan tasfiyenin gerisinde nispeten homojen bir kimliğe bürünmek ve böylece artık nihayet “parti” haline gelmek iddiası var. Tasfiye konferansının tüzük değişikliği gündemiyle toplanması da bunu gösteriyor. Yenilgi ve yılgınlık ortamında devrimci parti teorisine saldırarak çok kanatlı ve çok sesli bir yeni parti kültürü yaratmak iddiasıyla yola çıkanlar için pek hazin bir sonuç sayılmalı bu. Buna örgüt sorununda zamanında cömertçe kullanılan liberal safsatanın iflası da diyebiliriz.

ÖDP’de son bir yıldır yaşananlar bu açıdan gerçekten ibret vericidir. Partiye egemen kanat, muhaliflerini etkisiz kılmak, susturmak ve bunu başaramadığı durumda ise tasfiye etmek için burjuva ayak oyunlarında kaba zorbalığa kadar kullanmadık yöntem bırakmadı. Sosyalizmin demokrasisi üzerine yıllarca demedik söz bırakmayanlar, çok geçmeden kendi partilerinde demokrasi yerine burjuva ayak oyunlarını, zorbalığı ve tasfiyeyi esas aldılar ve bu süreci 18 Kasım’da yapılan toplu tasfiye konferansı ile noktaladılar.

Yayınlanan olağanüstü konferans bildirisinde; *“Bugün yaşanan gelişmeler karşısında etkin bir politika geliştirebilmenin yolu, ne istediğini bilen, istediklerini yapabilme becerisini gösteren, kararlı ve devrimci bir siyasi çizgi izleyen örgüt yaratmaktan geçiyor”* deniliyor. Örgüt sorununun önemine bu vurguyu, *“partiyeye her üye olanın bir yaşama veya çalışma alanında faaliyette bulunması”* gereği üzerine benimsenen yeni tüzük maddesi tamamlıyor. Bununla *“partinin yaşama ve çalışma alanlarındaki örgütlenmesinin daha gerçek bir zemine oturması hedefleniyor”* muş, böyle söyleniyor konuya ilişkin açıklamada.

Liberal ağızlarda pek iğreti kalan yukardaki sözler ve gerekçeler, şekilsiz ve gevşek liberal parti macerasının iflasının kendileri tarafından tescilidir. Fakat bundan öteye, büyük bir ikiyüzlülüğü ve aldatmacayı da yansıtır bu sözler. ÖDP siyaset sahnesine daha baştan liberal sol bir parti olarak çıkmıştı. Bugün, başlangıç dönemiyle kıyaslanamaz ölçüde daha geri bir noktaya düşmüş durumda. Muhaliflerini tasfiye etmesinin gerisinde de bu var zaten. Çünkü muhalifleri ÖDP’nin çıkış dönemi programını savunarak, bugünkü yönelişleri kendilerince soldan eleştiriyorlardı. AB’ye bağlanan liberal umutlara karşı çıkıyorlar ve anti-empyrist tutumu savunuyorlardı; sosyal-şovenizme ve devlete yaranma çizgisine karşı çıkıyorlar ve Kürt sorununda duyarlılık istiyorlardı; F Tipi hücrelere karşı verilen mücadeleye sahip çıkıyorlar ve destek sunulmasını istiyorlardı vb. ÖDP yönetimince kendilerine tahammül edilememesinin ve sonuçta partiden tasfiye edilmelerinin gerisinde tam da siyasal sorunlarla ilgili bu tutum farklılıkları var.

ÖDP’ye hakim AB’ci liberal kanat, muhaliflerini tasfiye ederek, kendini bu tür pürüzlerden arındırmıştır ve böylece yaranmaya çalıştığı burjuvazi için daha sorunsuz bir görünüme bürünmüştür. Şimdi artık CHP ya da “yeni oluşumcular”la kader birliği yapmak, olanaklıysa eğer ilk seçimlerde onlar sayesinde parlamentoda bir-iki koltuk kapmak üzerine huzur verici hesaplar yapabilirler kendilerince.

İP: Gericileşmede sınır yok!

Şu sıralar erken seçim ve “milli hükümet” çağrısı yapan Perinçekçi İP, kendisi hakkında her seçim

öncesinde artık alışageldiğimiz türden iddiaları bir kez daha bıktırırçasına yineleyip duruyor. İddiaya bakılırsa, İP “barajı geçen iki partiden biri”dir ve ilk seçimlerin ardından kurulacak “milli hükümetin merkezinde” yer alacaktır. Emekçi eylemlerinde İP’in esamesi okunmuyor, ama Perinçek’e bakılırsa, *“Emekçi kitleler siyasal çözüme yönelmişlerdir ve partilerini bulmuşlardır”* bile.

Ordu yalakası İP’in ve başındaki Perinçek’in özellikle seçimler öncesi dönemlerde yoğunlaşan bu türden savurmalarının değerini göstermek için geçmiş dönemlerden bir örneği hatırlatalım. ‘95 seçimleri öncesinde yazdığı bir başyazıda, Perinçek ciddi ciddi; yüzde on barajını aşacağımız kesin, yüzde yirmiyeye ulaşmamız ise yüklenmemize bağlı demişti. Bu, İP’e aydın desteğinin “aydın patlaması” olarak gürültülü bir biçimde sunulduğu sıralarda oluyordu. Sonuç seçimlerde binde iki oy oranıyla yüzyüze kalmak, yani kocaman bir fiyasko oldu. Benzer iddialar benzer biçimlerde ‘99 seçimleri öncesinde de yinelendi. Sonuç tamı tamına ‘95 seçimlerindeki gibiydi.

Perinçek ve partisinin dilediğince üfürmesinden kimseye bir zarar gelmez, sorun bu değil. Sorun, bu partinin gerici ve saldırgan burjuva milliyetçi çizgide ölçüyü iyice kaçırmış olmasıdır. Ordu hakkında hayaller, parlamenter hayaller, “milli sanayici ve tüccarımız” hakkında hayaller; devrime, devrimcilere, işçi-emekçi eylemlerine, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemlerine vb. düşmanlık; “milli devletimiz”, “kahraman ordumuz”, “milli sanayici ve tüccarımız”, “milli ekonomimiz”, “ulusal pazarımız” türünden gerici ve liberal burjuva milliyetçi söylemler, bu partiyi uzun süredir karakterize eden özelliklerdir. Bu özellikleriyle o artık tipik bir burjuva düzen partisidir ve çivisi çıkan düzeni yeniden rayına oturtmak iddiasındadır.

Kendini kokuşan kurulu düzeni islah edecek ve Türkiye kapitalizmini saplandığı bataktan kurtaracak parti olarak sunan bu çevre ve lideri Perinçek, “ordu ile emekçileri karşı karşıya getirmemek” adına işçi ve emekçi eylemlerine karşı çıkmak cüreti bile gösterebildi. Bu aynı bakışla yakın dönemin kitle eylemlerine uzak durma yolunu seçti. Sınıf ve kitle hareketinin kendi düşmanlıklarına rağmen bir kez daha gündeme geldiği şu günlerde, ordu yalakası Perinçek kendince ona bir çerçeve çiziyor. Eylemler erken seçim ve “milli hükümet” talebine ve planına oturmalmış. Eylemlerde “orduya bağlılık” dile getirilmeli, bu bağlılığa aykırı her türlü devrimci etkinlik ve ajitasyon kesinlikle engellenmeli ve bu “eylemler Türk bayraklarıyla yürütülmeli”ymiş. (Her eylemde İstiklal Marşı okunmalı hükmünü de ekleyebilirdi bu plana).

Tüm çabasını sınıf ve kitle hareketinin düzeni zorlayan ve aşan bir mecraya girmesini önlemeye vakfetmiş bu çete, yığınların önlenemeyen hareketliliğini kendi gerici politikasına bağlama hesap ve niyetini ortaya koymuş oluyor böylece. Gerçek tercihi ise, kitlelerin eylemi değil fakat pasif oy desteğidir. Perinçek’in fabrikalar ve işçi mahalleleri yerine köy köy dolaşmayı tercih etmesi de bu tercihin bir yansımasıdır. Sırtını kurum olarak orduya ve sınıf olarak “milli sanayicimiz ve tüccarımız”a dayamak isteyenler, parlamenter çözümler için gerekli oy desteğini ise milliyetçi-popülist söylemlere en yakın kesim olarak gördükleri küçük-burjuva köylülükten almak hesabı, daha doğrusu hayali içindedirler.

EMEP, SİP, PKK...

Mart-Nisan döneminin EP programı tartışmaları sırasında, son derece anlamlı olan bir Kızılderili atasözünü *Evrensel* gazetesinin bir haberinden öğrenmiştik: *“Bir kere aldatırsan ayıp sana, iki aldatırsan ayıp bana”*. Üç gün sonra ortada bırakılacağı baştan kesin olan, üstelik tümüyle liberal nitelikteki bir programa bağlanan budalaca umutları teşhir ederken bu sözden de yararlanmıştık o zamanlar. Nisan başında ortaya konulan EP programı daha Nisan ortasında sahipsiz kalmıştı bile. Bu EMEP’in sendika

bürokrasisine bağladığı sonu gelmeyen umutların bir kez daha boşa çıkmasıydı.

Fakat aldanmanın sonu yok. Fakat gerçekte burada sözkonusu olan bir aldanma ya da yanılgıdan da öte bir şey. Liberal işçi politikacılığı konumuna soyunan ve parlamenter parti olma hevesleri taşıyan EMEP, bu konumuyla sendika bürokrasisine bel bağlıyor ve onun desteğini almayı umuyor. Türkiye’de sınıf üzerine politika yapmayı seçen reformist sol partiler geçmişten beri sınıf kitleleri üzerinde kolay etki ve denetim kurmanın bir yolu ve yöntemi olarak görüyorlar, sendika bürokrasisi ile iyi ilişkiler kurmayı ve giderek onu kazanmayı. Geçmişte TKP ve TİP’in durumu buydu. Şimdilerde onlardan doğan boşluğu doldurmak hevesindeki EMEP’in sorunu da bu.

Bundan dolayıdır ki, aradan geçen 6 ayın ardından sendika bürokrasisini bir kez daha hareket geçmek zorunda bırakanın ne olduğunu dikkate almaksızın ve sendika bürokrasisinin ortaya koyduğu yeni eylem planının gerçek sınırlarının ve amacının ne olduğuna bakmaksızın, bir kez daha EP’in ardından sürükleniyor ve liberal EP programı hakkında hayaller yayıyor. Yeni olan tek şey, EP programının bu haliyle yetersiz olduğu ve geliştirilmesi gerektiği üzerine eleştirel düşüncedir. Bu bile bir yenilik ve eleştiri sayılmaz; zira bu kadarını bir kısım EP yöneticileri, özellikle de dönem sözcüleri bizzat kendileri dile getiriyorlar.

Bir siyasi partiden çok, sosyalist olmak iddiasındaki tatlı su aydınlarıyla sosyalist olmak hevesindeki ilerici öğrencilerin ulusal düzeydeki bir tartışma kulübü konumundaki SİP’e gelince. Belli etmemeye çalışarak 28 Şubat’ın açtığı yoldan yürümeyi seçen ve bu arada bir dizi temel konuda ideolojik gıdasını artık Perinçekçi partiden alan SİP bundan böyle artık TKP oldu. Bunun için toplanan kongrede partinin başkanı konuşuyor; yasalara göre yasak, ama işte biz yaptık ve oldu diyor. Bunu, yarattıkları birikime, ulaştıkları güce ve bunun dokunulmazlığına ciddi ciddi bir kanıt sayarak böbürleniyor.

Oysa burası Türkiye ve siyasal hayatın gerçekleri de ortada. Burjuvazinin, ciddiye aldığı her adımı, adımı atanların gerisinde hangi güç ve desteklerin olduğuna bakmaksızın, nasıl bir hoyratça saldırganlıkla karşıladığını herkes biliyor. En ufak bir yasağı çiğnemeyi, bunlar masum insan hakları çevreleri olsalar bile, terör, tutuklama ve yer yer katliamla karşılayan bir kanlı rejim, SİP yöneticilerinin böbürlenme konusu ettikleri adımlara ilgisiz kalıyorsa eğer, bu onların düzen ve devlet cephesinden nasıl görüldüklerinin de bir tescilinden başka bir şey değildir gerçekte. Devletin “Milli Siyaset Belgesi” yakın zamanda yeni tartışmalara konu oldu ve orada düzenin icazet alanında yaşayan terbiye edilmiş sola nasıl yaklaşıldığını da artık herkes biliyor. Birileri konumlarına bakıp utanacaklarına daha bir de böbürleniyorlar.

Bir çift söz de İmralı PKK’sına. Kardeş Öcalan, Türkiye sol hareketi kendi mirasına sahip çıkmaz, bu temel üzerinde gelişmezse eğer, “PKK’nin bu mirası temsil etme görevi var” buyuruyor. Bunu bize; onbinlerce Kürt gencinin hayatına ve Kürt halkının harcadığı onca emeğe ve çektiği onca acılara malolmuş bir ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesi mirasının dükkü düşmanının ayakları altına boylu boyunca serenler söylüyorlar, söyleyebiliyorlar! Bunu bize kendi mücadele miraslarını İmralı duruşmalarında ve savunmalarında en utanç verici gerekçelerle reddedip mahkum edenler söylüyorlar, söyleyebiliyorlar! Onurlarını ayaklar altına serenlerden utanma duygusu taşımaları elbette beklenemez.

Birileri liberalleşmede, birileri gericilikte, birileri aldanmada, birileri gülünç böbürlenmelerde, bazıları da arsızlıkta sınır tanımıyorlar anlaşılan. Reformist solun halihazırdaki tablosunun veciz bir özeti dir bu.

SY Kızıl Bayrak

Çözüm halkların bağımsız birleşik gücündedir!..

Kurtlar sofrasında bir ada: Kıbrıs

Emperyalist güç odaklarının ve gerici rejimlerin hesapları

Yüzyıllardır talancı ve istilacı güçlerin saldırılarına maruz kalan Kıbrıs adası, yeni dönemde emperyalistler arası rekabetin ve hegemonya çatışmalarının belli başlı alanlarından biri olarak yeniden gündeme taşınmış bulunuyor. Ada üzerinde Kıbrıs halklarının kendi kaderlerini tayin etme hakkının hiçbir zaman tanınmaması ve bu temelde bir çözüme gidilmemesi, buna bağlı olarak, belli başlı devletlerin ada üzerinde bitmek bilmeyen hak iddiaları, bu iddialarını zaman zaman savaş gerekçesi olarak birbirlerine dayatma politikaları, bugüne kadar süregelen gerginliğin ve çatışmaların asıl nedenini oluşturuyor.

Talancı ve istilacı güçler arası pay kapma mücadelesinin karşısında, kendi bağımsız tercihi doğrultusunda bir çözümü dayatamadığı, bunun için mücadele edemediği yerde ise Kıbrıs halkları, haksız savaşlara maruz kalmaktan, ağır bedeller ödemekten kurtulamadı. Bağımsız bir kimliğe sahip olamadı. Çatışan güçlerden birinden yana tutum almaya zorlandı ve çoğunlukla hakimiyet mücadelesi veren ada dışındaki güçler tarafından kullanıldı. Ada üzerindeki kirli hesaplardan, yanlış tercihlerden ve buna dayalı politikalarından en fazla zararı da yine Kıbrıs halklarının kendisi gördü ve görmeye devam ediyor.

Emperyalist güç odakları ve onlara bağlı işbirlikçi iktidarlar bu zaafi, kendi aralarındaki dalaşın ve her türlü kirli hesaplarının üstünü örtmek için bugüne kadar kullanageldiler. Sorunların ve yıllardır süren kanlı boğazlaşmaların sorumlusu olanlar, gerçek çözümün önüne de aşılması gereken bir engel olarak

dikildiler. Adadaki gerici iktidarlar, kışkırtmalarla ve bir takım provokasyonlarla iki halk arasında düşmanlık tohumları ekmeyi, anlaşmazlıkları körüklemeyi temel bir politika haline getirdiler. Herbiri kendinden yana bir çözüm adına, ada halklarına çözümsüzlük üzerine kurulu bir çıkmazı, düşmanlığı dayattılar, bunu olağan bir durummuş gibi sunmayı bugüne kadar sürdürdüler. Bütün politikalarını bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs'ın önünü kesmek üzerine kurdular. Bunun sonucu, yeri geldiğinde diplomatik anlaşmalar yoluyla adanın bölünmesi -yani paylaşılması- anlamına gelen “taksim” oldu, yeri geldiğinde açık işgal ve savaş. Ve yeri geldiğinde bağımsız “devlet”çikler kurdurarak hakimiyet alanlarını resmileştirdiler.

Gelinen yerde bölünmüş ve bağımsızlığı elinden alınmış bir Kıbrıs üzerinden süren hegemonik hesaplara dayalı bu politikaların yeni çatışmaların zeminini döşediği, sorunun bizzat buradan kaynaklandığı son gelişmeler ışığında bir kez daha doğrulanıyor. Kıbrıs, sahip olduğu stratejik konumdan dolayı, emperyalizmin “yeni saldırılar ve savaşlar dönemi”nde bir şekilde yeniden biçimlendirecek bir konu olarak, giderek daha özel bir tarzda gündeme getirilecek ve yeni çatışmaların da vesilesi olarak kullanılacaktır. Uykuya yatırılan, dayanaksız denge politikalarına bağlanan sorunlar bir kez daha tırmandırılacaktır.

Nasıl bir sonucun ortaya çıkacağını bugünden kestirmek zor. Bu, çatışmada rol alan güçlerin durumuna, çatışmanın seyrine bağlı. Fakat şu açıkça görülüyor ki, Kıbrıs halklarının özgür iradesini hiçe sayan her sözde çözüm ve açılım, çözümsüzlüğe mahkumdur; barışın, kardeşçe birarada yaşamanın asıl engeli, yeni çatışmaların da zeminidir. Kıbrıs'ın bir

kesiminin ya da tamamının AB üyeliğine alınması, bu çatışma zeminini ortadan kaldırmayacaktır.

Türk devletinin Kıbrıs politikasındaki çıkmazı

Kıbrıs sorunu, Kıbrıs'ı ve Kıbrıs üzerinde egemenlik kavgası veren Türkiye ve Yunanistan'ı aşan bir kapsama sahip. Ada üzerinde bütün emperyalistlerin hiç gündemden düşürmedikleri belli hesapları ve planları sözkonusu. Sorunu Türkiye boyutuyla gözden geçirmek, emperyalistler arası rekabete ve bunun ifadesi olan egemenlik hesaplarına ve ilişkilere bakmayı gerektiriyor.

Avrupalı emperyalistler, Güney Kıbrıs'ı 2004'te AB üyesi yapmak üzere karar aldılar. Güney Kıbrıs'ın üyeliği üzerinden Kuzey Kıbrıs'ı da bu hesaba dahil etmeye, bu yolla bütün bir adayı AB üyeliği yoluyla ve tek bir yapı (bunun biçimi şimdilik çok önemli değil) altında etki ve denetim alanlarına çekmeye çalışıyorlar. Bu plan gerçekleşirse, Türkiye'nin adadaki konumu ve durumu büyük bir darbe almış olacak. Bu herşeyden önce, dünyada hiçbir devlet tarafından resmi statüsü tanınmayan devlet olma iddiasındaki KKTC'nin fiilen de bitmesi anlamına gelecek.

Dahası, 1974 işgali sonrasında asker zoruyla ve kukla yönetimlerle denetimi elinde tutan Türkiye'nin meşruluğa ve halkın rızasına dayanmayan egemenliği zaten çözülmeye başlamış bulunuyor. Bu, Türkiye'nin Kıbrıs politikasındaki iflasına bir başka cepheden ışık tutuyor. Güney Kıbrıs'ın AB üyeliğinin yaratacağı ekonomik olanaklardan yararlanmak için bugüne kadar 7 bin Kuzey Kıbrıslı'nın Güney Rum Yönetimi pasaportu almak için başvuru yapması, mevcut açmazı Türkiye ve emrindeki kukla yönetimi aleyhine giderek

daha da büyötmektedir.

KKTC yönetimi altında yaşayan yerli halkın üçte ikisinin göç etmesi, bu çözümlenin bir başka boyutudur. Güney Kıbrıs pasaportu alanlara 2 yıl hapis ve 2 milyar para cezası türden tedbirlerle sonuç alınamayacağı ise yeterince açıktır.

Fakat sorun bununla da bitmiyor. Güney Kıbrıs'ın Türkiye'den önce yıllarca kapısında bekletildiği AB üyeliğine alınması bizzat Türkiye'deki iç dengeler ve Türkiye-Avrupa ilişkileri açısından ciddi bir siyasal açmazı, başka bir ifade ile, bu koz üzerinden Türkiye'den yeni tavizler koparmayı da beraberinde getiriyor. Daha şimdiden AB'nin bazı sözcülerinin ağzından “ya Kıbrıs, ya AB üyeliği” biçiminde dile getirdiği seçenek bunun en açık ifadesi. Avrupa Komisyonu'nun genişlemeden sorumlu üyesi Günter Verheugen'in “Denктаş'ı

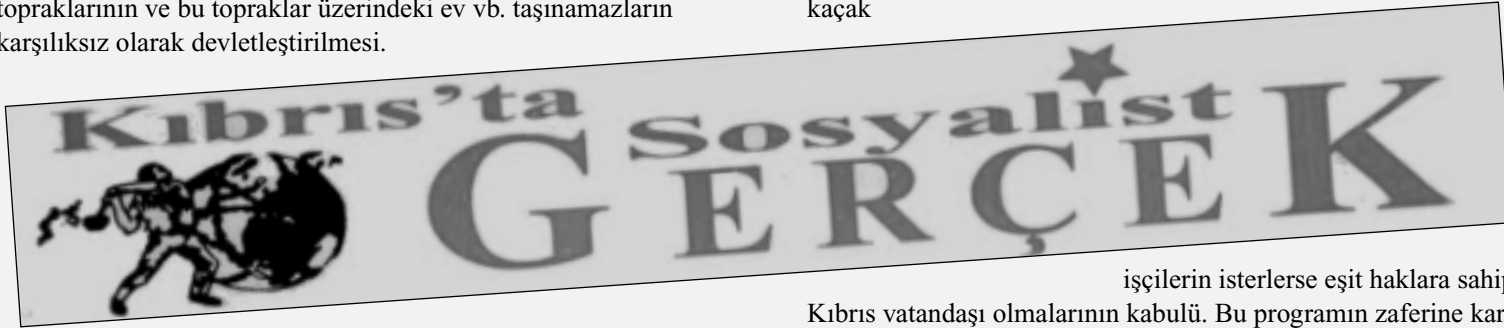
“Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek” dergisinin sunduğu çözüm programı:

Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe programı

1. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin (ve devreye girebilecek diğer emperyalist güçlerin) Kıbrıs üzerinde mevcut tüm hak ve iddialarının reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.
2. Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirliği yapıp Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi.
3. Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınmazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi.

Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.
6. Bu programın zaferi için çalışan tüm kolon ve kaçak

Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması.

4. Kıbrıs Türk milletinin milli eşitlik haklarının gerekirse

işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının kabulü. Bu programın zaferine karşı çalışan tüm kolon ve kaçak işçilerin isteseler de eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının reddi. Bu programın zaferi için mücadelede nötr tavır takınan kolonların ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmak için müracaat etme hakkının tanınması ve bu müracaatların Kıbrıs'ın şartlarına uygunluğunun tek tek değerlendirilip karara bağlanması.

gözden çıkarın, daha fazla bedel ödemeyin” uyarısı, AB projesine katılmak istiyorsanız Kıbrıs politikanızı değiştirin, eski tezlerinizden vazgeçin anlamına geliyor.

Düzen cephesinde iki farklı eğilim

TÜSİAD ve bir takım çevrelerin bu paralelde yaptığı açıklamalar ise, Kıbrıs konusunda dışardaki gelişmelerin basıncıyla içerde uç veren farklı yaklaşımların gözden saklanamayacak bir aşamaya, bir tıkanma noktasına geldiğinin işareti sayılmalıdır. Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve başka bazı düzen sözcülerinden gelen “Türkiye tek ses olmalıdır” yönlü beyanatlara, içteki bu çatlaklara bir set çekme girişiminin; “Bu konuda Türkiye’nin ilhak dahil kullanacağı kozları vardır” türünden çaresizliğin ürünü sözde sert çıkışlar ise, toplamda yaşanan sıkışmanın ifadesidir.

Geçen hafta Meclis Genel Kurulu’nda gizli görüşme konusu yapılan bu gündemle ilgili dışarıya yansıyan açıklamalar, çeşitli çevrelerde (basın, TÜSİAD, partiler) yapılan tartışmalar ve devletin üst kademelerinde (MGK) alınan kararlar, Kıbrıs sorununun, boyverdiği coğrafik alandan daha büyük siyasal hesaplara vesile olacağını ve Türkiye’de de her bakımdan iç çalkantılara yol açacağını gösteriyor.

Öncelikle AB’den gelen bu basıncın dış politika cephesinde yol açacağı ilk olası gelişmeye değinelim.

Ecevit, “*Türkiye AB için önemli, AB için ne kadar önemli olduğumuzu Avrupalılar’dan çok Amerikalılar algılıyorlar*” diyerek, mevcut sıkışmışlık ortamından ABD’ye daha fazla yaslanarak çıkma seçeneğini dolaylı bir dille ifade etmiş oldu. (İlginçtir, şimdiye kadar AB’nin Türkiye için ne kadar önemli olduğu vurgusu hep öne çıkartılırdı!) Zaten elinde başkaca bir koz da yok. Çünkü gerçekten AB karşısında ne Kıbrıs’tan ne AB üyeliğinden taviz vermeden kabul ettirebileceği bir çözüm gücüne sahip değil. Dolayısıyla ABD emperyalizmi bunu, kendisinden destek isteyen açmaz içindeki Türkiye’yi savaş arabasına daha sıkı biçimde bağlamanın fırsatı olarak değerlendirme yoluna gidecektir. Irak ve başka ülkelerin hedef tahtasına çakıldığı bir dönemde bunun ne anlama geldiği ise yeterince açık. Önümüzdeki hafta Irak’a saldırı planı çerçevesinde Türkiye’yi ziyaret edecek olan Colin Powell’in bu son gelişmeyi de hesaba katan bir taslak sunması kuvvetle muhtemeldir. “Ne yardım ne serden” vazgeçmeyeceğini iddia eden işbirlikçi sermaye iktidarının yapabileceği tek açılım, her türden kanlı ve kirli emperyalist politikaya giderek daha fazla mahkum olmaktır.

Türkiye’nin Kıbrıs Rum Yönetimi’nin üyeliğini engellemeye dönük politik ve diplomatik alanda yapabileceği fazla bir şey yok. Denктаş ile Klerides arasında 4 Aralık’ta gerçekleşecek görüşmeden durumu kendi lehlerine çevirecek bir sonucun, bir ara çözümün çıkmayacağı şimdiden ifade ediliyor.

Bu durumda iki temel eğilim çıkıyor ortaya. Birincisi, yıllardır izlenen politikanın devamı olarak İsmail Cem ve MGK tarafından ifade edildi. Cem, “*Kıbrıs konusunda istenilen sonuçların elde edilememesi durumunda, Türkiye ve KKTC arasında olabilecek en ileri beraberlik kurulacaktır*” diyor. Salı günü toplanan MGK’nın konuyla ilgili kararı da bu paralelde: “*Türkiye, uluslararası anlaşmaları ihlal eden, Türkiye’nin ve KKTC’nin güvenliğine tehdit oluşturan, Kıbrıs Türklerini Rum hakimiyeti altında bir azınlık konumuna dönüştüren bir oluşuma da izin vermeyecektir.*” Bu, Kıbrıs üzerindeki egemenliğin her koşulda korunmasına dayalı bilinen bir politika. En uç noktası bütünleşme, yani KKTC’nin Türkiye’ye doğrudan bağlanması/ilhak edilmesi biçimini alıyor. Bahçeli’nin açıklaması da bunun bir özeti: “*Kıbrıs konusunda her türlü bedeli ödemeye hazırız.*” Bu eğilime AB tarafından verilen yanıt ise aynı netlikte ortaya konuldu: “Türkiye Kuzey Kıbrıs’ı ilhak ederse Avrupa toprağını ilhak etmiş olur”.

İkinci eğilim TÜSİAD ve bir takım çevreler tarafından dillendiriliyor: “*Kıbrıs stratejik önemi olan bir ada olabilir. Ama diğer tarafta 65 milyonun AB’ye üye olup, yaşam standartlarını yükseltmek, zengin bir ülke haline gelmek hedefi var. Kıbrıs nedeniyle bu hedefi kaybetmemek gerekir.*” Bu eğilim, Türkiye’nin AB üyeliğinden taviz vermek, bunu zora sokmak yerine, Kıbrıs’ta makul bir çözüm çerçevesine razı olmak yönünde bir adım atılmasını öneriyor. Kısaca, eğer Rum kesiminin tüm adayı temsilen AB’ye girmesi engellenemiyorsa, Türkiye kendi üyeliğini de buna bir biçimde dahil etmenin koşullarını zorlamalıdır, deniliyor.

Basında günlerdir kabaca bu iki eğilimin temsilcileri arasında süren bir tartışma yaşanıyor. Farklı eğilimlerden görüşlerin ortak noktası ise, Türkiye’nin Kıbrıs üzerindeki denetim gücünü giderek yitirdiği ve şahinlerin önerdiği politikalarla bunun önünün alınamayacağı. TÜSİAD vb. çevrelerin yaklaşımı ise “zararın neresinden dönülürse kârdır” anlayışı olarak görülüyor ve ordu tarafından sıcak karşılanmıyor.

Gerek ulusal gerek uluslararası planda gittikçe köşeye sıkışan sermaye iktidarı için her iki seçenek de denizin bittiğini gösteriyor. Emperyalizme bağımlılığın derinleştirdiği iktisadi ve siyasi bunalım elindeki bütün kozları bir bir boşa çıkarıyor, bağımlılığını daha da derinleştiriyor. İşgal’den sonrailhaka dayalı bir girişim, hem çözümsüzlüğün tescil edilmesidir, hem de emperyalist efendilerin böyle bir girişime izin vermemesi anlamında imkansız görünüyor.

Kıbrıs halklarının önündeki tek seçenek, emperyalist ve gerici çözümleri bir yana itmek, Türk ve Rum gerici burjuvazilerinin aldatıcı vaatlerin peşinden sürüklenmeyi reddetmek, bağımsız ve birleşik bir sosyalist Kıbrıs için kendi güçlerine güvenerek mücadele etmektir.

ÖÖ Direnişi tüm saldırılara karşın bitirilemiyor!

Birinci yılını geride bırakan ÖÖ Direnişi’ne yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Katliamcı devlet, açlık grevi ve ÖÖ eylemini yeni çıkaracağı yasayla suç kapsamına sokacak. Saldırı bununla da sınırlı değil. Hazırlanan tasarının bir başka hedefi de direnişin destekçileri. Tasarıya göre, açlık grevi ve ÖÖ’nu “teşvik edenler”e 4 yıl, eylemin ölümle sonuçlanması halinde 20 yıla kadar hapis cezası verilebilecek.

Çıkarılacak yasa fiilen uygulanıyordu zaten. Saldırının yeni olan boyutu yasal kılıfa sokuluyor olması. Örneğin *Yaşadığımız Vatan* dergisi baskınından sonra 3 kişi, ölüme teşvik etme ve ÖÖ düzenleme suçlamasıyla tutuklanıp hücrelere konuldu.

Saldırıların bir başka boyutunu zorla müdahale işkencesi oluşturuyor. Durum bu açıdan da farklı değildir. 19 Aralık katliamından bu yana durumu ağırlaşan tüm direnişçilere müdahale edildi. Yüzün üzerinde ÖÖ direnişçisi sakat bırakıldı. Şimdi bu insanlık dışı vahşet yasallaştırılıyor. Bu saldırının yine ilk hedefi ÖÖ

direnışçileri olmakla birlikte, insani değerlere ve tıp etiğine sahip çıkan onurlu doktorlar da hedef tahtasına oturtulmaktadır. Zira tüm saldırılara, ceza ve sürgünlere rağmen, hala zorla müdahalenin karşısında duran hekimler bulunuyor. Yasa yoluyla onurlu tabiplerin de önünün kesilmesi hedefleniyor. Özetle direniş süreci boyunca zorla müdahale işkencesini reddeden TTB hedef alınıyor.

Direnış bugün için dışarıda kitlelerin gündeminde olmasa da, devletin gündeminde dir. Bugüne kadar onlarca saldırı gündeme getirilmiş, ama direniş bitirilememiştir. Direnişin herşeye rağmen devam etmesi onları daha da azgınlaştırmakta, katliamlarına yenilerini eklemekte, burjuva hukuku adına bile utanç verici yasalar hazırlamaktadır.

Bu son yasa faşist sermaye devletinin demokratikleşme ikiyüzlülüğüne de ayna tutuyor. 12 Eylül artığı ‘82 Anayasası’nın değiştirilmesine yönelik çalışmalarda 35 maddede değişiklik yoluna gidildi. “Demokratikleşme” adınının bir boyutu düşünce ve fikir özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılması yönünde. Ama Adalet Bakanlığı’nın ÖÖ’na yönelik hazırladığı yasa tasarısında ÖÖ ve açlık grevlerine ilişkin çözüm önerilerini açıklamak ya da yayınlamak bile suç kapsamında bulunuyor. ÖÖ eylemi hakkında düşünce açıklayanlar “intiharı teşvik”le suçlanıyor. Armutlu ve Alibeyköy direniş evlerine düzenlenen operasyonda tutuklananlar da aynı yasa kapsamında yargılanacak.

Sonuç olarak, ÖÖ’larını bitirmeye yönelik saldırıların kapsamı ne olursa olsun direniş bitirilemeyecek. Dışarda kitle desteği olmamasına rağmen direniş kararlılıkla devam ediyor. Devrimci tutsakların kararlılığı ölümüne bir kararlılıktır, hiçbir bedelden kaçınılmamaktadır. Devletin ısrar ve kararlılığının gerisinde ise direnişin dışarda güçlü bir sahiplenişe konu edilmemesi, ciddi bir muhalefetle karşı karşıya olmaması vardır.

Hücre saldırısı gerçekte tüm toplumsal muhalefeti hedefliyor. Saldırıları püskürtmek için saldırının muhataplarının tümünün harekete geçmesi/geçirilmesi gerekiyor.

Genel grev-genel direniş için

Taban inisiyatifini güçlendirelim!

İşçiler, emekçiler!

Sermaye sınıfı yeni bir saldırı için kolları sıvadı. Bu yeni saldırının biz işçi ve emekçilere faturası öncekilere göre bir hayli ağır olacak. Kıdem tazminatlarımızın kaldırılmasından 100 bin işçiye re'sen emekliliğin dayatılmasına, ikramiyelerimizin ve birçok sosyal hakkımızın gaspından, yüzbinlerce işçi ve emekçinin çalıştığı kamu kurumlarının tasfiyesine kadar, bir dizi saldırının startı verilmiş bulunuyor. Saldırıların dümeninde gene emperyalizmin sözcüsü İMF var. Şimdiye kadar İMF-TÜSİAD programlarıyla milyonlarca işçi ve emekçiyi yıkıma uğratan, onları işsizliğe ve açlığa mahkum eden sermaye iktidarı, savaş ve borç bütçesiyle bu yıkım ve sefaleti daha da derinleştirmek istemektedir. Bizlere sorumlusu olmadığımız bir krizin faturasını tekrar tekrar ödetenler, şimdi de ülkemizi emperyalist bir savaşın ateşi içine atmaya çalışmaktadırlar. Emperyalistlerin dayatmaları doğrultusunda ülke içerisinde emekçi düşmanı bir politika izleyen sermaye devleti dış politikasını da emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekillendirmektedir. Bu uğurda Ortadoğu halklarına karşı düşmanca bir politika izlemektedir. Ve bütün bunlar İMF'den, şuradan buradan gelecek üç kuruş kredi için yapılmaktadır.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!..

Sermayenin pervasızca saldırdığı şu günlerde, sendikalarımızın tepesinde oturan ağaların büyük ihanetlerine de tanık olmaktadır. Şubat krizinden beri 2 milyon işçi işten atılır ve krizin tüm faturası emekçilere kesilirken kılını kıpırdatmayan sendika ağaları, şimdi de büyüyen öfkemizi yasak savma eylemleriyle boşa çıkartmaya çalışıyorlar. Bakmayın şimdi genel grev nutukları attıklarına; Türk-İş Başkanı Bayram Meral, daha bundan iki ay önce Dedeman Oteli'nde patronlarla yaptıkları toplantılarda "işçi iki zeytininden birini vermeye hazırdır" diyerek patronlara söz vermiştir. Artık şunu görmek zorundayız. Bu ağalar bizim sınıfımızın bir parçası olamazlar. Onlar sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanlarıdır. Bugüne kadar yaptıkları da bunun kanıtıdır.

Kardeşler!

Sermayenin yeni saldırılarını engelleyebilmemiz için güçlü bir mücadelenin örgütlenmesi şarttır. Önümüzdeki dönemde bir genel grev yapılması

gündemde. Bir genel grevi sendika bürokratlarına güvenerek yapmamız mümkün değildir. Onların her seferinde bizi yarı yolda bıraktığı sayısız kez görülmüştür. Eğer sıkıştırlarsa göstermelik bir genel grev örgütlemekten kaçamayacaklar, fakat bu eylemin içini boşaltmak için ne gerekiyorsa yapacaklardır. O halde hem saldırıları püskürtmek hem de sendika ağalarının yeni ihanetlerine izin vermemek için taban örgütlerimizi yaratmamız ve güçlendirmemiz gerekiyor. Sendikalarından bağımsız, öncü işçi ve emekçilerden olmuşturulmuş, sınıfın temel çıkarlarını elde etmeyi hedefleyen örgütlenmeler olmalı bunlar. Bu tarz örgütlenmeleri ne kadar yaygınlaştırabilirsek

sermayenin karşısında o kadar güçlü oluruz. Gene sendikalarımızı bürokratların elinden almamızı, gerçek mücadele örgütü haline getirmemizi sağlayacak olan da bu taban örgütleridir.

Sınıf bilinçli, öncü işçiler!

Sendikal ihanet barikatını mutlaka aşmalıyız. Bunu yapmadan güçlü bir mücadele örgütleyemeyiz,

sermayenin saldırılarını püskürtemeyiz. Fakat sınıf bilinçli, öncü işçilerin birliği sağlanmadan da bu ihanet barikatı aşılamaz, sınıfın mücadele birliği sağlanamaz. Herşeyden önce öncü işçilerin birliğini sağlamalıyız. Bunun yolu ise bulunduğumuz her alanda öncü işçi platformalarının örgütlenmesinden geçmektedir.

Bizler, üzerimize düşen sorumluluk gereği sınıfın ihtiyaç duyduğu taban örgütlenmelerini yaratmak için harekete geçtik. Kendi bölgelerimizde ilk adımları attık. Öncü işçi ve emekçilerin bir araya geldiği örgütlenmeler yarattık. Bu çalışmalara katılan işçi ve emekçi sayısı henüz son derece sınırlı da olsa attığımız bu adımları anlamlı görüyoruz.

Tüm öncü işçi ve emekçileri attığımız bu adımlara destek vermeye, gücümüze güç katmaya, birikim ve olanaklarını sınıfın hizmetine sunmaya, taban örgütlenmelerini büyütüp yaygınlaştırmaya çağırıyoruz!

İMF politikalarına hayır!**Emperyalist savaşa hayır!****Kahrolsun sendikal ihanet!****Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!****Yaşasın genel grev, genel girenış!**

*Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi
Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi*

Bir eğitim emekçisiyle 1 Aralık üzerine konuştuk...

Genel grevden başka yol yok!

1 Aralık hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Bence kimsenin bir şey olmaz deme şansı yok. Neden şimdi "bana dokunmayan bin yıl yaşasın" anlayışı öldü. Bir gün o yılan gelip bizi sokacak. Bu gerçeğin içerisinde yaşıyoruz. Artık insanlar gerçekten evine ekmek dahi götüremiyor. Şunu da görüyorum; bundan 5-6 ay sonra ekmeği evine götüren insan gıpta ile izlenecek.

Biz hükümetin tavır ve tutumlarını geçmişte insanlara anlattık. Bu hükümetin vasıfsız bir yönetim şekliyle bizi uçuruma götüreceğini önceden görüyorduk. Hükümetlerin politikaları sonucu çeşitli düzenlemeler yapılmıştır, bu da bizleri zora sokuyor. İlerde İMF direktifleri ile düzeleceği ve ekonomik krizden çıkılacağı umudunu da hissetmiyorum.

Önceden var mıydı?

İMF bizim kara kaşımız kara gözümüz için kredi vermemiştir. Ben senin ekonominden sorumluyum, ben ne dersem sen onu yapacaksın demiştir. Dolayısıyla meclisteki yasa değişiklikleri buna paralel olarak yapıldı. Bu acı bir reçetedir, hangi ülkede uygulandıysa sonuç hüsrandır. Bu yükü baş kaldırmadığımız sürece taşımaya mahkumuz. Herkes seyrediyor, hükümet de politikalarla uyutuyor. Herkes sorunları bir şekilde hissetmelidir. Dolayısıyla yara hepimizin yarasıdır. Kimse merhem süremez. Böyle yaparak gelecek neslin önünü kesiyoruz. Bizler mücadele ederek bugünlere geldik. Yılgınlık bizlere bir şey vermez. Toplumsal tepkiler yaratılmalıdır. 1 Aralık mitingi insanlara sesleniştir.

Yeterince çalışma yapıldı mı?

Sendikaların işi çok zor. Gelen aidatlar şubelere yeterli yansıtılmıyor. Ankara eylemine bunun için az gidildi. İnsanlar cebindeki parayı da harcamak zorunda kalıyor. Bu da insanlar için üzücü bir olaydır.

1 Aralık'tan sonra ne yapılmalıdır?

Ben EP ve DİSK'in yapacağı bir eylemin ses getireceğine emin değilim. Ama hiç yapmamaktansa yapmak iyidir. Bunun için bir çözüm vardır, genel grev, başka yolu yok. İnsanlar bir şekilde alanlara dökülmedikçe çıkış yoktur. 3-5 federasyonla bu iş olmaz. Sivil toplum örgütleri, odalar birlikte hareket etmelidir. Sendikaların gücü yetmiyor. Yalnız geçen seneki gibi görkemli olacağına inanmıyorum. Bunun altyapısı hiç yapılmadı. Bu kısa süreli bir çalışma değildir. Bildiri, afiş gibi çalışmalar yok. KESK cephesinden bazı şubelerde duyuru bile yapılmadı. Bu sonuç KESK'in içinde bulunduğu durumla ilgilidir. Merkezi bir çalışma yok. Eğer başarılı olunursa, bu örgütlü bir çalışmanın sonucu değildir. Tepkiler örgütlü olmadığı sürece etkili olacağını sanmıyorum. Saman alevi gibi yanıp söneceğini ve hedefimize ulaşamayacağımızı düşünüyorum.

Başta çizmiş olduğum karamsar tabloda görülen en can alıcı sorun şu. Bilinçsiz tepkiyi yönlendirmek gerekiyor. Örgütleri bir yapı içerisine çekmek gerekiyor. Kendi cephemizden de böyle olmalıdır ki, örgütlülüğümüz güçlensin. Öz itibarıyla bu tepki toplumsal katmanların geneline yayılmadığı sürece bir mum alevi gibi yanıp sönecektir. Toplumun nabzını tutacak politikalar geliştirilmesi gerekiyor. Canla başla çalışarak ortak tepki örgütlemeliyiz.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin imza kampanyası sürüyor...**Taban örgütlülüklerini güçlendirelim!**

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin “Sermaye değil, direnişçi işçilere fon!” şiarıyla başlattığı imza kampanyası devam ediyor ve geniş toplantılar yapılıyor.

5 Eylül ve 2 Ekim'de işveren örgütleriyle sendikaların (Türk-İş ve Hak-İş'in imza attığı, DİSK'in imza atmadığı) ortaklaşa yaptıkları toplantılarda “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” adı altında sermayenin kullanacağı yeni bir fonun oluşturulması kararı alınmıştı.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi (AYİEP Girişimi) varolan saldırının işçi sınıfına dönük yeni bir saldırı olduğunu, bu saldırının sendika ağaların katılımıyla devam ettiğini teşhir etmiş, işçi ve emekçilerin zihinlerini bulandıran bu kampanyaya karşı tabandan ortaklaşma amacıyla bir imza kampanyası başlatmıştı.

25 Kasım'da 50 kişinin katıldığı değerlendirme ve kampanyayı genişletme toplantısında, kampanyanın 15 Aralık'a kadar devam ederek yayılması kararı çıktı. Bu toplantıya Gökteş, Aymasan, Petrol-İş, Birleşik Metal, tekstil ve örgütsüz petro-kimya işkolundan işçiler katılım sağladılar.

Toplantıda 30'un üzerinde fabrikaya gidilip imza metinlerinin bırakıldığı, bir kısmından imzaların alındığı ve kampanyanın genişletilerek devam etmesi gerektiği vurgulandı. Alümag, Lombardini, Aksan, Aymasan, Karayolları, Bölge Köy Hizmetleri, Tekel, Singer, Öz-Arar, Yakacık Makina, Aktif, Gökteş, Sarkuysan, Kroman Çelik, Mutlu Akü, Benkser, Gedik Holding, Evas, Ema, Ovisen, Arılı, Malazlar, Neşe, Telekom, Ak Meltem, Reha Tekstil, Öztay Tekstil, Modital Tekstil, Ünifil'in gidilen yerlerden olduğu belirtildi.

Toplantıda konuşan işçiler, örgütlü-örgütsüz işyerlerinde taban örgütlülüklerinin güçlendirilmesi, bu tür inisiyatiflerin genişletilerek yaygınlaştırılması üzerine vurgu yaptılar. Toplantıda platformun genişletilmesi üzerine değişik öneriler sunuldu. 1 Aralık eyleminde “Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon” şiarının yükseltilmesi ve 1 Aralık'ın “Genel grev, genel direniş”le karşılanması ihtiyacı vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Sürdürülen imza kampanyasının metni:**“Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon!”
Türk-İş, Hak-İş ve DİSK yönetim kurullarına...**

5 Eylül ve 2 Ekim'de patron örgütleri ve sendikaların ortaklaşa düzenledikleri toplantılar sonucunda, “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” adı altında, sermayedarların kullanacağı yeni bir fonun oluşturulması kararı alınmış, Türk-İş ve Hak-İş bu kararın altına imza atmıştır. Krizin bütün yükü biz işçilere fatura edilirken, 2 milyon işçi işten çıkarılır ve hak gaspları yaygınlaşırken, sendikalarınızın sermaye sınıfının mali sorunlarına çözüm üretme çabalarını kabul edilemez buluyoruz.

Biz aşağıda imzası bulunan işçiler,

Türk-İş ve Hak-İş'in “Sermaye Fonu” kararına attıkları imzalarını geri çekmelerini, patron örgütleriyle geliştirilen açık-gizli tüm ilişkilere son verilmesini, her üç konfederasyonun başta Aymasan, Aktif ve Gökteş işçilerinin direnişleri olmak üzere tüm grev ve direnişlere mali destek sağlamak amacıyla “Grev ve Direnişlerle Dayanışma Fonu” oluşturmalarını talep ediyoruz. Bayram Meral'in dediğinin aksine, “iki zeytinimizden birini” vermeye niyetimizin olmadığını bildiriyoruz.

Adı Soyadı

Deri-İş üyesi Aymasan işçileri

Zafer Sönmez, Nebahat Karaman, Mehtaf Karatepe, Fethi Çakır, Mustafa Gürsel, Müslüm Mert Şengül Nergiz, Aysel Köklü, Zinnet Ekinci, Yusuf Susar, Aynur Aydın, Erdoğan Boy, Mazlum Ay, Muammer Yıldırım, Yusuf Kamer, Nihat Akar.

Emperyalist savaşa, krizin faturasına ve sendikal ihanete karşı örgütlü gücümüzle harekete geçelim!**Genel grev-genel direnişe hazırlanalım!**

Kapitalistler son dönemde krizi bahane ederek 2 milyon işçiyi kapı dışarı ettiler. İşini hala kaybetmemiş olan işçilerin gelirleri ise sefalet ücretinin altına indi, çalışma koşulları daha da kötüleşti. Bununla da yetinilmiyor, işçi sınıfının yüzyıllık kazanımı sosyal haklar bir bir gaspediliyor. Tüm bunlar sermayenin krizinin işçi sınıfına çıkarılmış faturasıdır. Şimdi de buna ABD emperyalizminin hizmetinde savaşa katılmanın faturası eklenecek.

(...)

Tüm bu saldırılar tekellerin kasalarını doldurmak, uluslararası tekellere sınırsız ve kurlsız bir sömürü ve talan alanı açmak içindir. Sermaye iktidarı bu İMF patentli saldırılarını ülkenin kurtulması gerekçesi altında gerçekleştirdi. Ancak sonuçta değişen hiçbir şey olmadı. Emekçiler yağmalanıp sermayeye aktarıldı. Düzlüğe çıkan kapitalistler oldular.

Burjuvazi ve onun medyadaki kaleşörleri şimdi de “Bu ülke için seve seve” teranesiyle herkesi toplumsal dayanışmaya çağırıyorlar. Çünkü sermayedarlar ve uşığı hükümet, İMF'nin emirleri doğrultusunda kapsamlı bir saldırı programının hazırlığını yapıyor. Bunun için emekçiler aldatılarak, “seve seve” boyunlarını tekellerin önüne sürmeleri planlanıyor. “Bu ülke için seve seve” aç kalan işçi ve emekçiler, “seve seve” kasalarını dolduranlar kapitalistler olacak.

Geçmişte olduğu gibi bugünde tüm bu saldırıların uygulanmasında sendika bürokratları sermayenin suç ortaklığını yapıyorlar. İçimizdeki bu hainler çeşitli oyunlarla bizi hep arkadan hançerliyorlar.

Ama bizler bu engellerin nasıl aşılabacağını artık biliyoruz. Örgütsüz öfkemiz dahi bu hainleri harekete geçirmeye yetiyor. Bütün bu saldırılar yaşanırken düne kadar bir sessizlik hakimdi. Bu sessizliğin hoşnutsuzluğa ve tepkiye dönüşmesi konfederasyonları ve Emek Platformu'nu harekete geçirdi ve bunun sonucunda bir dizi eylem kararı alındı. Ancak daha önceki deneyimlerimizden de biliyoruz ki, bu eylemlilikler bizlerin örgütsüzlüğü nedeniyle bu hainler tarafından hava boşaltma ve umudu kırma yönünde kullanılıyor.

Birleşik, etkili ve hak alıncaya dek sürdürülecek bir mücadele hattı zorunludur. Bugünkü sendikal yapıların böyle bir mücadeleye önderlik etmesi mümkün değildir. Ama bizler de çaresiz değiliz. Fabrika ve işyerlerimizde örgütlenerek inisiyatifî ellerimize alırsak, her türlü engeli yıkabiliriz. (...)

Kazanmanın güvencesi işyerlerinde öncü işçilere dayanan “genel grev komiteleri”nin örgütlenmesi olacaktır. Bu komiteler işyerlerinden başlayarak örgütlenmeli, sektör ve bölge esasına göre üst komitede merkezileştirilmelidir. Ancak bu tür örgütlenmeler yoluyla işçi sınıfı tüm eylem sürecinde söz sahibi olacak ve sendikal ihaneti parçalamayı başarabilecektir.

Görev ileri öncü işçilerin omuzlarındadır. Kazanmak ve saldırıları püskürtmek için bu sorumlulukla davranılmalı, genel grev ilmek ilmek örülmelidir.

Ankara Öncü İşçi Platformu tüm işçi ve emekçileri birleşmeye, örgütlenmeye ve mücadele barikatlarını kurmaya çağırmaktadır.

Ankara Öncü İşçi Platformu

**Petkim'de
kadrolaşmaya tepki!**

Petkim yönetimi geçtiğimiz haftalarda kadro azaltma politikası gereği 31 personelini emekliye ayıracağını açıkladı. Bu açıklamanın hemen ardından 37 mühendisin işe alınması tepkilere neden oldu. Daha önce de ANAP'ın siyasi nüfuzuyla Petkim'de kadrolaşma yoluna gidilmişti.

Petkim'deki bu gelişmeler, geçtiğimiz hafta Cuma günü, işyeri önünde yaklaşık bin işçinin katıldığı bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

“KİT'ler arpalık olmayacak!” sloganıyla işyerinde yaşanan kadrolaşmaya tepki gösteren işçilere hitaben, Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İskender Büyükçolak bir konuşma yaptı.

Büyükçolak konuşmasında İMF politikalarına değinerek, bu politikalarda ısrar eden siyasi iktidarların ülkenin tüm zenginliklerini sermayenin hizmetine sunduğunu, ancak bu talana işçilerin dur diyeceğini ve 1 Aralık'la başlayan sürece kitlesel katılım gerçekleştireceğini söyledi

SY Kızıl Bayrak/İzmir

“Bu ülke için seve seve” kampanyası...**Medyadan yıkım programına boyun eğin çağrısı**

Bugün medya sermaye devletin politikalarının, eylemlerinin hazırlayıcısı (kitleleri manipüle etme, tepkileri nötralize etme anlamında) ve yönlendiricisi olma misyonlarına sahip. Sermaye iktidarı her ihtiyaç duyduğunda medya devreye girer. Dönemsel olarak gündeme getirilen medyatik kampanyalar da bu bağlamda anlaşılmalı.

Medya tarafından kitlelere sunulan en son kampanya “Bu ülke için seve seve” söylemi etrafında şekillendiriliyor. İlk elden televizyon ekranlarının bir köşesine bayrak resmi üzerine parolayı yerleştirdiler. Gazeteler ve birkaç alışveriş merkezi de televizyonları izledi. Böylece tüm sıkıntıların bu ülkenin çıkarları için çekildiği yanılsaması yaratılmaya çalışıldı.

Oysa “Bu ülke için seve seve”, devletin “milli birlik ve beraberlik” söyleminin yeni bir versiyonu. Bu parolayla kitlelerin bilinçlerine kazınmaya çalışılan ise son derece açık: Ülke tehlikede ve ancak senin yardımınla, senin ülkene olan sevginle kurtulabilir.

Bu söylem birkaç amaca birden hizmet ediyor. İşçi sınıfı-emekçiler ile bir avuç kapitalist arasındaki fark görmezlikten gelinip, bu ülkede yaşayan herkesin “aynı geminin yolcuları” olduğu yanılsaması yaratılıp, işçiler ile burjuvazinin çıkar birliği içinde olduğu beyinlere kazınmaya çalışılıyor. Medyanın yaptığı uzlaşmaz olanı uzlaşır kılmak, öyle göstermek. Sabancı’nın yararına olanın fabrikasında çalışan işçinin de yararına olduğunu söylemek. Ve tersinden, medya uzlaşır olanı da uzlaşmaz gibi göstermeye çalışır. Geçmişte şovenizm kampanyaları ile Türk ve Kürt emekçilerini bölmeye çalışmaları buna iyi bir örnektir.

“Bu ülke için seve seve” sloganıyla ilk elden ekonomik krizden dolayı toplumda oluşan hoşnutsuzluk ve tepkileri yatıştırmayı hedefliyorlar. İstenilen tüm saldırılara karşı suskun kalınması, IMF ve işbirlikçileri tarafından dayatılan tüm politikaların kabul edilmesi, herhangi bir karşı koyuşun örgütlenmemesidir. Sonuç açık, işsizlik ve toplumsal yozlaşma olsa da... Kısacası kitlelerden yıkım programına gönüllü kulluk talep ediyor.

“Bu ülke için seve seve” söyleminde en etkin kelime hiç kuşkusuz yıllardır kullandıkları “ülke” kavramı. Sanki işçi sınıfının yaptığı fedakarlıklar sayesinde ülke ayakta kalacakmış gibi lanse ediliyor. Oysa yıkım programının kabulü sadece sermayenin kârlarına kâr katacak, ülkeyi yıkıma, geniş emekçi yığınları sefaletle sürükleyecek.

“Bu ülke için seve seve” kampanyasına medya dışında orta sınıfların uğrak yeri olan iki alışveriş merkezi de katıldı. Kampanya çerçevesinde iki günlük “indirim” yapıldı. Tüketim çılgınlığına tutulmuş, sahip olabildikleri meta ve markalar çerçevesinde yaşamlarını kuran orta sınıf mağazalara akın etti. Alış-veriş yaptıkları ölçüde hayata katılan-dışarıyla etkileşime geçen-bu sağlıklı bireyler için “indirim”, imajlarının modern-modaya uygun tarzda gözden geçirilmesi için iyi bir fırsattı. Alışveriş merkezleri ve yaşanan izdiham tüm tv kanallarını kapladı. İndirimin gerekçeler sorgulanmadan, mağaza sahiplerinin kârlarından feragat ettikleri anlatılmaya çalışıldı ve alkışlandı. Oysa bir ayakkabının indirimli fiyatının bile (245 milyon) asgari ücretin iki katı olduğu bir ortamda, birilerinin herhangi bir zorluk çekmeden bu parayı ödeyebilmesi, diğerlerinin ise ucuz ekmek için saatlerce kuyrukta beklemesi utanç kaynağı olabilir ancak. Ancak medya için önemli olan indirimin işçi sınıfı ve emekçilerin hayatını kolaylaştırıp kolaylaştırmadığı değildir. Önemli olan tüm toplumsal tabakaların bu ülke için fedakarlık

yaptığının propagandasını yapmaktır ve yaptılar da.

“Bu ülke için seve seve”, burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenen ilk kampanya değil. ‘94 krizinde “Haydi Türkiyem ileri!” sloganı kitleleri manipüle etmek için kullanılmıştı. Seçim döneminde ise “Şikayet etme, oy kullan!” söylemi çerçevesinde sandığın tüm sorunların çözümü olduğuna kitleler inandırılmaya çalışılmıştı. Susurluk süreciyle birlikte ordunun devleti tekrar yapılandırma ya da denetimi dışına çıkan kimi unsurlarını tekrar denetleme ihtiyacı çerçevesinde gündeme getirilen “temiz toplum” söylemi de yine medya tarafından kitlelere sunulmuştu. O süreçte medya ordunun çizdiği

çerçevede bir muhalefet oluşturulması görevini aktif olarak yürütmüştü. Yine sirmaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda ordu tarafından yürütülen anti-şeriat kampanyada medya kitleleri manipüle etmenin en aktif aracıydı. 28 Şubat sürecinde, laik-şeriat kamplaşması doğrultusunda, ‘80 darbesinin çocuğu olan İslami kesim ve örgütlenmeler üzerinden emekçilerin bilinçlerini bulandıran aktörlerden biri oldu medya. Atatürk rozetleri, posterler, Anıt-kabir ziyaretleri gibi görsel ideolojik malzemeler bol bol kullanıldı kampanya süresince. Gerektiğinde bu aynı malzemeler medya tarafından tekrar tekrar kullanıma sokuluyor.

“Bu ülke için seve seve” kampanyasının hedefi açık ki bu ülkeyi satışa çıkaran bir avuç asalak değil. Bu söylemle işçi sınıfı ve emekçiler ülke sevgisi üzerinden ayartılmaya çalışıyor. Ek vergiler, sermaye için değil işçi sınıfı ve emekçiler için gündeme getiriliyor. Kaynak sıkıntısı (bütçe açığını) ek vergilerle kapatma dışında çözüm olmadığını dillendiren ekonomi bürokratları, sermaye için çift vergilendirme ya da vergi oranlarının yükseltilmesinin sözünü bile etmiyorlar. Ya da bizden toplanan vergilerin borç faizleri olarak sermayenin kasalarına akıtılıyor olması onları hiç ilgilendirmiyor.

Açıkçası, medyanın bu ülkeden anladığı patronlar kulübü, yani işbirlikçi tekkelci burjuvazidir. İşçi sınıfı ve emekçilerden bir avuç işbirlikçi kapitalistin semirmesi için fedakarlık isteniyor. “Bu ülke için seve seve”nin gerçek anlamı “TÜSİAD için seve seve”dir!

“DGM sürpriz yaptı”...**Gerçekte değişen hiçbir şey yok!**

Radikal gazetesinin 24 Kasım tarihli manşetinde “*DGM sürpriz yaptı*” başlığı altında şöyle bir haber yer alıyordu: “*Anayasa değişiklikleri uyarınca Türk Ceza Kanunu’nun (TCK) 312 ve Terörle Mücadele Yasası’nın (TMY) 8. maddesinde yapılacak yasa değişikliklerini bekleme kararı veren Ankara 1 No’lu DGM, düşünce açıklamalarına ceza istemli davayı 2.5 ay süreyle erteledi.*”

Peki bu “sürpriz” gerçekte bir değişikliğe neden olacak mı? Göstermelik biçimde bile olsa buna evet demek mümkün değil. Çünkü savaşın ve krizin ağırlaşan faturasının işçi ve emekçilere ödettilirmeye çalışıldığı koşullarda, bunun için saldırıların azgınlaştığı koşullarda düşünceleri ifade etme özgürlüğünün olabileceğini söylemek tam bir yalandır. Bu ülkede artık düşünce açıklamak, “örgüte yardım ve yataklık” “intihara teşvik” vb. suçlar kapsamına girmektedir.

Yasada sözü edilen değişiklikler olabilir, bazı aydınlar cezaevinden çıkabilir ya da yargılanmaktan kurtulabilir. Zaten bu maddelerden neredeyse sadece aydınlar yargılanmaktadır. Devrimciler ise ya TCK 168’den ya da 169’dan, yani örgüt üyeliği ve örgüte yardım-yataklık yapmaktan yargılanmaktadırlar. Yasal prosedür gereği birçok dava TCK’nun 312. veya TMY’nın 8. maddelerinden açılmış olsa bile, sonuçta devrimci yayınların yazı işleri müdürleri TCK’nun 168. ya da 169. maddelerinden yargılanarak ceza almaktadırlar.

TCK’nun 141. ve 142. maddeleri kaldırıldığında

da “artık düşünce özgürleşecek” diye sevinç çılgınlıkları atanlar oldu. Ama çok geçmeden TMY’nın 7. ve 8. maddelerinin bu boşluğu fazlasıyla doldurduğu görüldü. TMY kaldırılan yasaların yerini almakla kalmadı, daha saldırgan bir biçimde yeniden düzenlendi.

Demek ki sermaye iktidarı herhangi bir yasayı kaldırsa bile, eğer bu yasa kendi dolaysız çıkarları gereği ise, ya bu yasanın yaratacağı boşluğu fazlasıyla dolduracak yeni bir yasa çıkarır, ya da uygulamada farklı yöntemlerle bu boşluğu doldurur. Yalnızca komünistler ve devrimciler açısından değil, işçi ve emekçiler açısından da değişen bir şey olmaz. Olası değişiklikler ise kesinlikle emekçilerin aleyhinedir.

Son açıklanan AB raporunda Türkiye’ye yönelik eleştiriler var. Bu eleştirilerin merkezine ise anti-demokratik uygulamalar oturuyor. Yasada yapılacak göstermelik değişikliklere bu eleştiriler çerçevesinde bakmak gerekiyor. Elbette AB demokrasi havariliğinden dolayı böylesi eleştiriler getirmiyor. Türkiye’yi AB’ye almamak için bunları kullanıyor. Türk burjuvazi bunu biliyor, ama yine de göstermelik düzenlemelerle AB’nin eleştiri imkanlarını elinden almak istiyor.

Sonuç olarak işçi ve emekçiler açısından hiçbir şey değişmeyecek, yapılan düzenlemeler işçi ve emekçilerin lehine olmayacaktır. Derin bir kriz batağında debelenen, ülkeyi ve emekçileri tam bir yıkıma götüren burjuvazinin özgürlüğü değil, baskı ve terörü azgınlaştırmaya ihtiyacı vardır. Tüm özgürlükler işçi ve emekçilerin diş dışı

Düzen çürüyüp kokuşurken düzen bekçileri dışında kalabilir mi?

Ordu ve kriz yağmacısı OYAK

Kriz bahanesiyle işçi ve emekçilerin cebinden milyarlar, trilyonlar çekiliyor. Çalışanlar kriz yüzünden bitmek tükenmek bilmez fedakarlıklara zorlanırken, onların cebinden çalınan paralarla, ülkenin yağmalanan kaynaklarıyla sermayenin kasaları daha çok doluyor, kârları daha fazla artıyor.

Krizden kimler kârlı çıktı?

Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) geçtiğimiz günlerde 2000 yılı faaliyet raporunu açıklayarak, işçi ve emekçilerden çalınan trilyonların nereye gittiği sorusuna da son derece somut bir şekilde açıklık getirdi.

Faaliyet raporuna göre, tüm üyeleri askerlerden ya da emekli askerlerden oluşan bu kurum 2000 yılında tam **287 trilyon lira** kâr elde etmiş. Neredeyse tüm ekonomik dengelerin altüst olduğu Şubat krizinden sonra ise 9 ay içinde **500 trilyon lira** kâr elde etmiş. 2001 yılı için kâr beklentisi de tam **600 trilyon lira**.

OYAK Genel Başkanı Coşkun Ulusoy kasılarak şunları söylüyor:

“2001 yılı başında ekonomik krizi erken farkettik. Önlemlerimizi aldık. Birçok şirkette yatırımları durdurduk, küçüldük. Bu nedenle de krizden etkilenmedik, kârlarımızı üçe katladık.”

Bu önlemlerin neler olduğunu da açıklıyor OYAK’ın “başarılı” başkanı:

“Değişimin maliyeti ağır oldu. Birçok kişinin işine son verdik. Bu üzücüydü. Ama Atatürk de Conkbayırı’nda insanları cepheye sürdüğü zaman üzülmedi. Bundan kaçamazsınız.”

Ortadaki sermayenin ikiyüzlülüğünün resmidir. Hani ülkenin selameti için herkes fedakarlık yapmalıydı? Hani ancak işçisi ve işvereniyle birlik ve beraberlik içinde olmak gerekiyordu? Hani sadece kendimizi düşünerek bencilik yapmamamız gerekiyordu? İşçi ve emekçilerin karşısına her geçtiklerinde krizden dem vurup bu türden vaazlar veren sermaye temsilcilerinin söylediklerinin nasıl ucuz birer yalandan ibaret olduğunu gösteriyor OYAK başkanının sözleri.

Krizin yükü tümüyle işçi ve emekçilerin sırtına yüklenirken, OYAK gibi, Koç ve Sabancı gibi büyük tekeller hiçbir sıkıntıya girmediler. Binlerce işçinin işten atılmasının, ücretsiz izin uygulamalarının, hakların budanmasının nedeni kriz yüzünden içine düşülen sıkıntı değildi. Tersine onlar dumanlı havadan yararlanarak yağma ve talandan kaptıkları payları büyütme peşindeydiler. Ağlayıp sızlamalarının, fedakarlık nutukları atmalarının gerisinde sadece bu vardı. Nitekim istedikleri gibi de oldu. Hepsı kârlarını ikiye-üç katladılar.

Özelleştirme destekçisi OYAK

Buraya kadar söylenenlerden hareketle OYAK’ın (dolayısıyla askerlerin) sadece krizden yararlanarak tatlı vurgunlar vurdukları düşünülebilir. Oysa durum bundan ibaret değildir. OYAK’ın geleceğe dönük yatırım planlarına baktığımızda, askerlerin işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarının nasıl birinci dereceden destekçileri olduğu yeniden kanıtlanmaktadır. Nitekim geçtiğimiz yıllarda özelleştirilen, içi boşaltıldıktan sonra yeniden devletleştirilen Sümerbank en sonunda son derece ucuz bir fiyata OYAK’a devredilmiştir. OYAK Başkanı Sümerbank’ı almanın “akıllı bir yatırım” olduğunu söylemektedir. “Elimizde büyük nakit var. Bir lira

borcumuz yok. Sümerbank ile Oyakbank’ı Ocak ayının ilk haftasında birleştireceğiz. Gelecek yıl, Sümerbank’tan kârımız üç haneli trilyonlar seviyesine çıkacak. Etibank’ı alırsak onu da birleştireceğiz.” Ulusoy, THY’nin özelleştirilmesi ile ilgili olarak da, “Gündeme gelirse bakarız. Fiyatları, vadeleri bize uygun olursa niye ilgilenmeyelim” demekte ve telekom, enerji gibi alanlarda yatırımlar yapmak istediklerini de buna eklemektedir. Demek ki OYAK, eğer özelleştirmeler planlandığı gibi gidecek olursa, bu işten en fazla pay kapacak tekellerin başında gelmektedir. Dolayısıyla ateşli bir özelleştirme taraftarıdır.

Ulusoy gazetecilerin bir başka sorusuna verdiği yanıtta da, ellerindeki nakit sermayeyi “özel emeklilik fonları” kurarak değerlendirme yönünde planları olduğunu ifade etmektedir. Özel emeklilik fonları bilindiği gibi tasfiye edilen sosyal güvenlik kuruluşlarının yerine getirilmek istenen bir sistemdir. Sosyal güvenlik hizmetlerinin özelleştirilmesi, tekellere bu alanda kârlı yatırım alanları açılması anlamına gelmektedir. Görüldüğü kadarıyla OYAK da bu pazara gözünü dikmiş bulunmakta, sosyal güvenliğin tasfiyesi saldırısı da OYAK’ın tam desteğiyle yürütülmektedir.

Ordu, sermaye sınıfı ve OYAK

Kriz koşullarında vurgun vuran, sınıfa dönük saldırı politikalarından beklentisi olan eğer başka bir holding ya da tekel olsaydı bu çok da üzerinde durulacak bir şey olmazdı. Bu sistem kapitalist sistemdir. Temelinde de sermayenin azami kâr elde etme isteği vardır; vurgun, soygun, sömürü, kokuşmuşluk bu sistemin doğasının gereğidir denilip geçilebilirdi.

OYAK sözkonusu olduğunda da işin özü değişmemektedir. Bir farkla ki, OYAK sermaye ordusunun mensuplarına aittir. 180 bin ordu mensubunun ortağı olduğu bir kuruluştur. OYAK demek ordu demektir. OYAK vatanseverliği, dürüstlüğü kimselere bırakmayan subayların, subay emeklilerinin maddi çıkarlarını korumaktadır. OYAK’ın politikaları, ordunun düşünce ve eğilimlerinin yansımasıdır.

Yukardan beri sıraladıklarımızı birleştiresek diyebiliriz ki; ordu mensuplarının çıkarları kriz vurgunculuğundan yanadır. Ordu özelleştirmenin, sömürü ve soygun saldırılarının

yılmaz savunucusu olmak zorundadır. Sadece sermaye düzeninin emrindeki silahlı insanlar oldukları için değil, elde edilen yağmadan fazlasıyla pay aldıkları için de sermaye düzenini korumaları gerekmektedir. Dahası yağmadan aslan payı kapan omuzu kalabalık subaylar şahsında sermaye sınıfının organik bir parçasıdır ordu. Bu yüzdendir ki, ordunun emperyalizmin dayatmalarına, İMF politikalarına vb. karşı ciddi bir tutum geliştirmesi, onlara karşı koyması mümkün değildir.

Sermaye ordusu bu sömürü ve soygun düzeninin bir parçasıdır. Ordunun başındaki yüksek rütbeli subaylar sürüsü değişik biçimlerde bu düzenin nimetlerinden yararlanmaktadır. OYAK, askerlerin sömürü ve yağmadan pay almasının araçlarından yalnızca biridir.

Bu da gösteriyor ki, işçi ve emekçilerin sermayeye karşı mücadelesi sermaye ordusunu da hedefine almak durumundadır. Ordunun başındaki subaylardan hiçbir koşulda ne hak ve hukuka bağlılık, ne de vatanseverlik bekleyebiliriz. Onlar kurulu düzenin bir parçası, dahası belirleyici konumdaki bekçileridir. Bu düzen onlar sayesinde ayakta duruyor. Bu düzenin yaşamakta olduğu çürüme ve kokuşmuşluk, hırsızlık ve yoksulluk, rüşvet ve hortumlama, onun organik bir parçası olan orduyu da kapsamaktadır. OYAK gerçeği bunun gözler önündeki örneklerinden biridir. Yapısı gereği denetime kapalı olan, herşeyi gibi hesap işlerini de perde arkasında yürüten ordu bünyesinde nelerin yaşandığını tam olarak bilmek kolay olmasa da, kestirmek hiç de zor değildir.

Türkiye kapitalizminin “kırk haramiler”inden biri: OYAK

1961 yılında kurulan OYAK’ın yaklaşık 180 bin üyesi bulunuyor. Üyelerinin tamamı asker ya da asker emeklisi. Yönetiminde de emekli generaller görev yapıyor. OYAK şu anda tam 25 ayrı şirkette pay sahibi. Bunlardan bazılarının tek sahibi. 2000 yılı kârı 287 trilyon olan OYAK 2001 yılında 600 trilyon kâr elde etmeyi hedefliyor.

Kuruma bağlı fabrika ve işletmelerde şu an yaklaşık 12 bin 500 kişi çalışıyor. **OYAK’ın sahibi ya da ortağı olduğu kuruluşlar:**

Otomotiv Sektörü

- OYAK Renault
- Mais
- Omsan
- Omsan France
- Omsan GMBH
- Selyak
- Goodyear

Hizmet Sektörü

- OYAK İnşaat
- Oytur
- Oytaş
- Oycan
- Oypa
- Oyak Güvenlik

Gıda-Kimya Sektörü

- Tektaş
- Tukaş
- Tan Gıda
- Eti Pazarlama

Finans sektörü

- OYAK Holding
- OYAK Sigorta
- OYAK Hayat Sigorta
- OYAK Menkul Değerler
- OYAK Bank
- OYAK Bankerbank
- Europen Finance
- O/B Yatırım
- OYAK Portföy Yönetimi
- OYAK Leasing

Çimento Sektörü

- Adana Çimento
- Adana Kağıt Torba A.Ş.
- Çimsa
- Bolu Çimento
- Ünye Çimento
- Mardin Çimento
- Elazığ Çimento
- Niğde Çimento
- İskenderun Çimento

Bir Aymasan direnişçisinin değerlendirmesi...

“Her direniş bir okuldur”

31 Mayıs Perşembe sabahı işe geldiğimizde kapıların kapalı olduğunu gördük. İşveren 240 işçinin tümünü kapıya bırakmıştı.

İşveren bu sürece gelmeden önce bilinçli ve planlı bir şekilde projesini hazırlamıştı. Bilinçli bir şekilde örgütlülüğümüze saldırmıştı. İçerdeyken 11. aydan itibaren ikramiyelerimizi ve aylıklarımızı parça parça ve azar azar vermişti ve son dört ay paralarımızı hiç vermedi.

İşveren birçok kez örgütlülüğümüzü dağıtmaya ve bizleri sendikasızmaya çalışmıştı. Örneğin ‘99 yılında “bittim, tükendim” diyerek, bizleri sendikadan istifa etmeye zorladı. Sendikadan istifa edersek tüm sosyal haklarımızı ödemeye devam edeceğini, maaşlarımızı aksatmadan ödeyeceğini söyledi. Bu baskılar sonucu o zamanki temsilciler dahil arkadaşlarımızın büyük bir çoğunluğu sendikadan istifa etti. Fakat her türlü baskıya rağmen kırk kişi sendikadan istifa etmedik. İşverenin verdiği sözleri tutmaması ve bizim kararlı duruşumuz sayesinde, sekiz ay sonra istifa edenlerin çoğunluğu sendikaya tekrar üye oldu. Çünkü bu arkadaşlarımız işçinin işçiden başka dostu olmadığını anlamışlardı.

Direnişe geçtiğimiz ilk günlerde çeşitli komiteler kurduk. Bunlar iç ve dış komiteler, mali komite, basın komitesi vb. idi. Bu komitelerin görevleri şunlardı. İç komite; çadıra gelmeyen arkadaşların evlerine giderek çadıra gelmelerini sağlamak. Dış komite; mahalle halkına direnişimizi anlatarak desteklerini sağlamak. Mali komite; çadıra gelen dayanışmacıların yardımlarını düzenlemek ve hesabını tutmak. Basın komitesi; partilere, sendikalara ve kitle örgütlerine direnişimizi duyurarak dayanışma sağlamak.

Bu komiteler görevlerini ne kadar yaptılar? Bu tartışılmalıdır. İç komiteyi el alalım. Çadıra gelmeyen arkadaşlarımızın evlerine ne kadar gittik, onları ne kadar ikna ettik? Sadece birkaç defa evlerine gittik, “neden çadıra gelmiyorsun” dedik. Fakat ısrarcı olmadık, bu insan çadıra gelmez, konuşmaya değmez dedik. Burada hata yaptık. Bu sadece bizim suçumuz değildir. Bu suç sendikamız da, bizi destekleyen devrimciler de ortaktır. Çünkü biz Aymasan işçileri ilk kez böyle bir direniş yaşadık, tecrübemiz yoktu. Bu yüzden planlı ve programlı bir çalışma örgütleyemedik.

Biz işçiler amaçlarımızı net olarak bilmiyorduk. Yani amacımız işe geri dönmek miydi, yoksa tazminatlarımızı faiziyle birlikte almak mıydı? Bu konuda netleşemedik. Amacımız işe geri dönmek de olsa, tazminatlarımızı almak da olsa, mücadele etmemiz gerektiğini net açıklayamadık. Her iki amaç için de mücadele etmemiz gerekirken taraflar birbirini suçlamakla yetindi. Halbuki amacımızı netleştirebilseydik, işe geri dönüş amacını

yaygınlaştırbilseydik, birbirimizle uğraşmak yerine daha örgütlü bir duruşa sahip olurduk. Yani anlayacağınız tanımlanmış net bir amacımız yoktu.

Bir araya gelip plan ve programımızı yapamadık. Amaçlarımızı netleştiremedik. Her birey kendi kendine görev ve sorumluluk aldı. İnisiyatifi kullanarak sağa sola koşturdu. Kolektif çalışmayı örgütleyemedik. Her işçiye görev veremedik. Belirli işçiler her işi yaptılar, diğer işçiler seyirci olmak zorunda kaldılar. Halbuki her işçi görev ve sorumluluk alsaydı, işçiler arasında daha çok kaynaşma ve dayanışma olacaktı. Örneğin bir kalem ve bilet satışında belirli işçilere değil de çadırdaki her işçiye görev ve sorumluluk verilmeliydi. Onlar da kalem satmaya gitmeliydi. Böylece arkadaşlar da direnişi sahiplenirdi. İnsanları kolektif bir çalışmaya organize edemedik. Öncü işçiler bile kendi aralarında kolektif bir şekilde organize olamadı. Çünkü herkes kendi bildiğini okuyordu. Ben bilirim, ben yaparım, ben giderim diyorduk. Çünkü kolektif bir planımız yoktu.

Bizler direniş bir okul olarak görüyoruz ve öyle de oldu. Fakat Aymasan direniş çoğu dersin öğretmeninin olmadığı, çoğu dersin boş geçtiği bir okula benziyordu. Nitekim içerdeyken sendikalıydık, fakat bilinçli değildik. Sendika bizlere bilinç verememişti. Çünkü eğitim çalışmaları yapılmamıştı. Sendika bu işyerine ‘97 yılında sokuldu. Aymasan işçileri o zaman eğitim almış olsalardı, yani neden sendikalı ve örgütlü olmamız gerektiğini anlamış olsalardı, ‘99 yılında sendikadan istifalar yaşanmazdı. Biz işçiler şunu yapamadık; sendikayı bize eğitim versin diye zorlamadık. Ancak üç yıl sonra sendikayı ve işçileri eğitime zorladık. Yani çıkarılmadan son bir yıl içerisinde işçilere eğitim verildi. Bu eğitimin niteliği ise tartışılır. Çünkü işçilerin eğitim kapasitesi nedir? Ne şekilde eğitilmeli? Nasıl bir dil kullanılmalı? Sonuçta konular işçilerin anlayabileceği dilden anlatılmadı ve işçiler sıkıldıkları için eğitime devam edilmedi.

İçerdeyken işçiler eğitilmediği için çadırdaki bunun eksikliğini çok yaşadık. İşçiler çadırdaki örgütlülüğünden ve sınıf bilincinden konuştular, ama söz bilince dönüşemedi.

İşçilerin çıkarları ortaktır ve bu yönde mücadele etmelidirler. Çıkarları ortak olan işçilerin kendi aralarında paylaşmayacağı hiçbir şey yoktur. Bu yüzden işverene karşı birlikte ve ortak mücadele etmek zorundayız.

Oysa çadırdaki ortak ve kolektif bir şekilde çalışmadık. Sürekli kendi aramızda gruplar oluşturduk. İşverenin ekmeğine yağ sürdük. Ortak hareket etmedik, birey olarak hareket ettik. Bütün işçilerle aramızda dayanışma yaratamadık. Halbuki sorunlarımız ortaktı ve birbirimize sahip çıkmalıydık.

Örneğin bir kalem satmaya hep beraber gitmedik. Belirli işçiler kalem sattılar. Belirli işçiler arasında dayanışma oldu. Yani dayanışma bilincini geliştiremedik.

Çadırdayken çevremizdeki fabrikalarla iletişime geçemedik. Bir fabrikanın yemekhanesine gidip direnişimizi anlattık. Birkaç fabrikada işyeri temsilcisiyle ya da öncü işçiyle konuştuk. Fakat bu çabamızı süreklileştiremedik. Dostluğumuzu ve dayanışmayı sürekli kılamadık. Çünkü bu çabalar tanımlanmış net bir hedefe yönelik çabalar değildi. En azından yakın çevremizdeki fabrikalarla sürekli bir iletişim ve dayanışma yaratabilirdik.

Biz Aymasan işçileri diğer fabrikalarda yaşanan direnişleri bir araya getirip ortak direniş de örgütleyemedik. Yani direnişleri birleştiremedik. Ortak bir şekilde hareket edemedik. Örneğin halen devam eden Aktif ve Göktaş direnişlerini Aymasan direnişiyle birleştirebilirdik. Örneğin ortak bir basın açıklaması düzenleyemedik. Halbuki halen devam etmekte olan ekonomik krize ve sorunlara karşı ortak bir basın açıklaması yapsaydık, kamuoyunda bu ne kadar ses ve yankı bulurdu.

Evet her direniş bir okuldur. Ama Aymasan direniş çoğu dersin öğretmeni olmayan çoğu dersi boş geçen bir okuldur. Tabii ki birçok şey öğrendik, tabii ki birçok kazanımımız oldu. Fakat kazandıklarımız, kazanabileceklerimizin yanında çok azdır. Çünkü amaçlarımızı tanımlayamadık, netleştiremedik. Tanımlanmış hedeflere ulaşmak için planlı bir yürüyüş örgütleyemedik. Bu yüzden kazanabileceklerimizin yanında kazandıklarımız deveye pirenin karşılaştırılmasına benzedi.

Yanlış anlaşılmasın, hiçbirşey kazanmadık demiyorum. Örneğin arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu bize gelen sosyalist basına karşı tavırlıydılar. Sürekli olarak onların geliş amaçlarını sorguladılar. Bunlar teröristler, bunlar komünistler, bunlar buraya ideolojik düşüncelerini aktarmaya geliyorlar dediler. Sonra sonra dostu düşmanı tanıdılar.

Oy verdikleri partilerden direnişe destek istediler, vaad aldılar. Ve gördüler ki, sosyalistler hergün yanımdadılar. Maddi ve manevi desteklerini esirgemiyorlar. Ve biliyoruz ki, gerçek dost kötü günde yanında olandır. Direnişe başlarken sosyalist basına ve devrimcilere tepki gösteren ve çadıra gelmelerini istemeyen arkadaşlarımızdan bir kısmı değişti. Bugün sosyalist basın hakkında ne düşünüyorsun dediğimizde şu cevabı veriyorlar: “Hakkını aramak suç ise ben teröristim, ben komünistim.”

Aymasan direnişçisi

Adana’da toplu taşıma araçlarına yapılan zamlar protesto edildi

Krizi ve savaşı biz yaratmadık, faturasını da ödemeyeceğiz!

Adana Büyükşehir Belediyesi’nin toplu taşıma araçlarına yapmış olduğu %100'lük artışa bir tepki de Şakirpaşa halkından geldi. Yapılan %100'lük zammı protesto etmek için bir eylem programı çıkartıldı. Eylem programı çerçevesinde hazırlanan imza kampanyası için evler tek tek dolaşarak yapılan zamların gerçek nedeni anlatıldı.

Toplanan imzalar Cumartesi günü pazarda yapılan basın açıklaması ile basına duyuruldu. Açıklamada yeni zamların bu zamları izleyeceğine vurgu yapıldı. Atılan sloganlar arasında "Susma sustukça yeni zamlar gelecek!", "Otobüs zamları geri alınsın!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Yapılan çalışma genelde işçi-emekçilerle buluşma cephesinden iyi sonuçlar

vermiştir. Emekçilerin tepkilerini imza koyarak dile getirmeleri sorunlarına sahip çıkma noktasında olumlu bir gelişmeydi. Eksik kalan ise bu tepkinin sokaklara taşınmasıydı.

Yoğun imza kampanyası sonucunda 2 bin imza toplandı. Ancak imza verenlerin büyük bir kısmı yapılan eyleme fiilen katılmadı. Bunun nedeniyse mahallenin kendi bileşenlerinin aktif hale getirilememesiydi. İkinci önemli nokta ise eylemin organizasyonunda yaşanan aksaklıklardı. (Pazarda yapılacak basın açıklamasının yeri tam olarak belirtilmemişti. Basın açıklamasından bir gün önce yapılan afiş çalışması, çağrı pusulaları ise dar ve sınırlı kaldı.)

SY Kızıl Bayrak/Adana

İşçi kültür evleri üzerine

İşçi kültür evleri hangi ihtiyacın ürünüdür

Bugün burjuvazinin her türlü aracı kullanarak toplumun bütün değerlerini çürüttüğünü biliyoruz. Sadece gelişmemiş ya da az gelişmiş ülkelerde değil, bütün gelişmiş ülkelerde de durum aynıdır. Dünyayı ya da kendi toplumumuzu az buçuk gözlemleyen herkes görecektir ki, ahlaki olsun, kültürel olsun, sosyal olsun, siyasal olsun, her alanda bir çürüme ve yozlaşma sözkonusudur. Bu çürümeyi egemenler bir politika olarak uyguladılar. Çünkü çürümüş ve yozlaşmış bir toplumu yönetmek ve kontrol altında tutmak çok daha kolaydır. Çünkü böyle bir toplum sorgulama, yargılama ve hesap sorma yolunu unutmuş demektir.

Yapılan bu belirlemelerin devrimciler için basitliği, bunları genel olarak biliyor olmalarındandır. Yoksa söz konusu olan işçi ve emekçiler açısından ciddi bir saldırdır. İşte bizler bilenler olarak çürütülmek istenen sınıfın önüne koyabilmeliyiz bu gerçeği. Ve her amacın bir de aracı olmak zorundadır. Bizim için şu anki değişik araçlardan birisi de işçi kültür evleridir.

Burada önemli olan, bu aracın amaca yönelik olarak nasıl kullanılacağıdır. Bizler şu ya da bu düzeyde bu düzenin nasıl bir düzen olduğunu biliyoruz. Ve amacımız da, yolunu ve yöntemini bularak, bunu mümkün olduğunca en geniş kesimlere anlatabilmek, tartışabilmektir. Bu düzenin batağından kurtarılacak her insan, ileri atacağımız yeni bir adım demektir. İşçi kültür evlerinde kendi kültür anlayışımızı, değerlerimizi ve bunun ifadesi somut ürünleri, emekçilere taşıyarak paylaşmak zorundayız.

Bugün böyle bir ihtiyaç olduğundan dolayıdır ki, işçi kültür evlerinin açılmasını ve daha da yaygınlaşmasını istiyoruz. Bunu öyle bir titizlikle ve özveriyle yapabilmeliyiz ki, emekçiler gerçekten de bir başka yaşam, bir başka dünya, bir başka kültür varmış ve öyle yaşamak mümkünmüş diyebilsinler. Çünkü amacımız bu. Bunu uygularken de, mevcut duruma göre gereken esneklik ve refleksleri gösterebilmeliyiz. İnsanlara bir şeyleri anlatmak adına onları

verdiğimizde, yanımızdan uzaklaştırdığımızda, böyle bir çalışmanın anlamı kalmaz doğal olarak. Sadece bizlerin ve devrimcilerin mekanı olur burası.

Ben işçi kültür evlerinin yalnızca sınıfın değil, etrafımızdaki tüm emekçilerin mekanı olmasından yanayım. Bizlerin sahip çıkması tek başına bir şey ifade etmeyeceğine göre, işçilerin, emekçilerin, ezilen tüm insanların sahip çıktığı bir yer haline gelebilmeli. O zaman koruduğu değerlere ve verdiği emeklere sahip çıkılacak, verilen hiçbir emek boşa gitmeyecek demektir.

Az önce esneklik ve refleksten söz ettim. Nedir bu? Yaptığımız bir çalışma ya da bir etkinlik baştan aşağı çok politik, propaganda yüklü de olabilir. Ancak politika taşımak sadece politik sözler etmek ya da siyasal propaganda yapmak olmayacağına göre, burada önemli olan bunu nasıl verileceğidir. İşte bu konuda esneklik olmalıdır. Bizler her etkinliğimiz politik olmalı diye düşünür ve böyle yola çıkarsak, bize kala kala tabelası kalır kültür evinin. Neyi nerede ve nasıl yapmamız gerektiğini iyi hesaplamalıyız. Tabii ki esneklik göstermek adına geri tutum alalım demiyorum. Havayı iyi soluyup ona uygun davranmalıyız diyorum.

Faaliyetleri ve amacı

İşçi kültür evlerinin faaliyet alanı çerçevesinde önünde yığınla konu bulunmaktadır. Burada yaratıcılık tamamen bizlere bağlıdır. Düzenli periyodlarla belirlenmiş program ve etkinliklerin yanısıra yeni alanlar da açabilmeliyiz. Örneğin bugün işçilerin birçoğundan iş hukukuyla ilgili değişik şikayetler duyuyoruz, bunu kullanabilmeliyiz. Bulduğumuz semtin değişik sorunları olabilir, bunları kullanabiliriz.

Bu tür sorunlara ilgi göstermemiz kısa vadede fazla bir şey ifade etmese de, vereceği güven sayesinde uzun vadede anlamını bulacaktır. Bu tür sorunlar bizleri o insanların yaşamına girmeye, ailelerine konuk olmaya, zamanla onlar tarafından sahiplenilmeye kadar götürecektir. Öncelikle şunu unutmamalıyız, insanlara

güven vermek önemlidir. Eğer güvenlerini kazanabilirsek, onları politik olarak da etkilemeyi başarabiliriz. Zira emekçilerin ilk olarak dikkate aldığı kişilik ve dürüstlüktür. Ahlak ve onur sahibi olmamızdır. Ancak o zaman güveniyorlar. Bu tür mahalli faaliyetlerde bunu gözetebilmeliyiz.

Bir örnek vermek istiyorum. İşçi kültür evine gelen bir işçi işyerinde yaşadığı bir sorunu anlattı. Sorunu kısaca, işverenin bir süre sonra girdi-çıktı yapması ve haberinin daha sonra olması. Arkadaş bize bilgi almak için sordu; benim bilgim ve iznim dışında yapılabilir mi, çıkış yaptığı için patrone tazminat alabilir miyim? diye. Bu konu tekil bir sorun olabilir, ama sunduğu imkanları görebilmek lazım. Bu tam da yapmayı düşündüğümüz şeyin kendisi değil midir? İşçilerin gelmesi, tartışması, beraber bir şeyler yapma ve isteme imkanı değil midir bu? Zaten amacımız da buraları bu anlamda çekim merkezi yapmak değil midir? Öyleyse bu olanakları iyi görüp iyi değerlendirmek bizlere düşmektedir. Yardım ve dayanışma işçilerin sınıf kültüründe tarihsel olarak varolduğu halde bugün hala en ciddi zayıflık noktasıysa, bunu kırmanın bir yoludur bu. Biz her imkanı sınıfın bilinçlenmesi, siyasallaşması için kullanacağız. Şu an için büyük ya da küçük imkan diye bir tercihimiz yoktur. Yaratıcılık ve başarı bize bağlıdır.

Sonuç olarak, kısaca toparlamak gerekirse, sorun şudur. Bugün işçi ve emekçiler, dayatılan sefalet ve yıkımın yanında bir de sosyal-kültürel olarak yıkıma uğratılıyorlar. Toplum bu yozlukla eritilip şekillendiriliyor. Bizlerin görevi buna izin vermemektir. Emekçileri pislik düzeninin ellerine teslim etmemektir. Bunu yaparken de nasıl yapacağımızı, nasıl yaklaşacağımızı iyi bilmektir. Bu işi başarmak kuşkusuz ki işçi-emekçilerin yardımı ve desteğiyle olacaktır. Bu yardımı ve desteği almanın yolu da yaşamlarının bir parçası olmakla mümkün olacaktır. Yanlış olabilir ama kişisel düşüncelerim böyledir. Ve işçilik yaşamı deneyimlerinin öğrettikleri bu yöndedir.

Kurtköy'den bir metal işçisi

Kapitalist sistemde ikinci cins ücretli köle: Kadın işçiler

Kapitalist sistem kadın emeğini son damlasına kadar sömürmeye çalışır. Kadınlar tüm üretim alanlarında ikinci cins ücretli köle statüsündedirler. Burjuvazinin kadın hakları diye sunduğu şeyler mülkiyet sahibi kadınlar içindir. Emeğiyle geçinen kadın işçiler burjuvazi açısından sessiz kalması, tüm baskılara boyun eğmesi gereken kişilerdir.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte üretime çekilen kadınlar azgın baskı ve sömürüye başkaldırarak örgütlenmeye başladılar. Günde14-16 saat çalıştıkları halde erkek işçilerden daha düşük ücret alıyor, fiziki özelliklerinden dolayı çalışmamaları gereken işlerde çalıştırılıyorlardı. Dokuma işçisi kadınlar eşit işe eşit ücret talebiyle verdikleri mücadele ve ödedikleri bedellerle bir takım haklar elde ettiler. Ancak bugün iş yasalarında yeralan bu hakları kullanabilen kadın işçi ve emekçiler çok azdır. Ancak sendikali işyerlerinde bir parça uygulanabilmektedir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde özellikle kadın göçmen işçiler üzerinde sömürü daha yoğundur. Tekstil alanında kadın işçiler yasal çalışma saatlerinin çok üzerinde çalıştırılmakta, en pis işler göçmen kadın işçilere yaptırılmaktadır. Öte yandan, ünlü spor giysileri, ayakkabıları üreten firmaların ürünlerinin çoğu Hong Kong, Honduras, Haiti'de kadın ve çocuk işçilerin sömürülmesiyle, aylık 80 doları dahi

bulmayan asgari ücretler karşılığında üretilir. Paris'in, Londra'nın burjuvalarına hitap eden pahalı giysilerin üzerinde kadın işçilerin uykusuzluğu, yorgunluğu, açlığı vardır. İngiltere'de göçmen olarak çalıştırılan işçilerin çoğu da kadın işçilerdir. Malezya, Hindistan, Türkiye, Pakistan gibi ülkelerden gelmişlerdir ve hiçbir sosyal haktan faydalanamamakta, asgari ücretin ancak üçte birini alabilmektedirler. Fabrika sahipleri göçmen işçi kadının işi bırakıp kaçmaması için pasaportlarına el koyar. Kadın işçiler başkaldırdıklarında ise sınır dışı edilme tehdidiyle karşı karşıya kalırlar.

Türkiye'deki kadın işçiler de diğer ülkelerdeki işçi kardeşleriyle ortak kaderi paylaşıyorlar. İş kanunlarında kadın işçilere tanınmış bazı haklar varolduğu halde bunlar kullanılmamaktadır. Kadın işçinin çocuğu, sağlık problemi patronların umurunda bile değildir. Birçok fabrika patronu evli ya da hamile kadın işçi çalıştırmayı tercih etmez. Yasalarda kadının doğumdan önce 6, doğumdan sonra 6 haftalık izinleri kullanması patronlar için önemli bir iş kaybıdır. Doğum sonrasında annenin hakları devam ettiği halde uygulanmaz. Evli ve çocuk sahibi kadınların çalıştığı fabrikalarda kreş olması gerekirken, örgütlü yerlerin çok az bir kısmında kreş bulunmaktadır. (Devletin TEKEL fabrikalarında bile çalışan kadınların, sendikali oldukları halde kreşleri yoktu, kadın işçilerin

başlattığı mücadeleyle kreş hakkı elde edildi.) Kadın işçilerin fiziksel nedenlerle ağır işlerde çalışması sakıncalı olduğu halde bu dikkate alınmaz. Fabrikalarda ağır iş yapmaktan dolayı düşük yapan kadınlar vardır. Patronlar hiçbir sorumluluk kabul etmedikleri gibi bir de onları işten atarlar.

İş yasalarında kadının doğum yaptıktan sonra işverenlerce yerine getirilmesi gereken hükümler tamamen onların keyfine bırakılmıştır. *“Madde 81: Gebe veya emzikli kadının hangi dönemlerde ne gibi işlerde çalıştırılmalarının yasak olduğu ve bunların çalıştırılmalarında sakınca olmayan işlerde hangi şartlar ve usullere uyacakları, ne suretle emzirme ve çocuk bakım odaları veya çocuk bakım yurdu (kreş) kurulması gerektiği Çalışma Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlıkları tarafından birlikte düzenlenecek bir tüzükte gösterilir.”* Bu madde patronlara hiçbir şekilde zorunluluk getirmemektedir.

Kadınlar kazanılmış sınırlı hakları kullanabilmek için dahi mücadele etmek zorundadırlar. Bu hakları sermaye bize sunmamıştır, onlar bedel ödeyen sınıf kardeşlerimizin bize mirasıdır. Ezilen işçi ve emekçi kadınların bu hakları koruyabilmeleri ve daha ileri düzeye taşıyabilmeleri ise birleşik-örgütlü bir mücadeleyle mümkündür.

A. Engin

1 Aralık'a doğru Sorunlar, imkanlar

Konfederasyonların ortak kararıyla genel eylem günü ilan edilen 1 Aralık yaklaşırken, sendikal cephedeki tablo pek de iç açıcı görünmüyordu. Sendikaların eylem kararı almasında belirleyici olanın taban basıncı olduğu öylesine açık ki, sendikacılar bile bu gerçeği gizleme ihtiyacı duymadı. 1 Aralık hazırlık toplantıları diyebileceğimiz bölge toplantılarında da sendikacılar tabanın bu basıncını yoğun biçimde duyumsamadı.

Bayram Meral'den al haberi

Aslında, B. Meral'i bir nevi basınç ölçer kabul etmek mümkün.

Eğer, "Ülke için seve seve" fedakarlıktan söz ediyor, hepimizin aynı gemide olduğu nutukları atıyor ve zamanının büyük çoğunluğunu sermaye temsilcileriyle geçiriyorsa, kendini az buçuk rahat hissediyor demektir. (Bu kuşkusuz, sınıf kitlelerinin hoşnutluk içinde olduğunun, dolayısıyla mücadele istek ve ihtiyacı duymadığının göstergesi olamaz. Burada söz konusu olan, kitlelerin yine bir beklenti içinde bulunması, ne derece yakıcı olursa olsun, mücadele istek ve ihtiyacını yukarıya yeterince dayatamamasıdır.)

Yok eğer işçi sınıfından, meydanlara çıkmaktan, işçilerin gücünü göstermekten, hatta hatta genel grevden söz etmeye başladıysa, bilin ki artık kitleler beklemekten bunalıp yukarıyı sıkıştırmaya başladı demektir. Bunun az-buz bir sıkıştırma olduğu da düşünülmemeli. B. Meral gibiler öyle ufak tefek rahatsızlıklara prim verecek cinsten bürokratlar değildir. Kaldı ki, kendileri havaya girse bile kapitalist efendileri izin vermeyeceklerdir. TÜSİAD kodomanlarının ve düzen bekçilerinin hain bürokratlarının çıkışlarına anlayışla yaklaşıp yol verebilmesi için, sınıfın dizginlenmesi güç bir kendiliğinden patlamaya doğru ilerlediğinden ciddi ciddi korkmaya başlamaları gerekir.

Nitekim bugün olan da bir kez daha budur.

Kaynayan kazanın buharını almak

Sermaye sınıfı ve uşaklığını yapan hain sendika bürokratları, bugünkü eylemleri de (özelde 1 Aralık'ı) buhar kazanlarının tahliye vanası gibi kullanmak istemektedirler. Sadece fazla basıncı boşaltmak, ama asla tüm birikimin boşalmasına izin vermemek. Amaç sermayeye ait olmakla birlikte, onu hayata geçirmede asıl rolün sendika bürokratlarına düştüğü açık.

Meral ve hempalarının bugünlerde yaptığı tek şey eylem kararları almak, bol keseden atıp tutmak, ortak toplantılarda birlik görüntüleri sergilemek. Peki, 1 Aralık genel eylemine en azından bir uyarı işlevi kazandırabilecek bir hazırlık, bir örgütlenme var mı orta yerde? Sınıf kitleleri sermayenin saldırıları ve püskürtme imkanları konusunda uyarılıyor, ortak talepler etrafında örgütlenme ve mücadeleye çağrılıyor mu bugün? Talepler tespit edilmiş ve işyerlerine ulaştırılmış mıdır halihazırda?

Bunların hiçbirinin yapılmadığı biliniyor. Bu da, ihanet kumpanyasının en tepedeki satılmışlarla sınırlı kalmadığını, bürokratik yapılanma silsilesi içinde aşağılara doğru yayıldığını, pek çok alt kademe sendikacının da (bilerek veya farkında olmadan) bu

ihanete dahil olduğunu göstermektedir. Pek çoğu ilerici, demokrat, hatta hatta sosyalist geçinen bu alt kademe yöneticiler, hiçbir şey yapmayarak, ihanet için çalışanların faaliyetine katkıda bulunmakla itham edilmeli, sınıfa karşı sorumluluk üzerine uyarılmalıdırlar.

Gerek en tepede kotarılan ihanetin boşa çıkarılması, gerekse de alt kademelerin uyarılması, böylece bilerek ya da bilmeyerek dahil oldukları ihanetten uzaklaştırılması, ancak sınıfın kendisi, kendi öz güçleri, öncü-devrimci işçiler tarafından gerçekleştirilebilecektir.

Yıllardır oynanan hava boşaltma oyunu bozulmadığı içindir ki, işçi sınıfı ve emekçiler, son 3-4 yılda, en az 30-40 yıl geriye itilebilmiştir. Son saldırıyla birlikte ise sıra 100-150 yıllık uluslararası kazanımların ortadan kaldırılmasına gelmiş bulunuyor. Bu geriye gidişin durdurulması ve sınıf hareketinin yönünün tekrar ileriye çevrilmesi, söz konusu oyunun bozulmasına bağlıdır. Bu da öncü-devrimci işçi ve emekçilerin zor ama bir o kadar onurlu, tarihi bir görevle karşı karşıya bulunduklarını göstermektedir.

1 Aralık başlangıç olacaksa

Eğer 1 Aralık başlangıç olacaksa, demek oluyor ki mücadelenin arkası getirilecekse, bu gerçekten isteniyorsa, o halde gerekleri de yerine getirilmek zorundadır. Ama gereklerine geçmeden önce mücadelenin sürdürülmesi imkanlarına gözetmakta yarar var. Eğer imkanlar yeterince görülebilirse, onları kullanmakta daha güvenli ve atak davranmak da o ölçüde mümkün olabilecektir.

Sınıfa yönelik saldırılar, hem kesintisiz ve sonuç alıcı bir mücadeleyi zorunlu kılıyor, hem de bu mücadelenin zeminini oluşturuyor. Ancak saldırıyı, salt Türkiye ve salt kriz faturasının çıkarılması sınırlarında algılamamak gerekiyor. Saldırı uluslararası düzeydedir. Emperyalist (moda deyiimiyle global) sermaye, dünya işçilerinin 200 yıllık mücadele kazanım ve birikimlerine göz dikmiş durumdadır. Ve tabii ki, işçi sınıfının zorlu mücadelelerle tüm toplumlara kazandırdığı demokratik hak ve özgürlükler de aynı tehdit altındadır.

Saldırının Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yansması, bugüne dek çoğunlukla İMF-TÜSİAD yıkım programları üzerinden gerçekleşti. Emperyalizm, İMF üzerinden tahkim yasasını dayattı, esnek üretimi, özelleştirmeleri, mezarda emekliliği, ücretlerin dondurulmasını..., giderek ücretlerde kesintileri dayattı. Bu dayatma Türk devletine ve işbaşındaki hükümete değil, Türkiye işçi sınıfına ve emekçi kitleleredir. Devlet zaten çoktandır, "tam bir bütünlük" içinde emperyalizmin hizmetine amade durumda olduğundan bir dayatmaya gerek bulunmamaktadır.

Bununla birlikte sınıf ve halk kitlelerinde sorumluluğu (ve suçu) hükümette arama kolaycılığı söz konusu idi. Emperyalizmi temsilen İMF, Türk devletini temsilen de hükümet öne çıktığı, sermayenin sözcülüğünü üstlendiği için, kitleler, doğal olarak bu öne çıkan temsilcileri görebiliyor, öfke ve tepkilerini de bunlara yöneltiyordu. Diğer yandan kendi sözde temsilcileri, sendika bürokratları tarafından da bunlar hedef gösteriliyor, sermaye sınıfı ve düzeni/devleti

kitlelerin öfkesinden, dolayısıyla mücadele hedefinden uzak tutulmaya çalışılıyordu.

Kırılan yanılısamar ve mücadelenin genişleyen zemini

Ancak son aylardaki ulusal ve uluslararası gelişmeler bu yanılısamayı (belki de umudu) döne döne kırmış, gelineen noktada devlet işlerindeki bu "tam birlik ve bütünlük" kitleler tarafından daha fazla görülür ve algılanır hale gelmiştir.

Bu gelişmenin en bariz, basit, fakat dikkate değer örneklerinden biri, Sezer üzerinden yaratılmaya çalışılan "güven ve umut" yanılısamasının çöküşüdür. Hatırlanacağı gibi kısa zaman öncesine kadar devletin halka karşı işlediği her suçta kitlelerin öfkesini hükümete kilitleme, umudunu devletin bir başka kurumuna, Cumhurbaşkanlığı'na yöneltme söz konusu olabiliyordu. Hükümet bir saldırı yasası çıkarıyor, sendikacılar Cumhurbaşkanı'na veto çağrısında bulunuyordu. Bu şekilde geçirilen birkaç ayda yeni gelişmelerle gündem değişiyor ve söz konusu saldırı yasası da unutturulmuş oluyordu. Ancak 11 Eylül'ü takip eden süreçteki gelişmeler bu yanılısamayı büyük oranda bozmuş oldu. ABD saldırganlığına tam destek konusunda hükümetin hiç de yalnız olmadığı, tersine, daha üstten alınmış kararları onaylamak dışında pek bir işlevinin bulunmadığı görüldü. Askeri destek kararı, devletin hiçbir kurumuna (başta MGK ve cumhurbaşkanlığı) takılmadan, hiçbir pürüzle karşılaşılmadan onaylandı.

İşçi sınıfı devlet ve hükümet hakkındaki yanılısamalardan ne kadar kurtulursa, hedeflerini de o kadar net görebilecektir. Mücadelenin genişleyen imkanlarından biri bu yanılısamalardan kurtulma halidir.

Savaş durumunun, sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaşmasında önemli bir pay sahibi olduğu kitleler tarafından da görülebilir açıklıktadır. Bunu siyasi iktidar sahipleri de açıkça itiraf etmekten kaçınmamaktadır. Bu itirafın önemli bir kısmının bahane olması ise sınıfa yüklenen faturanın ağırlığını değiştirmedigine göre, fazla bir anlam ifade etmemektedir. Bu gerçekler sınıf kitlelerinde ülkedeki ve dünyadaki siyasal gelişmelere ilgiyi artırmış, siyaset alanının yaşamını nasıl doğrudan etkilediğini, dahası belirlediğini göstermiş, bu temel önemde gerçeğin kabaca da olsa kavramasını kolaylaştırmıştır.

Gelişmeler, iktidarın Amerikancılığının İMF uşaklığıyla sınırlı olmadığını, ülkeyi kana bulama konusunda da gözlerini kırpmayacaklarını kitlelere göstermiş bulunuyor. Bununla, sınıf kitlelerinin iktidara yönelik tepkisinin sınırlarını iktisattan siyasete, hükümetten devlete doğru genişleten bir etkisi bulunuyor.

Kesintisiz uygulanan yıkım programları ve bir türlü aşılamayan iktisadi kriz öncelikle ücretli-emekçileri vurmakla birlikte, bugün artık iktisadi-sosyal yıkımın toplumun çok geniş kesimlerini kapsadığı açıktır. Tarımda ve sanayide küçük üretici çökertilmiş, küçük burjuvazi yığınlar halinde yoksullaştırılmış ve mülksüzleştirilmiş bulunmaktadır. İçine itildiği bu durumun genellikle düzene bağlı ve gerici ideolojilerin tutsağı geleneksel küçük-burjuva katmanları sistemden uzaklaştıracığı açıktır. Aynı nedenle, güçlü bir sınıf

ı sınıf hareketi: lar ve görevler...

hareketinin güçlü bir desteği haline gelmelerini objektif açıdan kolaylaştıracağı da. Dolayısıyla işçi sınıfı bugün toplumsal destek yönünden düne göre çok daha avantajlı bir durumdadır.

Savaşa karşı mücadelenin sunduğu imkanlar

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadelenin artan imkanlarını da tüm bu sıraladıklarımıza eklemeliyiz.

Savaş her durumda vahşet ve yıkım getirdiği için istenmeyen bir durum olmakla birlikte (ve biraz da bu nedenle), bugünkü savaş durumundan da sınıf mücadelesinin yükseltilmesi için yararlanmak gerekiyor. Ancak bunun savaşın devamını istemekle bir ilgisi yok. Tersine, emperyalist savaşların önüne geçmenin, onu durdurmanın/engellemenin bir aracı olarak savaş karşıtı mücadelenin yükseltilmesi durumunda, işçi sınıfı, halk kitlelerinden geniş bir destek alabilecektir. Bunda farklı saiklerin de etkisi olmakla birlikte, tüm dünyada olduğu gibi bugünün Türkiye’inde de, siyasi iktidar ve bir avuç savaş rantçısı dışında bu savaşa taraftar olan bulunmamaktadır. Ancak yine Türkiye’de, bir önüne düşen bulunmadığı için tepkileri sokağa dökmek de henüz olanaklı başarılamamıştı.

Emekçi kitlelerin biriken öfke ve tepkisi halen kendine bir kanal aramaktadır. Bu kanalı sınıf devrimcilerin de özel gayretiyle bizzat işçi sınıfı kendi eylemiyle açabilir, açmak esasta onun görevidir.

En büyük güç sınıfın kendi gücüdür

Tüm diğer imkanlar bir yana, en büyük imkan, elbette sınıfın kendinde, kendi öz güçlerindedir. İyi değerlendirilebilirse eğer, sınıf kitlelerindeki öfke, tepki ve bilinç birikimi harekete önemli bir atılım kazandırabilecek güçtedir.

İyi değerlendirebilmek, sınıf hareketinin bir başka temel önemde imkanına da işaret ediyor. Bu, hareketi doğru bir program etrafında birleştirip doğru hedefe yönlendirebilme imkanındır. Henüz sınıf kitlelerine maledilememiş olmakla birlikte, Türkiye işçi sınıfı çoktandır devrimci bir programa sahiptir. Şimdi bu programı hayata geçirmenin, mücadele bayrağı haline getirmenin zamanıdır. Bu yapılabildiği oranda güçlerin birleştirilmesi, hareketin yolunun açılması, diğer imkanların değerlendirilmesi mümkün olabilecektir. Uzun soluklu bir mücadelenin temel şartı devrimci bir programdır. Sınıf kitlelerinin "sonuç alıcı mücadele" istemi de siyasal ifadesini ancak burada bulabilir.

Hareketin engelleri ve aşma yolları

Tabanın da farkında olduğu gibi, hareketin karşı karşıya bulunduğu en büyük risk, gündeme getirilen eylemlerin arkasının getirilmemesi, bir-iki iç boşaltma eylemiyle hareketin bir kez daha hayal kırıklığı içinde sönmümlendirilmesidir. Sendikal bürokrasinin bu konudaki en büyük dayanağı, hareketin taban örgütlülüğünden yoksunluğudur. Hali hazırda,

eylemler konusundaki tek karar mercii sendika yönetimleridir. Üstelik bir süredir EP şahsında bu, en üst yönetimlere (konfederasyonlara) devredilmiş bulunmaktadır. Önceki yıllarda hiç olmazsa şube platformları üzerinden yerel inisiyatifler konabiliyor, buna dayalı yerel eylemler gelişebiliyordu. Emek Platformu ile birlikte şubeler, onlara dayalı yerel platformamlar da bu misyondan uzaklaştı, bu yükten kendini kurtarmış saydı. Hareket tümüyle ihanetin merkezine, konfederasyon yönetimlerine endekslendi.

Bu duruma çözüme de buradan, sorunun merkezinden yaklaşmak gerekiyor. İnisiyatif, aynı anlama gelmek üzere ihanet imkanı, hain bürokratların elinden alınmalıdır. Bu ise, tabanın örgütlü bir güce kavuşturulması demektir. İhaneti kıracak olan sınıf kitlelerinin örgütlü gücüdür. İhanet sendika merkezlerinde odaklandığına göre, buraları taban basıncıyla zorlamanın örgütlü taban inisiyatifi ve hareketinden başka yolu yoktur. Bu olduğu ölçüde ve bunun başarısı ölçüsünde, inisiyatif ve karar merkezi de adım adım yer değiştirir. Yerellerden gelişen ve giderek kendini ülke çapında birleştiren devrimci bir sınıf hareketinin temelleri bu çaba içinde oluşur ve adım adım güçlenir

Sendikaları sınıf denetiminde tutmanın temel aracı işyerlerindeki örgütlülük, fabrika ve işyeri komiteleri olmakla birlikte, eylem süreçlerine yönelik daha farklı ve geçici örgütlenmeler de gündeme getirilebilmelidir. Sendikalar eylemleri örgütsüzlüğe mahkum eder bir tutum içindedir. Örgütsüz bir eylemin, sadece hava boşaltma amacıyla hizmet edebileceği ise açıktır. Bu boşluk, öncü işçilerden oluşma eylem komiteleriyle doldurulmalıdır.

Eylem komiteleri tek tek her fabrika ve işyerinde kurulabileceği gibi, sanayi havzalarını kapsayacak ortak komiteler de oluşturulabilir. Bazı il ve bölgelerde kurulmuş bulunan işçi-emekçi platformları bunun alt yapısını hazırlamış durumdadır.

Eylem komiteleri, katılımın örgütlenmesinden kitlelerin bilinçlendirilmesine, taleplerin alanlara taşınmasından eylem inisiyatifine kadar bir dizi ihtiyacı karşılayacak bir misyonla hareket edebilmelidir. Henüz salt bazı büyük kentlerde ortaya çıkan işçi-emekçi platformları ise, eylem komiteleri örgütlenmesinde aktif rol üstlenmenin yanı sıra, eylemlerin örgütlenmesine de bizzat girişebilmelidir. Bu, eylemlere güç katmanın yanı sıra, platformların kökleşmesi ve güçlenmesine de katkıda bulunacak, hareketin ileriki süreçlerinde platformları daha temel ve etkin bir güç haline getirebilecektir.

Söz konusu taban örgütlenmelerinin ilk ve zorunlu öznelere, doğasında öncü işçi ve emekçilerdir. Öncü işçi ve emekçiler misyonlarının gereğini yerine getirebilmek için, öncelikle kendileri örgütlü davranmak, sınıf bilinciyle hareket etmek, sınıf politikası etrafında birleşmek zorundadırlar. Devrimci

sınıf programı ve politikasının mücadele içinde somutlanması ve sınıf hareketini ilerletmenin bir imkanına dönüştürülebilmesi ise, onun, öncelikle öncüler şahsında sahiplenilmesine bağlıdır.

Sınıf öncülerinin partiye kazanılması

Sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi ve örgütlenmesinde oynamaları gereken çok temel rolün yanı sıra, sınıf devrimcilerinin temel önemde bir sorumluluğu da; bizzat mücadelenin sunduğu imkanlardan en iyi biçimde yararlanarak, parti programı ve politikalarının sınıfın öncüsüyle buluşturulmasını kolaylaştırmak olmalıdır. Gerek öncü işçilerin buluşturulduğu yerel işçi platformları, gerekse de eylem sürecinin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmesi gereken işçi komiteleri, öncünün parti programı ve politikasıyla düşünsel ve pratik eğitimine, bu politika ve programla donatılması ve örgütlenmesine hizmet edebilmelidir.

Bu örgütlenme faaliyetlerinin ve düzenlenen tüm eylemlerin içinde yer alan sınıf devrimcileri, parti programını, onun taktik/güncel uzantılarını temel bir araç olarak kullanmakta artık ustalaşmalıdırlar. Sınıfın devrimcileşmesi, devrimci programını bayrak edinmesi, böyle süreçlerin sınıf devrimcileri tarafından en iyi en verimli biçimde kullanılabilmesiyle mümkün olacaktır.

Programda özlü biçimde formüle edilmiş bulunan sınıfın temel taleplerini, pankart, döviz vb. üzerinde eylem alanlarına taşımak, kuşkusuz önemli ve zorunludur. Fakat bundan da önemli olan, sınıf öncülerini programın kendisine kazanmaktır. Ancak bu sayede, etkin bir çalışmayla kitlelere maledilebilen şiarlar, somutta yol gösterici hale gelebilir.

İçine girdiğimiz eylemlilik sürecinin sınıf kitlelerindeki mücadele istek ve birikiminin bir ürünü olduğu, sınıfın bu nedenle bu kez daha soluklu bir mücadele ve önderlik arayışı içine girdiği doğruysa eğer, sınıfın öncü kesimlerinin de böyle bir dönemde daha ileri bir çıkış arayışı içinde olmaları kaçınılmazdır. Bu arayışa yanıt verecek olansa, sınıfın devrimci siyasal önderliği, yani devrimci işçi sınıfı partisidir.

Burjuva demokrasisinin sınırları...

Emperyalizm siyasal gericiliktir!

11 Eylül saldırılarından sonra başlatılan “anti-terörizm” maskeli emperyalist saldırganlık, emperyalist-kapitalist ülkeler dahil olmak üzere tüm dünya işçi ve emekçilerine demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğu dayatıyor. Bu çerçevede saldırı dalgası daha da derinleşerek fiili terör uygulamalarına doğru genişliyor, mazlum Afgan halkının başına bombalar yağdırılıyor.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere AB emperyalistleri de demokrasi havarisi maskelerini bir yana atıp, dünya halklarına saldırıda sınır tanımayacaklarının açık mesajlarını vermekte birbirleri ile yarışıyorlar.

11 Eylül saldırısı sonrasında emperyalistlerin koro halinde birbirlerinin ardı sıra aldıkları tutum, emperyalizmin siyasi gericilik olduğu yönündeki leninist belirlemenin ne denli doğru olduğunu tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Emperyalistler hukuksuzluk belgesi önlemleri birbirinin peşisıra uygulamaya sokmuş bulunuyorlar.

ABD emperyalizmi ülkesinde yaşayan 5 bin yabancı uyruklu vatandaş gözetim altına alarak işe başladı. Ardından hızla bunların özel askeri mahkemelerde yargılanmalarının önünü açacak yasal düzenlemeleri yaptı. Şimdi ise “Terör suçlularına temyiz yolunu kapatma” propagandası eşliğinde gündeme getirilip yasalaştırılan düzenleme ile de ABD “adaleti” temyiz yükünden kurtarılıyor.

AB emperyalistleri de benzer önlemleri almakta ABD’den geri kalmadılar. İngiltere, yabancı uyrukluların kolayca tutuklanmalarının önünü açan düzenlemeyi hemen yaptı. Bu düzenleme doğrultusunda video görüntüleri de delil sayılacak. Diğer Avrupalı emperyalistler de benzeri uygulamalara yöneliyorlar. AB emperyalistleri de özel mahkemeler konusunu gündemlerine alıyorlar. Ayrıca AB emperyalistleri, Amerika’daki FBI’ın benzeri bir güvenlik örgütünün oluşturulması doğrultusunda da anlaştılar. Polis teşkilatlarını güçlendirme doğrultusunda kararlar alıp, hızla uygulamaya soktular. Hem ABD emperyalizmi hem de Avrupalı emperyalistler “terör davaları” demagojisiyle süreci perdeleyerek, burjuva hukukunda en doğal hak olan “temyiz hakkı”nı gasp ediyorlar.

Emperyalistler burjuva hukukunun asgari normlarını bile çıkarları söz konusu olduğunda ayaklar altına almaktan geri durmayacaklarını bir kez daha tartışmaya yer bırakmayacak bir tarzda ortaya koyuyorlar. En temel demokratik hak ve özgürlüklere yönelik bu pervasız saldırılar burjuva demokrasisinin gerçek yüzünü ve sınırlarını tüm çıplıklığıyla gözler önüne seriyor.

Emperyalist savaş makinası Afgan topraklarını kan gölüne çeviriyor...

Afganistan’ın ölüm tarlaları!

Y. Maden

Emperyalist savaş makinası Afganistan’ı kan gölüne çevirmiş durumda. Hergün Afganistan’dan yeni bir katliam haberi geliyor. Binlerce savaşçı, Amerikan, İngiliz ve yerli savaş çeteleriyle birlikte vahşi işkencelerden geçirilerek katledilmiş, Taliban’ın terkettiği kentlerin herbiri birer ölüm tarlasına dönüştürülmüştür. Kabil, Kunduz ve son olarak Kale-i Ceng’de yaşanan katliamlar emperyalist savaşın kirli ve kanlı yüzüne ayna tutmaktadır. Kabil’de yüzlerce, Kunduz’da binlerce ve Kale-i Ceng’de yüzlerce savaşçı vahşi biçimlerde katledilmiştir. Amerikan üniforması giymiş çapulculardan oluşan Kuzey İttifakı askerleri, katliamların ardından kentleri yağmalamakta, cesetleri altın dişlerine kadar soymaktadırlar. Afganistan’daki katliamlar o denli acımasızdır ki, savaşın bir kolu olarak çalışan burjuva medya dahi yaşanan vahşeti yansıtmak durumunda kalmaktadırlar.

Burjuva medya katliamları Kuzey İttifakı güçlerine bağlamaktadır. Oysa savaşın başından beri ABD Afganistan’a ölüm kusmaktadır. Kesintisiz olarak günlerce süren bombardıman bir yana, Kuzey İttifakı’na Kabil’in yolunu açan “papatya kesicileri” adlı bombaların atom bombasından sonra tahrip gücü en yüksek bomba olduğu gerçeği ABD’nin katliamcılığının boyutlarını ortaya koymaya yetmektedir. Afganistan’da yaşanan her türlü katliam ve vahşetin sahibi, başta ABD olmak üzere gerici savaş koalisyonudur.

Kuzey İttifakı denilen çapulcu çetelerinin Kabil’e girişleri sonrasında yaşananlar biliniyor. Taliban’ın terkettiği kentte sokak infazları, kurşuna dizmeler yaygınca yaşanmıştır. Evler tek tek basılmış, onlarca insan toplanarak infaz edilmiştir. Kunduz ve Kale-i Ceng’de yaşananlar ise, katliamların Nazilere rahmet okutan biçimlerde gerçekleştirildiğini göstermektedir. Tüm bu kanlı icraatlar Amerikan ve İngiliz kirli savaş uzmanlarının denetiminde gerçekleşmektedir.

12 gün boyunca direnişin sürdürüldüğü Kunduz kenti bugün tam bir ölüm kenti durumundadır. Burada teslim alınan Taliban askerlerinin akıbetleri konusunda bilgi verilmemektedir. Kunduz sokakları birer ceset tarlasına dönmüştür. Yakalanan savaşçılar sokak ortasında ayakları bağlanıp kafalarından kurşunlanarak infaz edilmektedirler. Bazı savaşçılar ise kent halkının katılımlıyla linç edilmektedir. Kızıl Haç’ın kamyonları tarafından dizi dizi ceset taşınmaktadır.

Katliamlar Güney Afganistan’a kadar yayılmıştır. Güney’deki Taliban muhalifi Peştunlar tarafından yapılan katliamların birinde 160 Taliban askeri kurşuna dizilmiştir. Bu katliamda Amerikan askerleri de hazır bulunmuş, yani katliamı yönetmişlerdir.

Kale-i Ceng’de gerçekleşen ise apaçık bir katliamdır. Mezar-ı Şerif’e girilmesi sonrasında esir alınan çoğunluğu yabancı yüzlerce esir askerin üzerlerine günlerce uçaklarla, tanklarla, roketatarlarla bombalar

yağdırıldı. Sonuçta Kale-i Ceng de kimsenin sağ çıkmadığı bir ölüm tarlasına dönüştürüldü. *The Guardian* muhabirinin kalede kalan son üç savaşçının nasıl katledildiğine ilişkin anlatımları, gerçekleştirilen katliamın boyutlarını ve kapsamını ortaya koyuyor:

“*Kale içindeki iki katlı binada direnen üç yabancı savaşçı, 'Teslim ol' çağrılarını 'Biz Amerikalılara teslim olmayız' diye yanıtlamış. Buna karşılık Britanya ve ABD özel birliklerinin tavsiyesiyle binaya benzin dökülüp ateşe verilmiş. Ardından ikinci kata çıkmak zorunda kalan savaşçıları vurmak için yerlerdeki Taliban cesetlerini ezerek bir tank getirilmiş. Tank binaya dört kere ateş ederek savaşçıları öldürmüştür.*” (Aktaran Ntvmsnbc.com)

Bu satırlar Afganistan’da yaşanan katliamın boyutları kadar, bu katliamın nasıl ve kimler tarafından yapıldığına ilişkin de yeterli açıklık sunuyor. Yapılan katliamlar, sergilenen barbarlık, “Britanya ve ABD özel birliklerinin tavsiyesi” doğrultusunda yerine getirilmektedir. Bu kirli savaş uzmanları yeteneklerini şimdi de Afganistan’da sergilemektedirler.

Emperyalist savaş makinası tüm kirli ve kanlı icraatlerinde olduğu gibi Afganistan’da yaşananları da meşrulaştırma çabasıdadır. Emperyalist savaş merkezlerinden yapılan açıklamalara göre, Kale-i Ceng’de yaşananlar katliam değil bir meydan muhaberesidir, bundan dolayı da son derece meşrudur. Emperyalist savaşın propaganda merkezlerinin insanlığa yutturmaya çalıştığı budur. Oysa ne yürütülen

savaş haklıdır, ne de bu savaşta kullanılan yöntemler meşrudur. Ortada emperyalislerin gerici çıkarlarına hizmet eden bir savaş ve bu savaşın kendi özüne uygun kirli ve insanlık dışı yöntemleri vardır.

Kale-i Ceng’de yaşanan vahşi katliam direnişle karşılaşmıştır. Kaledeki askerlerin çoğu yabancı olan büyük bölümü teslim ol çağrılarını sonuna kadar direnmiştir. Ama kaledeki direnişin yanında ihanet de vardır. Taliban’ın Mezar-ı Şerif’teki üst düzey yöneticileri Afganistan’a savaşmak için gelen insanları arkadan hançerlemiştir. Bunlar emperyalist savaş koalisyonuyla yabancıların teslimi konusunda anlaşmışlar, katliam sonrasında da Raşit Dostum ile birlikte kalede yaşananların planlı olmadığına ilişkin açıklama yapmışlardır. Bu örnekler sadece Kale-i Ceng ile de sınırlı değildir. Sınırlı ve eksik, yer yer emperyalist psikolojik savaşın izlerini taşısa da, belli bir gerçeklik payı taşıdığı açıktır. Bu durum dinsel gerici akımların konumuna, sınırlarına ve açmazına ilişkin çarpıcı bir örnektir.

ABD önderliğindeki emperyalist savaş koalisyonunun yönetimi ve denetimi altında Afganistan koca bir ölüm tarlasına çevrilmektedir. Bu katliamcılığa karşı durmak, bu kirli savaşın suç ortağı konumuna düşmemek, hem geleceğimize hem de onurumuza sahip çıkmanın zorunlu bir gereğidir.

Emperyalizm gerici yüzünü ortaya seriyor...

“Yeni dönem”de McCarthy’cilik diriltiliyor

11 Eylül saldırısı sonrasında emperyalistler ve işbirlikçileri, artık dünyada herşeyin değiştiğini, bundan böyle “yeni bir dönem”in başlayacağını söylediler. Bu “yeni dönem”in, sadece mazlum halklara karşı değil, emperyalist metropollerde de terör estirmek anlamına geldiği çok geçmeden açığa çıktı. Emperyalist merkezlerde faşist polis devleti uygulamaları birbiri ardına gündeme getirilmeye başlandı.

Afganistan’a yönelik saldırı, dünya ölçüsünde estirilmeye başlanan terörün ilk adımı oldu. ABD ve İngiltere’de öncelikli olarak yabancıları hedef alan “anti-terör” yasaları ise, emperyalist ülkelerin kendi sınırları içindeki faşizan uygulamalarının ilk adımı durumundaydı. Sonraki adımlar da atılmaya başlanmış bulunuluyor.

Sermaye basını “McCarthy’ciliğin diriltilmesi” biçiminde verdi ABD’deki son gelişmeleri. Eski ABD Başkanı Bill Clinton bile yeni dönem McCarthy’ciliğin hedefi haline gelebiliyor. Emperyalizm gerici yüzünü bir kez daha ortaya sererken, geçmişteki uygulamalara rahmet okutacak gibi görünüyor.

Emperyalizmin “yeni dönem” McCarthy’ciliği: Dışarıda ve içeride terör

“Saldırıların mutlak sorumluluğu bu ülkenin kapitalist yönetici sınıfındadır.” Bu sözler New York Üniversitesi’nde görevli bir matematikçiye ait. Bu yerinde sözleri söyleyen matematikçi yeni McCarthy’ciliğin hedefi haline gelmiş durumda. Yeni McCarthy’cilik henüz yasal bir kimlik

kazanmadı. Şimdilik Amerikan Veliler ve Öğrenciler Konseyi’nde ifadesini buluyor. Bu konseyin kurucuları arasında ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney’in eşi de yeralıyor.

Bu konseyin hazırladığı 117 maddelik raporun içeriği, gerçekte ABD yönetiminin düşünceleridir. Söz konusu raporda hakim olan McCarthy’cilik yine ABD yönetiminin yeni dönem politikasının esasını oluşturacaktır. Raporda hedef tahtasına çakılan matematikçi, yakında yasaların da hedefi haline gelecektir.

İlk elde yabancıları yönelik çıkarılan anti-terör yasası McCarthy’ciliğin yalnızca bir ilk adımı. Bu yasaya göre, ABD başkanı kraldan farksız yetkilerle donatılıyor. Yasayla birlikte terörist olduğundan şüphe duyulan yabancılar askeri mahkemelerde gizlice yargılanabilecekler. Kimin mahkemeye çıkarılacağına ABD başkanı karar verecek. Yargılama Amerikan askeri gemilerinde ya da ıssız adalarda yapılacak. Kararı jüri değil yargıçlar kurulu üçte iki çoğunlukla verebilecek. Askeri mahkemelerde yargılanacakları suçlayan belgeler istihbarat servislerinden gelecek. Bunların kamuya açık mahkemelerde kullanılması uygun değildir deniyor. Zira bu tür belgelerin diğer mahkemelerde delil olarak kullanılabilmesi hukuken tartışmalı. Yanısıra ABD yönetimi, mantıklı bir şüphenin olmadığı durumlarda, haklılığını kanıtlamak zorunda kalmayacak. Yasayla birlikte ABD’de yaşayan ve muhalif bir kimlik taşıyan her yabancı, sadece şüphe üzerine tutuklanıp yargılanabilecek, hatta idam edilebilecek. Bütün bunlar için ABD Başkanı’nın onay vermesi yeterlidir.

İkinci saldırı adımı ise Konsey’in raporudur.

Milliyetçilik yüklü rapor liberalleri bile hedef tahtasına çakıyor. Yukarıda sözü edilen matematikçi liberal bir akademisyen olarak tanınıyor. Başka liberal akademisyenler de aynı raporun hedefi durumunda.

McCarthy’ciliğe karşı Rossenbergler’in tavrıyla çıkmalı

McCarthy anlayışı ABD’de ikinci paylaşım savaşı sonrasında belli bir dönem açık bir saldırganlık biçiminde yaşanmıştır. Aynı dönem dünyada da McCarthy’ci anlayış hakim olmuş ve Nazizmin yerini almıştır.

Rossenberg’lerin yargılanması McCarthy dönemine damgasını vurmuştur. İtirafçılığın, aynı zamanda kendi yakasını kurtarmak için rezil iftiracılığın yaygınlaştırıldığı bu dönemde, Rossenbergler itirafçıların ifadeleri sonucu yargılanıp mahkum edilmişlerdir. Atom bombasının formülünü SSCB’ye vermekle suçlanan Rossenbergler’e bu “suçu” itiraf etmeleri karşılığında idam edilmekten kurtulacakları söylenir. McCarthy’ciler için önemli olan Rossenbergler’in böyle bir şey yapıp yapmamaları değil, bunu yaptıklarına ilişkin ifade vermeleridir. Yani devrimci oldukları için yargılanan Rossenbergler’den teslim olmaları istenmektedir. Rossenbergler teslim olmazlar ve idam edilirler.

Bugün McCarthy’cilik yalnızca ABD’de değil, başta İngiltere olmak üzere tüm diğer emperyalist ülkelerde palazlandırılıyor. McCarthy’ciliği diriltten emperyalizme ve işbirlikçilerine diz çöktürmenin yolu Rossenbergler gibi direnmekten, onurlu bir tutum almaktan geçiyor.

“Afganistanlı kadının özgürlüğü” aldatmacası...

Kadın, özgürlüğünü dişle tırnakla koparıp kazanacak!

Emperyalistlerin Afganistan’da başlattığı kanlı sefer ikinci ayını doldururken, Afgan halkı savaşın bedelini en ağır şekilde ödemeye devam ediyor. Taliban ve Usame Bin Ladin’i ele geçirmek iddiasıyla ülkeyi bombalarla yerle bir etmelerine rağmen bir sonuç alamadılar. Bunun üzerine ABD ülkenin artık daha medeni bir yönetime ihtiyacı olduğunu gösterme çabasına girişti. Böylece, kendileri tarafından kurulacak yönetim ve yaşanacak değişikliklerle, savaşın asıl gerekçesi olan bölgede egemenlik kurma emelleri gerçekleşecek.

Özellikle Kuzey İttifakı’nın Kabil’e girmesinin ardından propagandalar hız kazandı. Tüm gözler baştan beri haberlerin değişmez malzemesi yapılan Afganlı kadınlara çevirildi. Kurulacak yeni kukla hükümet girişimi toplantılarına özellikle kadın temsilcilerin gelmesi önerildi. Gerçek şu ki, başta kadın ve çocuklar olmak üzere burada yaşayan halkın yaşadığı hiçbir acı, vahşet ve zulüm emperyalist haydutların zerre kadar umurunda değil. Onların amacı, Afgan kadınıni kullanarak dünyayı arkalarına almaktır.

Kabil’e giren ve kadınlara burkalarını çıkarma, eğitim ve çalışma hakkını geri verdiğini açıklayan Amerikan uşağı Kuzey İttifak lideri, böylece Afgan kadınıni özgürlüğe kavuşturduklarını ilan ediyor. Bu gelişmeyle Raşid Dostum ve katil sürüleri burjuva medyada kahraman ilan ediliyor. Oysa bundan yıllar önce yine Kabil’de binlerce kadının ırzına geçip göğüslerini kesen, çıplaklık kilometrelerce sürükleyen, meydanlarda linç eden yine aynı şahıs ve katil sürüsü güruhtu. “Kabil kadın yüzü gördü”, “sonunda ışıklar geldi”, “burka gitti özgürlük geldi” demagojileriyle, Afgan kadınıni özgürlüğe kavuşturacak yegane sorun burkasıymış gibi gösteriliyor. Böylece, yıllardır en büyük acıları çeken, insanlığından çıkarılan, bir çuvalın içine sokularak yaşamın dışına itilen, tek başına dışarı dahi çıkamayan, açlık ve yoksulluğa karşı dilenci kuyruklarında ömür tüketen Afganistanlı kadının tüm hakları “geri veriliyor” ve özgürlük sorunu bu kadar basite indirgenerek çözüldü deniliyor.

Afgan kadınına makyaj, giyim ve sokağa çıkması üzerinden bahsedilen özgürlük gazete sütunlarına ve fotoğraf karelerine sıkışmış göstermelik bir özgürlüktür. Ve burjuvazinin kadına bakışını tüm çıplaklığıyla ortaya sermektedir. Yalnız

Afganistanlı kadın değil, emperyalist ülkeler dahil olmak üzere dünyanın hiçbir yerinde kadınlar gerçek anlamda özgür değildir. Kapitalizm tüm özgürlüklerin düşmanıdır. Bu düzende kadınların ezici çoğunluğu baskı altına alınma, azgınca sömürülme, cinsel

olarak istismar edilme, eve kapatılma “özgürlüğü”ne sahiptir. En gelişmiş toplumlarda bile kadın ikinci sınıf statüsünü aşamamaktadır. Afgan kadınına “burka”, “makyaj” vb. üzerinden bahsedilen “özgürlük”le bütün bir kadın cinsi aşağılanmaktadır. Afgan kadını başta olmak üzere tüm kadınların kurtuluşu ancak kendi

mücadeleleri sonucu dişle tırnakla koparılıp kazanılacak bir savaşla mümkündür. Ve bu savaş aynı zamanda tüm insanlığı da bugün tüm dünyanın gözleri önünde yaşanan katliamlardan, yıkımlardan, emperyalist vahşetten kurtaracak olan devrim ve sosyalizm mücadelesinden başkası değildir.

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

D. Gümüş

İHD İstanbul Şubesi'nin "2. 'hayata dönüş'" başlıklı açıklaması...

Amaçlanan mahpusların zulme karşı direnme hakkını engellemektir

19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen katliamla beraber cezaevlerinde inanılmaz boyutlara tırmandırılan mahpuslar üzerindeki terör meclise sunulan yeni yasa tasarısıyla daha da artırılmak istenmektedir.

"Türk Ceza Kanunu ile Hapishane ve Tevkifhanelerin İdaresi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı"yla mahpusların cezaevlerindeki hak gasplarına ve insanlıkdışı baskılara yönelik direnme haklarının engellenmesi, gayrimeşru gösterilmesi hedeflenmektedir.

Tasarı, cezaevlerindeki insanlıkdışı koşulların sona erdirilmesini değil, buna karşı yapılan açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin engellenmesini, cezaevlerinde sürdürülen tecrit politikasını kabullenmeyen, bir lütuf değil hak olması gereken sosyal iletişimin koşullara, rehabilitasyona, tretmana bağlanmasını reddeden mahpusları ve demokratik kamuoyunu cezalandırma amacını da içinde barındırmaktadır.

Niyet yaşam hakkını savunmak değil direnme hakkının engellemek

Tasarının 5. Maddesinde; tedaviyi kabul etmeyen açlık grevcilerine cezaevinde doktor gözetiminde ve cezaevinde olanak bulunmadığı halde de hastanada zorla müdahale yapılması öngörülmektedir.

Hatta maddenin 5. Fıkrasında "kurum tabibinin zamanında müdahale edememesi veya gecikmesi hükümlü ve tutuklu için hayatı tehlike doğurabilecek ise, bu tedbirlere ikinci fıkrada belirtilen şartlar aranmaksızın başvurulabilir" denilerek, açlık grevcilerine her zaman ve cezaevinde çalışan herkes tarafından müdahale imkanı yaratılmaktadır.

Bu düzenleme de tasarının genel gerekçesinde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 2. ve Anayasa'nın da 17. Maddesinde belirtilen yaşam hakkının korunması ilkesine dayandırılmaktadır.

En başta söylemek gerekirse, son on yılda cezaevlerinde onlarca mahpusu döverek, işkence ederek katleden ve bunu her fırsatta savunan, çözüm için başvuran aileleri "gebersinler" diye kovan bir anlayışın yaşam hakkı ilkesini gerekçe göstererek düzenlemelere gitmek istemesi samimi bir davranış olamaz.

Nitekim tasarının hedefledikleri görüldüğünde de, niyetin yaşam hakkını savunmak olmadığı, mahpusların zulme karşı direnme hakkının engellenmek istendiği görülecektir.

Çünkü tasarı, bugün Türkiye cezaevlerinde mahpusların karşı karşıya oldukları sosyal tecrit, avukatlarla ve yakınlarla görüşlerin engellenmesi, savunma hakkının kısıtlanması, sağlık-beslenme hizmetlerinin yetersizliği, eğitim hakkının kısıtlanması gibi olumsuzlukları düzeltmeyi değil, mahpusların bu hak gasplarına yönelik bedenleri, canları pahasına giriştikleri açlık grevleri ve ölüm orucu eylemlerini sona erdirmeyi amaçlamaktadır.

Hukuk zulmü savunuyorsa isyan haktır

Ancak bilindiği gibi çağdaş hukuk, devletten kaynaklı teröre ve baskılara karşı bireylerin, toplumların direnmesini hak olarak görmekte, meşru

kabul etmektedir.

Bu anlayışa göre hukuk, evrensel insan haklarını içermeli ve korumalıdır. Hukuk zulmü savunuyorsa ya da ortada bir hukuk devletinden bahsetmek mümkün değilse isyan haktır.

Bu genel kabulü en somut bir şekilde ifade eden metinlerden biri olan İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin önsözünde de, "İnsanların zulüm ve baskı yöntemlerine karşı son bir çare olarak isyana başvurmamaları için insan haklarının hukuk devletiyle korunması" ilkesinden bahsedilmektedir.

Bugünkü hücre sisteminde mahpusların hak gasplarına, insan hakları ihlallerine karşı direnme olanakları son derecede sınırlanmış bir durumdadır. Mevcut hukuk düzeni ve yeni uygulamaya sokulan infaz yargıçlığı, denetleme kurulları kesinlikle bir güvence olamamaktadır. Dilekçeler hiçbir işe yaramamakta, kamuoyu yaşanan sorunlara duyarsız kalmaktadır. Bu durumda mahpuslar son çare olarak ölüm orucu, açlık grevi eylemlerine yönelmektedir.

Kabul edelim etmeyelim, direnme haklarını kendi bedenlerine zarar vererek yerine getirmektedirler.

Tasarıyla yaşam hakkı savunulmamaktadır. Çünkü yaşamak sadece nefes almak değil, aynı zamanda insan onuruna saygılı bir tarzda evrimsellik kazanmış hakları kullanabilmektir de. Yasa koyucu dolayısıyla bu faaliyetiyle yaşam hakkını güvence altına almamakta, yalnızca ölüme izin vermemek istemektedir.

Tasarının yasalaşması yüzyılların birikimiyle oluşan direnme hakkını ortadan kaldırma, mahkum etme sonucunu doğuramayacak olsa da yeni baskıların ve ihlallerin yaşanacağı da açıktır.

Tasarının gerekçesinde açlık grevlerine müdahale için **Tokyo ve Malta Bildirgelerine** de atıfta bulunmaktadır. Ancak çok açıktır ki, bu bildirgelerde doktorların ya da sağlık görevlilerinin açlık grevlerine müdahaleye zorlanamayacağı hükümleri yer

almaktadır. İnisiyatif her halükarda doktora aittir ve hiçbir görevlinin bu konuda emir verme, zor kullanma yetkisi bulunmamaktadır.

Avrupa ya da Amerika insan hakları alanında standartları temsil edemez

Tasarı aynı şekilde Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi ve Avrupa İnsan Hakları Komisyonu kararlarına da göndermelerde bulunmaktadır.

Tasarı gerekçesinde Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Avusturya, Belçika, Fransa, İspanya, İsviçre ve Portekiz gibi ülkelerin hukuklarında açlık grevinde bulunanlara doktor kararıyla zorla müdahale yapılacağı hükümlerinin bulunduğu da iddia edilmektedir.

Ayrıca zorla müdahale ile ilgili olarak Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi ve Avrupa İnsan Hakları Komisyonu kararları dayanak olarak gösterilmektedir.

Bilindiği gibi devlet ne zaman gerici düzenlemeleri yaşama geçirmek istese Avrupa ve Amerika hukukunda bulunan çağdışı, insan haklarına aykırı hükümleri örnek göstermektedir.

Bu gerçeğin dışında ifade edilmesi gereken diğer bir nokta da Avrupa ya da Amerika'nın insan hakları alanında standartları temsil edemeyeceğidir. Avrupa Konseyi ya da Birliği'nin, ABD'nin insan hakları alanında tartışılan, reddedilen bir çok uygulamaları mevcuttur. Her zaman çifte standartlı davranabilen bu çevreler değil bağımsız, demokratik kurum ve kişiler, çevreler referans olarak alınmalıdır.

İzolasyonun dışarıya da taşınmasının yasal güvencesi

Tasarının 2. Maddesinde; "ceza infaz kurumları ve tutukevlerinde bulunan hükümlü ve tutukluların

Adana'da F tipi cezaevleri protesto edildi...

"Sorun çözülünceye kadar eyleme devam edeceğiz"

İHD'nin her Cuma yaptığı oturma eylemi bu hafta da tutsak yakınları ve DKÖ temsilcilerinin katılımıyla gerçekleştirildi. Eylemde konuşma yapan İHD Başkanı Şehmuz Kaya; *"Her hafta yaptığımız oturma eyleminde bu hafta da buradayız. Bir kez daha kulaklar sağır, gözler kör. Buna rağmen tecrit kaldırılıp, sorun çözülünceye kadar eyleme devam edeceğiz"* dedi. Konuşmasının ardından basın açıklamasını okudu. Açıklamada sürece ve sorunlara değinildi.

Eyleme 19 Aralık operasyonu sırasında Ceyhan Cezaevi'nde bulunan, sonrasında Sincan F tipi Cezaevi'ne götürülen ve burada ÖO'na başlayan, zorla müdahale sonucu hafıza kaybı nedeniyle tahliye edilen Hasan Çepe de katıldı. Hasan Çepe basının sorularını yanıtlamaya çalıştı.

Eylemde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anayız haklıyız, hücreleri yıkarız!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

haberleşmelerini, ziyaretçileriyle görüşmelerini, iyileştirme ve eğitim programları çerçevesinde eğitim ve spor, meslek kazandırma ve işyurdu çalışmaları ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılmalarını, kurum tabibince muayene ve tedavi edilmelerini, müdafî veya avukat tayin etmelerini, bunlarla görüşmelerini, salıverilenlerin kurum dışına çıkmalarını her ne suretle olursa olsun engelleyenler, hükümlü ve tutukluları bu fiillere teşvik edenler, bu yolda talimat verenler, mevzuatın hükümlü ve tutuklulara tanıdığı sair her türlü görüşme ve temas olanaklarını engelleyenler”in hapisle cezalandırılacağı öngörülmektedir.

Tasarı, haklarını savunan mahpusların serbest iradelerini kullanamadıklarını varsayarak lider olarak görülen belli sayıdaki mahpusları ve ayrıca insan hakları ve özgürlükleri noktasında düşünce ve ifade özgürlüğünü kullanan demokratik kamuoyunu cezalandırmayı amaçlamaktadır. Böylelikle de tasarının asıl hedeflerinden biri izolasyonun dışarıya da taşınmasının yasal güvencesinin sağlanmasıdır. Bunun için bugüne kadar uygulanan şiddete dayalı terör ortamının hukuki belgesi oluşturulacaktır.

Ancak bilindiği gibi mahpusların cezaevlerinde haberleşmelerinin, ziyaretçi ve avukatlarıyla görüşmelerinin, sosyal ve kültürel faaliyetlere katılmalarının vb. önündeki en büyük engel mevzuat ve cezaevi görevlilerinin tutumlarıdır.

O yüzden tasarının yasalaşmasıyla yasanın metnine ve ruhuna uyulacak olursa, ilk cezalandırılacak olan bakanlık ve cezaevi görevlileri olmalıdır. (...)

Türk devleti bir hukuk devleti olmak bir yana bir yasa devleti bile değil

Tasarının 6. Maddesi; sıfatları ne olursa olsun ceza infaz kurumları ve tutukevlerine giren herkesin aranacağını hüküm altına almaktadır.

Müdafî ve avukatların savunmaya ilişkin olduğu yazılı olarak beyan edilen belge ve dosyalarının aranamayacağı, ancak şüphe halinde hakimın, gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de cumhuriyet savcısının kararı ile arama yapılacağı belirtilmektedir.

Savunmaya ilişkin belgelerin savcılarca incelenmesi silahların eşitliği ilkesine aykırıdır. Savunmanın karşısında olan bir tarafa savunmadan üstün yetkiler tanımak hukukun ilkelerine aykırı bir düzenlemedir.

Ayrıca olağan bir düzenleme olarak savunmaya ilişkin belgelerin aranamayacağı ilkesinin yasalaştırılıyor olmasının da çok fazla bir anlamı bulunmamaktadır. Bu hak cezaevlerinde her zaman için ihlal edilme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Zira mevcut Avukatlık Yasası'na göre avukatların üzerinin, evraklarının hiçbir şekilde aranamayacağı belirtilmesine rağmen özellikle F tiplerinde bu açık yasa hükmü bugüne değin uygulanamamıştır. Avukatların üzeri ve evrakları aranmaktadır. Türkiye'nin bırakalım hukuk devleti olmamasını bir yasa devleti dahi olmaması bu tür yasal düzenlemelere güven duyulmasını mümkün kılmamaktadır.

Hiçbir güç direnme hakkını engelleyemez

Tasarının genel gerekçesinde infaza ilişkin yapılan bu değişikliklerin amacının “işledikleri suçla toplumsal yaşama uyumsuzluk göstermiş ve yargı organlarınca suçluluğu tespit edilmiş olan hükümlülere uygun bir iyileştirme ve eğitim süreci içinde toplumsal yaşama hazırlamak ve toplumla bütünleşip bir daha suç işlemelerinin önüne geçmek ve uyumlu bir kişi haline gelmelerini sağlamak” olduğu belirtilmektedir. Bu amaç savunulurken de Birleşmiş Milletler ve Avrupa belgelerine atıfta bulunmaktadır. Yani mahpusların rehabilitasyonunun, ıslahının sağlanmasının hedeflendiği anlatılmak istenmektedir.

Ancak hükümlü de olsa bir kişinin zorla ıslahı, rehabilitasyonu, eğitilmesi kabul edilebilecek bir durum değildir. Bireyler düşünce ve inançlarını serbest iradeleriyle, kendilerine sunulan zengin, çeşitli seçenekler arasından tercihler, yorumlar yaparak oluşturmaktadır. Türkiye'nin de imzaladığı **Kişî Hakları ve Siyasal Haklar Sözleşmesi**'nin **18. Maddesinde** zorla eğitimin olamayacağı şöyle açıklanmaktadır:

"Hiç kimseye bir din ya da inanca sahip olma ya da seçtiği bir ya da inancının benimseme özgürlüğünü zedeleyici baskıda bulunulamaz".

Üstelik yasa koyucunun siyasi mahpusları toplumla uyumsuz ilan etme, onları iyileştirme, eğitme, toplumsal yaşama hazırlama söylemi oldukça iddialı görünmektedir. Topluma maddi manevi hiçbir olumlu yaşam alanı sunamayan, iyi örnek olamayan bir rejimin kendini normal, uyumlu kabul etmesi ve olumsuzluklara karşı çıkanları iyileştireceğini, eğiteceğini söylemesi inandırıcı olamaz.

Ayrıca sürekli atıfta bulunulan BM ve Avrupa kaynakları gerçekte mahpusun dört duvar arasına konulmuş olmasını yeterli bir ceza olarak görmekte, daha ağırlaştırıcı yaptırımları kabul etmemektedir.

Birleşmiş Milletler Mahpusların Islahı İçin Asgari Standart Kurallar **madde 57:** "... cezaevi sistemi, geçici olarak haklı görülebilecek ayırmalar ve disiplinin sağlanması dışında, durumun doğasında varolan sıkıntıyı ağırlaştıramaz" derken **madde 60**'ta ise "**Kurumun uyguladığı rejim, mahpusların sorumluluğunu azaltmadan veya insan onuruna gösterilen saygıyı düşürmeden, hapisane yaşamı ile özgür yaşam arasındaki farkı asgariye indirmeye çalışır**" hükmü yer almaktadır.

Sonuç olarak hapishanesiz, kapatılmasız bir dünyayı savunuyor olsak da, hapishane olgusunun daha uzun bir süre varlığını sürdüreceği gerçeğinden hareketle kapatılma sisteminin dört duvar dışında ek bir ceza getirmemesi gerektiğini düşünüyoruz.

Bu genel ilkenin çiğnenmesi, ihlallerin varlığı durumunda da insanlık tarihinin gelmiş olduğu düzey, evrensel hukuk ve insan hakları ilkeleri mahpuslara hiç kuşkusuz direnme hakkını tanımaktadır. Hiçbir gücün bunu engelleyebileceğine inanmıyoruz.

27 Kasım 2001

(Başlık ve ara başlıklar SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur.)

TTB yöneticileri zorla müdahaleye karşı çıktıkları için “intiharı teşvik”ten yargılanıyorlar!

Ölüm Orucu direnişi “intihar” değil siyasal bir eylemdir

TTB Yüksek Onur Kurulu açıklamasının amacı ve "intihara teşvik" suçlaması

1. Türk Tabipleri Yüksek Onur Kurulu açıklaması, ölüm orucu eylemlerinin kritik bir aşamasında devlet yetkilerinin dikkatini, zorla besleme operasyonun olası trajik sonuçlarına çekmek için yapılmıştır. Bildirinin temel görüşü ilk maddede "Ölüm orucu insan yaşamını hedef alması nedeniyle hekimliğin temel felsefesine aykırı bir eylemdir ve bu nedenle de hekimler tarafından desteklenmesi mümkün değildir. Hekimler hiçbir koşulda ölüm orucunun özendirilmesine yönelik bir tutum içinde olamazlar" cümlesi ile anlatılmış olup, metin bütünüyle insan yaşamının değerinin korunmasına yönelik bir içeriğe sahiptir.

2. "İntihara teşvik suçlaması"na dayanak gösterilen "Bilinci

açık olan bir açlık grevcisinin zorla beslenmesi hem uluslararası hekimlik değerlerine aykırıdır, hem de sonuç vermeyen ve yaşamsal riskleri olan bir girişimdir" cümlesi ülkemizdeki etik ve tıp otoritelerinin konsensüs halinde olduğu bir görüştür ve zaten Adalet bakanlığı da şimdiye kadar zorla besleme girişiminde bulunmayarak bu görüşe uygun davranmıştır. Bu nedenle evrensel bir ilkeyi açıklamak bir görevdir ve hiçbir şekilde "intihara teşvik" olarak nitelenemez.

3. Kaldı ki, ölüm oruçlarının intihar kategorisinde değerlendirilmesi konuyla ilgili uzmanlar tarafından doğru bulunmamaktadır. Ekte tam metnini sunduğumuz Psikiyatri profesörü ve Sivas milletvekili sayın Cengiz Güleç bu konuya şöyle açıklık getirmektedir:

"Söz konusu bu eylemlere yakından ve ruh sağlığı uzmanı gözüyle baktığımızda, bu gençlerin hiçbirinin bilerek ve isteyerek intihar etmeyi amaçlamadıklarını görebiliriz. Ölümü ne pahasına olursa olsun tercih edenler yaşamın artık bir değerinin ve anlamının kalmadığına inananlardır. Politik suçlardan tutuklu bu gençlerin ise eylemlerinin gerekçelerini benimsemesek bile yaşamı tercih ettiklerini ve değerli bulduklarını anlamaktayız. Çünkü bu insanlar, inançları uğruna en değer verdikleri şeyi, yani yaşamlarını ortaya koymaktadırlar. Olur da bir gün sorun çözümlenirse bu eylemlerin sonucunda bedensel ve zihinsel olarak ağır bir sakatlık kalmaması için tuz, şeker ve B vitaminleri almayı ihmal etmemektedirler. Bu tarz tutum ve eylemleri 'intihar' olarak adlandıramayız"

Biz de Sayın Güleç'in görüşlerine katılıyoruz ve ölüm orucunu sürdürenlerin bilinci açıkken zorla beslenmemelerini dile getirmenin “intihara teşvik” ile hiçbir ilişkisinin olmadığını düşünüyoruz.

TTB Yüksek Onur Kurulu'nun Savunması”ndan...

Yeni YÖK yasası...

“Zengin öğrenciden harç alıp, yoksulu okutacağız” yalanı

Uzun zamandır tartışılan yeni YÖK yasa tasarısı Plan ve Bütçe Komisyonu’nda görüşülüyor. Bu yasa tasarısının hemen her maddesi rektörler tarafından, “rektör eylemleri” sırasında, bir dizi talep olarak formüle edilmişti. Toplumun birçok kesiminden “destek alan” rektörlerin bu çıkışı hemen herkes için şaşırtıcı olmuştu.

İlk önce üniversitelerin yaşadığı maddi sıkıntılardan bahsedilerek, bu koşullarda eğitimin daha fazla sürdüremeyeceği söylendi. O dönem rektörlerin sözcülüğünü üstelenen ODTÜ Rektörü Ural Akbulut, *“Bütün rektörler ek ödenek istiyor. Hükümet sesimizi duymazsa eğitim iflas edecek”* derken; Ankara Üniversitesi Rektörü Nusret Aras *“Bıçak kemiğe dayandı. Boya badana sorunları yetmedi. Şimdi belediyeyle olan borçlarımız yüzünden icralarla uğraşacağız. Üniversitemize bu yapılmamalıydı”* (Radikal, 17 Eylül ‘01) diye yakınıyordu.

Hükümetten eğitime ayrılan bütçenin artırılması talebi “birçok kesimden” alınan desteğin nedenini oluşturuyordu. Ancak bir süre sonra yine aynı rektörlerin “alternatif” önerileri geldi. Yine Akbulut’tan aktarıyoruz: *“Devlet her yıl öğrenciden ne kadar harç alacağımıza karar veriyor. Öğrencilerin yarından fazlası da harç ödemiyor. Çünkü devletten kredi alıyor. Biz de borç batağına sürükleniyoruz. Bütçeden aldığımız pay bu yıl yüzde 2’ye düştü. ODTÜ’nün şimdi 2.5 trilyon doğalgaz ve elektrik borcu var. Bunu ödeyemeyip üniversiteyi kapatalım mı? Bizim öğrenci maliyetinin yarısını öğrenciden alma hakkımız var. Burada 1800 doların yarısını öğrenciden almanız kimseyi mağdur etmez. Çünkü bunu herkes değil yalnızca ödeyebilen verecek. Daha çok öğrenciye yurt, burs imkânı sunacağız. Kimse harcını ödeyemediği için sınıf tekrarı yapmayacak.”*

Ankara Üniversitesi Rektörü Nusret Aras’ın “çözüm alternatifi” de yine harçları işaret ediyordu: *“Duvar, boya, badana borçlarıyla uğraşmak yerine standardımızı yükseltmeliyiz. Devlet bize para veremiyorsa, harçlarda düzenleme şart. Yeni harç düzenlemesinde maddi durumu kötü hiçbir öğrenci mağdur olmayacak. Biz kimseyi istismar etmeyiz. Çünkü elimizdeki parayı yine öğrencilerimiz için harcarız. Harçların tavan yapacağından çok, bizden burs, yurt bekleyen öğrenciler düşünölsün.”* (Radikal, 17 Temmuz ‘01).

Böylece asıl niyet ortaya çıkmış oldu. “Birçok kesim” rektörlere sunduğu desteği geri çekti. Uzun bir süre gündemi meşgul eden “duyarlı rektörler”, B. Ecevit’in talepleri doğrultusunda yayınladığı deklarasyonla rahatladılar.

Aradan geçen kısa bir sürenin ardından kim tarafından hazırlandığı belli olmayan, ama görünürde bağımsız bir milletvekili tarafından hazırlanan bir yasa tasarısı meclise sunuldu. 19 maddelik yasa tasarısının içeriği kaba söylentiler şeklinde ortalıkta dolaşırken, tam metnine bir türlü ulaşamadı.

Birkaç maddelik kısmı dışında içeriği açıklanmayan bu yasa tasarısının kim tarafından

hazırlandığı hala meçhul olmakla birlikte, YÖK Başkanı K. Gürüz’ün söylemlerine bakıldığında, hazırlayanın kim olduğu rahatlıkla anlaşıyor.

Gürüz: “Öğrenci harçları yükselecek ancak zenginden alıp yoksulu okutacağız”

Bu yasa ile, *“Öğrencilerin ödedikleri harçları üniversiteler belirleyecek. Bu doğrultuda her üniversiteye göre her bölümün harç miktarı farklı olacak. Yani İstanbul veya Ankara’daki bir üniversite ile Diyarbakır’da bir üniversitenin harcı aynı olmayacak. Öğrencilerin ödeyeceği harç miktarları yükselecek. Çünkü tasarıya göre üniversiteler harç miktarını öğrenci başına cari hizmet ödeneğinin yarısına kadar yükseltebilecek.”* (Radikal, 13 Kasım ‘01).

Bu uygulama ile, Ural Akbulut’un “hesabına” göre, 1800 dolara mal olan bir ODTÜ öğrencisinin ödeyeceği harç 900 dolar oluyor. Ancak ODTÜ gibi büyük bir üniversiteye değil de ortalama bir “fiyat listesi”ne bakacak olursak; 2001-2002 öğretim yılı için öğrenci maliyetleri tıp fakültelerinde 6 milyar 100 milyon, eczacılık fakültelerinde 2 milyar 200 milyon, mühendislik fakültelerinde 1 milyar 200 milyon, hukuk, iktisat ve siyasal bilgiler fakültelerinde 906 milyon, eğitim ile dil tarih ve coğrafya fakültelerinde 806 milyon lira. Bu durumda asgari ücretin 120 milyon olduğu bir ülkede en “ucuz” bölümlerin “fiyatları” bile bu ücretin 4-5 katı olacak.

Ancak yasa tasarısı bununla da yetinmiyor; rektörlerin bir başka talebi olan harç kredilerini dağıtma yetkisini de rektörlere veriyor. Yine ODTÜ rektörü bu uygulamayı şöyle savunuyor; *“Bakın geçen yıl 2 bin 690 yeni öğrenci kayıt yaptırdı. Bunların 2 bin 500’ü harç kredisine başvurmuş. Eksik belge nedeniyle elenenler dışındakilerin tamamı, 2 bin 200 öğrenci kredi almış. Annesi, babası tıp profesörü olup, evine en az 6 milyar lira maaş giren*

“insafı” ve “iyi niyetli” rektörlerin iki dudağı arasına bırakılacağı için, harç kredisi alamayacak binlerce öğrenci öğrenimini sürdüremeyecek.

Harçlarla ilgili kısmı hazırlanan yasa tasarısının önemli bir bölümü ancak tamamı değil. Üniversite bütçesinin belirlenmesi ve bölümler arası paylaşımı da “torba bütçe” uygulamasıyla rektörlere verilecek. Yasa tasarısında bu şöyle ifade ediliyor: *“‘Torba bütçe’ uygulamasına başlanacak. Böylece parayı kullanma yetkisi üniversite yönetim kurullarına verilecek. Torba bütçe uygulaması için oluşturulan ‘işletme hesabı’na göre; ‘işletme hesabı’nın ‘ita amiri’ rektör olacak.”*

Yeni YÖK yasa tasarısı ile ilgili bir TV programında konuşan “popüler” rektörlerden Ural Akbulut bu düzenleme konusunda şunları söylüyor: *“Ben açıkçası rektörlere bir abartılı yetki verildiğini düşünmüyorum... Zaten şu anki yasada da üniversitenin bütçesinin dağılımı, öğrenci harçları, döner sermaye ve genel dağılım, üniversite yönetim kurulundan geçmektedir. Üniversite yönetim kurulu ise tamamen dekanlardan ve her fakülteden belli sayıda seçilmiş olan yönetim kurulu üyelerinden oluşur, bir de rektör vardır başkanlığında. Dolayısıyla tüm fakülteler orada temsil edilmektedir. Tüm dekanların ve fakültelerin seçilmiş üyelerinden oluşan bir kurundan daha adil bir kurum nasıl olabilir...”*

Ancak rektörümüz yönetim kurullarının nasıl oluşturulduğu konusunda bir şey söylemiyor. Onun eksik bıraktıklarını Tüm Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Prof. Dr. Tahir Hatipoğlu tamamlıyor: *“Yasa yönetim kuruluna yetki vermiş olabilir, ama sayın rektörler şunu söylemiyorlar, o yönetim kurulu kendi atadıkları kişilerden oluşuyor. Dolayısıyla o demektir ki, bütün üniversitede bunu yakından tanıyanlar bunu bilir, o yetki rektörün yetkisi demektir. Yoksa rektörün yetkisine müdahale edecek bir tek yönetim kurulu üyesi bulunamaz. Bulunsa bile o ertesi gün dekanlıktan olur.”* (Ntv’de 20 Kasım tarihli “Açık Hat” adlı program’dan...).

Hemen hatırlatmak gerekiyor. “Torba bütçe” uygulaması bir süredir İstanbul Üniversitesi’nde pilot olarak uygulanıyor. İÜ rektörü Kemal Alemdaroğlu’nun adının sık sık İÜ’deki bir takım yolsuzluklara karışması bu uygulamayla yakından bağlantılı.

Nitekim İÜ’de öğretim üyesi ve YÖK Genel Kurulu Üyesi olan Prof. Dr. Aysel Çelikel de bu uygulamayla ilgili olarak şunları söylüyor: *“İstanbul Üniversitesi’nde tasarıda öngörülen ‘torba bütçe’ sistemi pilot olarak uygulanıyor. Ben bir süre İÜ’de dekanlık yapmamış olsaydım bu bütün kaynakları rektörde toplayan ‘torba bütçe’ uygulamasını olumlu bulurdum. Ancak ben bu ‘torba bütçeyi’ yaşadım. Rektör belirli fakültelere sıfır kaynak ayırırken, bazılarını yüzde 60-80’lere varan oranda pay ayırdı.”* (Radikal, 20 Kasım ‘01). Bir YÖK üyesinin itirafları, bu uygulamanın üniversitelerde nasıl bir rant kapısı olacağını yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Sermaye iktidarı yüksek eğitimi tümüyle paralı hale getirerek tam bir ayrıcalık alanı haline getirmeyi hedefliyor. Kapitalist zihniyetli rektörler de buna tam destek veriyorlar. Üniversite kapılarının işçi-emekçi çocuklarına tümüyle kapatılması anlamına gelen bu yeni yasa tasarısı, diğer tüm saldırılar gibi, birleşik-örgütlü bir mücadeleyle alanlarla yırtılabilir.

öğrenciye de kredi vermişler. ODTÜ’de 15 bini lisans olmak üzere 18 bin öğrenci var. Şimdiye dek kredili öğrenci oranı yüzde 40 olurdu, bizde açıkları bir şekilde kapatabilirdik. Şimdi bu oran yüzde 75. Şimdi açıklarımızı kapatamıyoruz. Kredi tahsisatını bize verin, ihtiyacı olana verelim diyoruz...” Rektörün söylediği gayet açık ve net. Harçlar daha da yükseltilmekle kalmayacak, bunlardan kimlerin yararlanacağı Ural Akbulut gibi

Emperyalist savaşa, hücre duvarlarına, paralı eğitime hayır!

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleye!

Merhaba arkadaş!

Yaşadığımız her gün onurumuz ayaklar altına alınıp, geleceğimiz çalınıyor. Emperyalizm dört bir yanımızı kuşatıyor. Dünya emekçi halkları savaş, açlık, katliamlar, sefalet içinde bir yaşama mahkum ediliyor. ABD ise, Afganistan'ın ve tüm dünya halklarının üzerine ölüm kusan bir makina gibi, tüm dünyanın geleceğini karanlıklara boğuyor. Çocuk, kadın tanımadan katlediyor, yakıyor, yıkıyor, sömürüyor. Hiroşima'da, Nagazaki'de atom bombasıyla yazdığı katliamlar tarihine yenilerini ekliyor.

Sömürü üzerine kurulu bu düzen, bu ülkenin işçi-emekçileri ve gençliği için işsizlik, düşük ücretler, açlık, yoksulluk, ücretli köle olmak, bugün için ise doğrudan Amerikan askeri olmak anlamına geliyor. Ve bu ülkede eğitime, sağlığa ayrılan bütçenin kat be kat fazlası savaşa ayrılıyor.

Evet arkadaş!

Savaşın gün be gün kulakları sağır eden gümbürtülerle bizim yaşamımızı da tehdit ettiğini, emperyalizmin kölesi olduğumuzu, İMF-Dünya Bankası'nın paketlediği bir yaşam yaşadığımızı farketmiyor musun? İşçi-emekçi çocukları olan bizlerin okuduğu liseler adım adım paralı hale getirilip, ödediğimiz katkı paylarıyla bunun zemini döşeniyor. Üniversiteyi kazanabilmek, AOBP

duvarını aşabilmek, eşitsiz koşullarda yapılan sınavda başarılı olabilmek için (tabii anne babamız dışından tırnağından arttırabileceği para bulabilirse) dersane tuzağına milyarı aşan para verebilmekten geçiyor. Bunu başaran “şanslı” azınlığın içine girdiğimizde de ancak diplomalı işsiz olabiliyor, ya da paralı olan eğitim yüzünden okuyamıyoruz. Her yıl sürekli artan haraçların 3 katına çıkarılacak olması ve öğrenci olmanın yığınla masrafı ise cabası. Böylece eğitimin özelleştirilmesi ile sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen okullar tamamen bizlere kapatılmış oluyor. Taa ilkokul kapılarından önümüze konan bu engelleri aşmanın artık zamanı geldi. Bizler paralı eğitim, işsizlik, savaş, hücre saldırılarıyla geleceksizliğe mahkum ediliyoruz.

Yaşadığımız tüm bu sorunların sorumlularına karşı dur demeliyiz. Geleceğimizi emperyalist haydutların ellerine teslim mi edeceğiz?

Gel 1 Aralık'ta işçi-emekçi-gençlik alanlarda sermaye iktidarına karşı birleşelim!

1 Aralık'ta sokağa, eyleme!

Paralı eğitime hayır!

Her düzeyde parasız eğitim!

Emperyalist savaşa son!

Amerikan askeri olmayacağız!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

Paralı eğitime, polis-idare işbirliğine, faşist disiplin

yönetmeliklerine ve savaşa karşı

1 Aralık'ta alanlara!..

Yaşamımızın her geçen gün biraz daha yoksullaştırıldığı ülkemizde, emperyalizmin uşağı-TÜSIAD sözcüsü hükümet ekonomik siyasal saldırılarına her geçen gün bir yenisini daha ekliyor. Yaşanan son krizle birlikte iyice beli bükülen işçi ve emekçilerin kırıntı düzeyinde olan hakları her gün bir yenisi çıkarılan saldırı yasalarıyla tek tek ellerinden alınıyor. Amerika'nın çıkarları uğruna ülkeyi savaşa sokmak için kanat çırpın, gençliğin kanı üzerinden pazarlık yapan emperyalizmin kuklası hükümet, savaşı fırsat bilip insanları tam anlamıyla açlığa ve derin bir sefalete sürüklüyor.

Tüm bunlar yapılırken gençliğe yönelik saldırılar da unutulmuş değil. Özellikle lise ve üniversite gençliği bu pervasız saldırılardan nasiplerini fazlasıyla alıyorlar. Hükümetin açıkladığı 2002 bütçesinde üniversitelerde dönemlik harçlara %50 zam yapılacak. Bazı üniversitelerin

harçları yeni gelen zamlarla üç milyarı buluyor. Liselerde ise 2002 yılından itibaren harç sistemine geçilecek. Bu saldırılarla liseler de tıpkı üniversiteler gibi paralılaştırılacak, eğitim açık açık pazardaki bir eşya gibi satılığa çıkarılacak. Saldırının en kritik tarafı, devletin yıllardan beri hayalini kurduğu eğitimin özelleştirilmesi sürecinin de önü düzlenmiş olacak.

Sermaye devletin saldırılarına geçit verilirse eğer, üniversitelerin yanısıra liselerin de kapıları işçi ve emekçi çocuklarına büyük ölçüde kapatılmış olacak. Asgari ücretle kıt kanaat geçinebilen emekçi ailelerinin aldıkları maaşlar kira, elektrik, su, odun, kömür, çocukların okul masrafları derken zaten sıfırlanıyordu. Üniversitelere gelen harç zamları ve liselerde uygulanacak olan harç sistemiyle çocuğunu okutmak isteyen emekçilerin eli kolu iyicene bağlanmış olacak. Sıradan taşra üniversitelerinde okuyan öğrenciler bile bu zamlar uygulanırsa okulu bırakmaktan başka çaresinin olmadığını söylüyor. Aileler ise çocuklarını okullara gönderemeyeceklerini söylüyorlar.

Sermaye devleti tüm alanlarda işçi, öğrenci demeden bizleri iliklerimize kadar sömürüyor. İşçi ve emekçilere açlık ve sefalet, gençliğe ise tam anlamıyla geleceksizlik dayatılıyor. Dayatılan yoksulluğa ve zulme başkaldırımlar ise F tipi hücrelere atılıyorlar. Bugün devrimci tutsaklar hücrelere kapatılarak inançları ve iradelerinin teslim alınmasına karşı başlattıkları Ölüm Orucu'nun birinci yılını doldurdular. Direniş dört yüzlü günlerinde devam ediyor. Devletse tutsakların taleplerini görmezden geliyor.

Emekçiler bir süredir yürüyüşler ve mitinglerle saldırıları püskürtmeye çalışıyorlar. 1 Aralık'ta ise kitlesel bir miting düzenlenecek. Bu mitingde bizler de emperyalist savaşa, harç sistemine ve zammına, işsizliğe ve yoksulluğa, F tipi hücrelere karşı mücadeleyi ve direnişi büyütmek için 1 Aralık'ta alanlarda olacağız. Harç sistemi ve zammı seni de vuracak, bir gün sen de hücreye tıklılabilirsin, geç kalmadan sen de bir şeyler yapmalısın. Başlangıcın 1 Aralık'ta alana çıkmak olsun.

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu (ALGP)

Çukurova Üniversitesi'nde otobüs zamlarına karşı eylem

“Krizin ve savaşın faturasını ödemeyeceğiz!”

Otobüslere yapılan yüzde yüze yakın zamdan sonra biz de Adana'da kendi yerelimizde bir çalışma başlattık. Çalışmayı *Ekim Gençliği*, TÖDEF ve bağımsız demokrat öğrenciler olarak organize ettik. Çalışmamızı en geniş kitle üzerinden planladık.

Çalışma on gün süren bir imza kampanyasıyla başladı. İmza kampanyasının ardından yapılacak yürüyüş için “Otobüs zamları geri alınsın!” yazılı bir pankart ve “Krizi ve savaşı biz yaratmadık faturasını da biz ödemeyeceğiz!” vb. yazılı dövizler hazırlandı. Daha sonra yemekhane ve çeşitli fakültelerin önüne açılan imza standlarına bunlar asıldı. Yaptığımız çalışma sonucunda çok sayıda imza topladık, kriz ve savaş üzerine politikalarımızı insanlara ulaştırdık.

3 bine yakın imza topladık ve bu yakaladığımız duyarlılığı harekete geçirmek için Kasım'ın 28'inde planladığımız yürüyüşü gerçekleştirdik. Yürüyüşe yaygın olarak yaptığımız afiş ve bildirilerle hazırlandık. Ayrıca standlara gelenlerle birebir sohbet ederek, yürüyüşe katılmaları için çağrıda bulunduk.

Çalışmaya katılmayan yapılar ise sürecin dışında kalmamak için alelacele bir şeyler örgütlemeye çalıştılar. Ayrı bir imza kampanyası başlatıp iki gün sonrasına da

yürüyüş koydular. Yağmur nedeniyle yürüyüşü başaramadılar, fakat asıl nedeni ciddi bir çalışma yürütmemeleriydi. Böylece yine dar grupçu zihniyetlerini ortaya koydular. Bu yapılanlara rağmen çalışmamızı yoğunlaştırarak sürdürdük. Kaygımız bu yapılanların kitleyi nasıl etkileyeceği idi.

Yürüyüş gününe “Otobüs zamları geri alınsın! Krizin ve savaşın faturasını ödemeyeceğiz!” yazılı büyük bir pankart hazırladık. Yürüyüş öğlen Fen-Edebiyat Fakültesi önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Yaptığımız yoğun hazırlığa rağmen katılım beklediğimizin çok altında kaldı, katılım 70 kişiyi geçmedi. Önceki platformun etkisi kendini göstermişti. Fakat asıl etken genelde kitlenin durgunluğu aşamamasıydı.

Yürüyüş sırasında “Otobüs zamları geri alınsın!”, “Susma sustukça yeni zamlar gelecek!”, “Parasız eğitim, parasız ulaşım!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Öğrenciyiz haklıyız kazanacağız!” vb. sloganları atıldı. Hastanenin önüne kadar yüründü. Önce basın açıklaması okundu, daha sonra yol kesilerek 5 dakika boyunca trafiğe kapatıldı. Eylem Eğitim Fakültesi önüne yapılan yürüyüşle sona erdi.

Ekim Gençliği/Çukurova Üniversitesi

27 Kasım, teslimiyet ve ihanete karşı Kürdistan emekçilerinin direniş bayrağıdır!

İdeolojik kopuşun emekçi damarıyla, yoğun bir ideolojik mücadele ve örgütsel çabalarla beslenmesi ve süreklileştirilmesi gerekirdi. Evet, tarihsel bir kopuşma yaşanmıştı ve bu, henüz başlangıç aşamasındaydı, bütün doğum lekelerini üzerinde taşımaktaydı, henüz çok zayıftı, her an boğdurulabilirdi, ya da süreç içinde özü boşaltılabilirdi. Başka bir ifadeyle ortaya çıkan bu kopuşmanın kendisi bile iki tarihsel çizginin kavgasını kendi içinde taşıyordu, bu nedenle devrimci kopuşun kendisini sürekli büyütmesi ve toplumsal temelleriyle buluşturması, kendi kadrosunu ve örgütünü yaratması kaçınılmazdı. Peki bunu başarabildi mi, ne kadar?

Partimizin kuruluşunun üzerinden tam 23 yıl geçti. Bu yirmi üç yılda çok büyük gelişmeler, alt üst oluşlar, büyük kahramanlıklar ve ihanetler yaşandı. Bu tarihsel gelişmeleri kavramak, özgür geleceğe yürüyüşümüzde çok önemlidir.

Ortaya çıkış Manifestosu’nda, Kürdistan Devriminin Yolu’nda Kürdistan tarihi, “işgal, istila ve sömürgecilik; Kürt egemen sınıflarının teslimiyet ve uşaklık tarihi ile Kürt halkının bitmez tükenmez direniş tarihi” olarak değerlendirilir. Tarihimize damgasını vuran bu iki karşıt çizgi, son 30 yıllık tarihimizin de temel gerçeğini ortaya koymaktadır. Başka bir deyişle, bu iki karşıt çizgi, PKK tarihini ve gerçekliğini de belirlemektedir. Bu anlamda tarihsel bir devamlılıktan söz etmemiz gerekir.

Bu noktada, “biz” kimiz, hangi tarihsel çizginin devamı, hangi tarihsel çizginin reddiyiz; bugün İmralı’da tam ve son şeklini alan Öcalan gerçekliği, hangi çizginin devamı ve hangi çizginin reddidir sorularını yanıtlamak daha bir kolaylaşır. Kolaylık, doğru bir tarih perspektifine sahip olmak anlamındadır.

27 Kasım’da somutlaşan nedir? 27 Kasım, hangi tarihsel çizginin çağımızın temel özellikleriyle birleştirilerek yeniden üretimidir? 27 Kasım, hangi sınıfların, hangi ideolojinin Kürdistan gerçekliğinde somut bir politik ve örgütsel güce dönüştürülme kararıdır? 27 Kasım, tarihimizin hangi çizgilerinden bir kopuşu anlatmaktadır? Dünya çapında tuttuğu saf, kendisine belirlediği yer neydi? Peki, bugün İmralı Partisine dönüştürülen resmi PKK’nin 27 Kasım ile, onun temsil ettiği çizgi ve değerlerle zerre kadar bir ilişkisi kalmış mıdır? İmralı Partisi, tarihimizin hangi çizgisine oturuyor, hangi çizginin güncel devamıdır?

Bu soruların çok kapsamlı bir tartışmayı, tarihimizle çok boyutlu ve ciddi bir hesaplaşmayı gerektirdiği ortadadır. Kısa bir bildiride veya makalede bu soruları bütün boyutlarıyla tartışmanın olanaklı olmadığını biliyoruz. Ancak tarihsel hesaplaşmada doğru bir bakış açının çok temel bazı çizgilerini ortaya koymanın çok önemli olduğunu ve geliştirilecek

tarihimizle doğru hesaplaşma çalışmalarında ön açıcı olacağını hemen vurgulamak durumundayız.

Daha özet ve kısa biçiminde koyarsak; bütün PKK’lilerin, Kürdistan halkının önünde duran temel soru şu:

Bu son otuz yıllık mücadele tarihinde, daha somut bir ifadeyle, PKK’de, PKK tarihinde neye sahip çıkmalı, neyi reddetmeliyiz? Bizim olan, bize ait olan ne, bize ait olmayan ne?

Bu sorunun kendisi, işin başında her türlü inkarcı, tek yanlı ve tepkici yaklaşımları dışalar. Her türlü inkarcı, tek yanlı ve tepkilere dayanan yaklaşıma karşı doğru bir tarih anlayışıyla kendimize ve son otuz yıllık mücadelemize bakmamız çok önemli ve tarihsel bir sorumluluk gerektirmektedir.

27 Kasım’da, 1978 Parti Programı’nda, Kürdistan Devrimi Yolu’nda somut ifadesini bulan PKK, her şeyden önce Kürdistan tarihi ile ciddi, kesin ve radikal bir kopuşmayı anlatır. Sömürgeciliği ve her türlü yabancı egemenliği, bundan kaynaklanan her türlü ideolojik ve politik akımı, anlayışı ve tarzı kesin bir biçimde reddeder; bağımsızlığı, kendi kaderi ve geleceği üzerinde özgür irade sahibi olmayı, bunu her türlü düşünce ve davranışın temeline oturtmayı varlık nedeni sayar.

Her türlü yabancı egemenliği, sömürgecilik ve emperyalizmi reddetmek, buna karşı bağımsız çizgi ve özgür iradeyi esas almak tek başına yetmezdi, bunun bir sınıfsal temele, onun ideolojik ifadesine kavuşturulması gerekiyordu. PKK, aynı zamanda Kürt egemen sınıflarının tarihsel teslimiyet, ihanet ve uşaklık tarihlerine kesin bir tavır alışı; varlığını ve geleceğini yabancı egemenlere bağlayan siyaset tarzlarını da reddediştir, halkımızın, Kürt emekçi ve yoksullarının tarihin derinliklerine uzanan, bir yer altı nehri gibi akarak bugüne ulaşan direniş damarını tarihsel miras olarak algılayarak dayanak noktası yapıştır. Bunu da, çağımızın en devrimci ideolojisi olan proletarya sosyalizmi temelinde yapıyordu.

PKK, öncelikle Kürdistan tarihi ile kesin bir ideolojik hesaplaşmayı ifade eder; yabancı egemenliklere karşı bağımsızlığı, teslimiyet ve ihanete karşı halkımızın devrimci direnişini esas alır. Bu anlamda PKK, radikal bir kopuşu ifade eder. Kopuş ideolojik ve politiktir; bunun süreklileşmesi, toplumsal bir temele ve örgütsel dayanaklara kavuşturulması gerekir. Yoksa kopuşla birlikte varlığını sürdüren ve günlük olarak üretilen olumsuz, teslimiyetçi çizgi ve kültürü yeniden egemen kılması işten bile olmayacaktır.

Evet, ideolojik kopuş sağlanmıştır, ama egemen sınıfların siyaset anlayışı ve kültürü de bir gelenek olarak güçlüdür, dahası yabancı egemenlikten, geri toplumsal yapıdan günlük olarak beslenmektedir. Buna uluslararası ortamı ve ilişkilerden kaynaklanan olumsuzlukları da eklememiz gerekmektedir.

İdeolojik kopuşun emekçi damarıyla, yoğun bir ideolojik mücadele ve örgütsel çabalarla beslenmesi ve süreklileştirilmesi gerekirdi. Evet, tarihsel bir kopuşma yaşanmıştı ve bu, henüz başlangıç aşamasındaydı, bütün doğum lekelerini üzerinde taşımaktaydı, henüz çok zayıftı, her an boğdurulabilirdi, ya da süreç içinde özü boşaltılabilirdi. Başka bir ifadeyle ortaya çıkan bu kopuşmanın kendisi bile iki tarihsel çizginin kavgasını kendi içinde taşıyordu, bu nedenle devrimci kopuşun kendisini sürekli büyütmesi ve toplumsal temelleriyle

buluşturması, kendi kadrosunu ve örgütünü yaratması kaçınılmazdı. Peki bunu başarabildi mi, ne kadar?

Kürdistan’ın sömürge olduğu tespiti, ulusal kurtuluş mücadelesinin kaçınılmaz gerekliliğini anlatıyordu. Peki nasıl bir ulusal kurtuluşçuluk? Bu sorunun yanıtı da çağın ve ülkemizin somut tahlilinde gizliydi. Özellikle Kuzeyde Kürt egemen sınıflarının bir ulusal kurtuluş sorunları yoktu, onlar, varlıklarını sömürgecilikle kurdukları işbirlikçi ilişkilere bağlamışlardı. Kent küçük burjuvazisinin ise diğer sömürge ülkelerde olduğu gibi bir ulusal kurtuluş hareketi örgütlemeleri mümkün değildi, buna ne toplumsal konumları ne de güçleri yeterdi. Çünkü başından beri sömürgeci düzenle binbir bağ içinde şekillenmişlerdi. Ancak devrimci dalganın yükselmesi durumunda ulusal kurtuluştan yana olabilir, ondan yana tutum alabilirlerdi. Kürdistan nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan köylülük devrimin temel gücüydü, ama kendi başına bir ideoloji üretme ve siyaset yapma gücü ve konumu yoktu. Geriye toplumsal gelişme bakımından çok zayıf da olsa, Kürdistan işçi sınıfı kalıyordu. Çağımızın en devrimci sınıfı, en devrimci ideolojiye sahip olan oydu. Bu toplumsal sınıfların tahlilinden çıkan sonuç çok netti:

İşçi sınıfının önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi herhangi bir çözüm yolu değil, biricik çözümdür! Kürt sorunu objektif olarak bir emekçi sorundur, dolayısıyla emekçi damgalı bir ulusal kurtuluş, sorunun ulusal ve toplumsal boyutlarının ne kadar iç içe olduğunu anlatmaktadır. 1978 PKK programı ve ideolojisi, bu gerçekliğin en özlü ifadesidir.

PKK’nin ilk çekirdek kadroları emekçi ve yoksul kökenlidir. Yine ta başında net bir şekilde kendilerini devrimci sosyalist olarak tanımlamaktadırlar. Aynı zamanda bu ilk çekirdek, 1970’li yılların başlarında yükselen Türkiye Devrimci Hareketi’nin içinden gelmektedir. Yani PKK, esas olarak, Kürdistan’daki herhangi bir siyasal hareketten, KDP veya DDKO’dan doğmadı. PKK, Türkiye devrimci hareketi içinden doğdu. Bu doğum özelliği, hem onun emekçi çizgisini kuvvetlendiren bir noktaydı, hem de Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasındaki ilişkinin özünü koşullayan önemli bir etkendi. Hiç kuşkusuz, sosyal şovenizm eleştirisi ve alınan kesin tutum, geleneksel Türkiye devrimci hareketinden bir kopuşu da anlatıyordu. Ancak bu kopuş, Türkiye devrimci damarıyla bir kopuşma anlamına gelmiyordu. Sosyal şovenizme karşı ideolojik mücadele ile Türkiye devrimci hareketleriyle ilkeli mücadele birliği, ideolojik gereklilikler kadar, nesnel politik zorunlulukların da bir gereği idi. Kuşkusuz anılan özün geliştirilmesi, somut stratejik bir ifadeye ulaşması zaman ve süreç sorunuydu. Bu konuda başarılan nedir, başarılmayan nedir?

İdeolojik şekillenişte o dönemin çeşitli akımlarının etkisi vardır. “Gerçekleşen sosyalizm” deneyimleri teorik ve pratik olarak PKK ideolojisini de etkilemiştir, bunun yadırganacak bir yanı yoktur. Ancak bu etkilenmelere rağmen o dönemin ideolojik kamplaşmalarına karşı eleştirel bir tutum alışı önemlidir ve daha bağımsız bir politik zeminde kalmasını koşullayan önemli bir olanaktır. Kendisini dünya devrim güçleri içinde ve onun bir parçası olarak tanımlayan PKK, kendi içinde bir çok önemli zaafi taşısa da proletarya enternasyonalizmini bayrak

edinmiştir. Bağımsızlık ve proleter enternasyonalizmi ilkelerini ifade eden sloganın, Kürdistan devrimcilerinin kullandıkları ilk slogan olması anılan tanımlamanın bir sonucudur.

Kuşkusuz ideolojik tanımlanmadan, bunun ardındaki samimi duygulardan ve dayandığı emekçi damarından söz ediyoruz. Pratik uygulama, pratikte yol alış bire bir bu tanımlamaya denk düşmüyor. Pratik yol alış, çok yönlü bir sınıf mücadelesine konu oluyor; pratik, sınıf mücadelesinin gerçek zemini oluyor.

Tarihle hesaplaşma, egemen sınıflara ve orta sınıflara dayanan reformist gruplara ve sosyal şovenizme karşı net tutum ile düzen yaşam tarzına karşı duruş, yeni bir kültür ve yaşam tarzı oluşturma çabaları at başı yürüdü. Bu, grubun samimiyetini, iddialarındaki tutarlılığını ve ciddiyetini anlatıyordu. Faşistlere, gerici feodal beylere ve aşiret yapılarına karşı verilen mücadele, geliştirilen ideolojik, politik ve örgütsel çalışmalara sayısız olanak sunuyor, bu mücadelelerin önünü açıyordu. Dolayısıyla 27 Kasım 1978’e gelindiğinde önemli bir kitleselliğe, hatırı sayılır bir kadroya ve siyasi prestije ulaşılmıştı. Grup örgütlenmesinin kaydedilen gelişmelere ve gündemdeki siyasi duruma gerekli karşılığı artık verememesi, partileşme ihtiyacını dayattı. 27 Kasım böyle bir ihtiyacın sonucudur. Kuşkusuz ta başında ulusal kurtuluşa Parti-Cephe-Ordu’nun gerekliliği düşüncesi kesin bir biçimde var, ancak bunun somutlaşması bir dizi etkenin ve koşulun bir araya gelmesine bağlıydı.

Partileşme kararı çok önemliydi. Çünkü bir bakıma örgütsüzlük tarihi olan Kürdistan’da örgütsüzlüğü aşmak ve örgütlü bir direniş tarihini başlatmak, ulusal ve toplumsal kurtuluşa olmazsa olmaz bir koşuldur. PKK, örgütsüzlük tarihine karşı örgütlü bir direniş tarihini başlatma iddiası ve kararıdır. Peki, bunu ne kadar başardı, kendisi gerçekten gerçek anlamda partileşti mi? Örgütsüzlük tarihini ne kadar aştı?

(...)

Biz tekrar ilk yıllara dönelim: Fis Toplantısı’nda PKK kurulur, ancak daha kuruluşunu ilan etmeden, asgari örgütsel çalışmalarını tamamlamadan örgütsel krize girer. Sürekli kadrosal olarak kan kaybeder. Ama buna karşılık 1979 Siverek mücadelesiyle birlikte siyasi olarak gelişir, daha da kitleselleşir. Başka bir ifadeyle “gövde” aşırı bir biçimde büyür, ama buna karşılık “baş” ise sürekli küçülür. Siyasi büyüme ile örgütsel-kadrosal küçülme aynı sürecin bir birinden kopmaz iki eğilimi olarak varlığını sürdürür. Bu, PKK tarihinin her döneminde karşımıza çıkan çok önemli bir gerçekliktir. Peki rastlantı mı? Salt objektif etkenlerle açıklamak mümkün mü? Öcalan’ın kadro politikası ve kendi iktidarını kurumlaştırma mekanizmaları ve süreci incelendiğinde bu soruların yanıtı da görülecektir.

Kuşkusuz her devrim hareketinde kadro sorunu olmuştur, var olan kadro ile örgütsel yapı hemen hemen hiçbir zaman siyasi büyümeye denk düşmez. Hele devrimci yükseliş dönemlerinde bu daha çarpıcı ve yakıcı tarzda kendini gösterir ve hissettirir. Ama bizdeki durum bu “olağan” duruma benzemez.

12 Eylül’e gelindiğinde zaten örgütlenemeyen PKK’nin kadrolarının ağırlıklı bir bölümü zindanlara

alınmıştır. Buraya kadarki gelişmelerde iki çizgi, teslimiyet ile direniş biçiminde somutlaşan iki tarihsel çizgi PKK içinde henüz pek farklılaşmamıştır. Eğilimler var, bunlar gelişmeleri etkilemektedir, ama damgasını vuran emekçi-devrimci çizgidir. Henüz parti içinde “her şeyi ben yarattım” söylemi de yok. Tam kurumlaşmasa da merkezin bir ağırlığı ve etkisi var. Kadrolar ile Öcalan arasındaki mesafe de henüz açılmış değildir. Aslında bu durum İkinci Kongre’ye kadar da sürer.

Ortadoğu alanındaki ilk yıllarda toparlanma ile tasfiye birlikte yürür. 1982’de partide başka bir kadro tasfiyesi yaşanır. Burada kim ne dedi, kim neydi veya değildi sorularından bağımsız olarak bir durum tespitini yapmaya çalışıyoruz. İkinci Kongre ülkeye dönüş ve silahlı mücadele kararı almakla tarihi bir rol oynar. Bu, aslında zindan direnişlerine, özel olarak 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu’na verilen bir karşılıktır, onun gereklerinin yerine getirilmesidir. Bu karar, aynı zamanda PKK’nin ortaya çıkış gerekçelerinin, o güne dek sürdürülen mücadelenin mantıki bir sonucudur. Bu anlamda ideolojik ve politik olarak güçlü çıkan parti, örgütsel olarak da güçlenerek çıkıyor mu, “örgütsel kriz” olarak tanımlanan durumu aşmak için gerekli önlemleri alabiliyor mu? Hayır, kan kaybı devam ediyor, kendi ölçülerine göre yetişmiş ve deneyimli kadrolar daraldıkça daralıyor, daraltıyor. Bu da Öcalan’ın kendi sistemini geliştirmede çok önemli bir olanak sunuyor.

İkinci Kongre ile Üçüncü Kongre arası bir geçiş aşamasıdır. Bu geçiş aşamasında 15 Ağustos Atılımı başlatılmış, bu eksenle süren gerilla savaşı PKK’yi çok önemli bir siyasi güç haline getirmiştir. Savaşta kayıplar büyüktür. Büyüklük hem nitelik hem de nicelik anlamındadır. ‘80 öncesi katılan kadroların büyük bir bölümü şehit düşer, ilk grup döneminden geriye birkaç kadro kalır ve Öcalan, Üçüncü Kongre’ye geldiğinde bu dönemin bütün kayıplarının ve olumsuzluklarının sorumluluğunu bu kadrolara fatura eder; onları da siyasi olarak bitirir ve artık tektir. Her şeyin yaratıcısı ve hükmedici odağı odur. Diğer kadrolar mı, onlar, bir hiçtir, onlar karınlarını bile Öcalan sayesinde doyuran, yanlış doğmuş ve yanlış büyütülmüş birer zavallıdırlar. Bundan sonrasında kadroları hiçleştirir ve anlamsızlaştıran ve bunu da kendi ağızlarından onaylatan “Çözümlemeler”, gerçek anlamda kadro ve insan yeme, kırım mekanizması işlevini görür...

1990’larla birlikte Öcalan, yüzünü emperyalist merkezle ve Ankara’ya dönmüştür, “siyasi çözüm” olarak formüle edilen yaklaşım, aslında bir sınıf eğilimi, düzen karşısında bir ideolojik tercihi anlatmaktadır. Bu, aynı zamanda yukarıda vurguladığımız Kürt egemen sınıflarına ait teslimiyet çizgisinin parti içinde dillendirilmesinden başka bir şey değildir. 1990’larla birlikte yasal parti ve günlük gazete, Avrupa’daki kurumlarda Kürt orta ve egemen sınıflarından unsurların sistematik bir biçimde “istihdam” edilmesi rastlantı değil. Tam da düzen içi teslimiyetçi çizginin, kendini siyasi ve toplumsal dayanaklara ulaştırma istemine denk düşüyor.

Bu dönemin diğer çok çarpıcı bir gelişmesi de devrimci kadro kırımının da aralıksız olarak sürdürülmesidir. Gerillaya yönelik kadro politikası ve bunun sonucu

yoğun kayıpları nasıl anlamak ve açıklamak gerekir? Kayıpları salt savaş ve özel savaşın acımasızlığı ile açıklamak mümkün mü? Öcalan suçu hep gerillaya

yükler. Bu, gerçekliği çarpıtma ve gerçeğin gün ışığına çıkışını önleme değilse nedir?

Ayrıca bir Kürdistan Ulusal Meclisi çalışması vardı, bu konuda seçimler yapıldı, halkın temsilcileri seçildi. Peki, bu çalışmanın akıbeti ne oldu? Bilen var mı, bir açıklaması oldu mu? Ya bu çalışmayla deşifre olan, kontra kurşunlarında yaşamını yitiren, tutuklanan, oradan oraya savrulan kadroların sayısını bilen var mı? Aslında bu KUM çalışması, ortaya emekçi halk iktidar nüvelerini ortaya çıkarmıştı. Ve aynı zamanda bu, ilk ciddi Kürt emekçi iktidarlaşma eğilimi ve somut biçimlenişiydi. Öcalan, bunu çok erkenden gördü ve çok acımasızca, sessiz sedasız ortadan kaldırdı. Bu tasfiye, ilk ciddi halk iktidarlaşma girişimini ve olanağını ortadan kaldırdığı gibi, açığa çıkmış emekçi ve halk kadrolarını biçti... Ama orta ve egemen sınıf unsurları kurumlarda yer tutmaya, palazlanmaya, bütün değerler üzerinde at oynatmaya devam ettiler ve gerçek anlamda rantçı bir nitelik kazandılar...

15 Şubat’ta teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik olarak somutlaşan çizgi, görüldüğü gibi Kürt egemen sınıflarının tarihsel teslimiyet, ihanet ve uşaklık çizgilerinin çok daha utanç verici bir tarzda kendini dillendirmesinden başka bir şey değildir. İmralı Partisi’nin gerçek PKK ile, 27 Kasım’la bir ilişkisi yoktur. Zaten 7. Kongre’yi kendileri için bir kuruluş kongresi olarak tanımlayan İmralı Partisi, partimizin ve halkımızın değerleri üzerinde, bu değerleri utanmadan sömürerek varlığını sürdürmektedir. Bu teslimiyet ve tasfiyeciliğin çok daha özgün ve aynı ölçüde utanç verici boyutları ve gerçekleşme süreci vardır. Bunları da çeşitli değerlendirmelerimizde ortaya koymaya çalıştık.

Özetle;

27 Kasım, 1978 Programı ve bunun yönlendirdiği mücadeleler, zindan direnişleri, gerilla, serhıldanlar ve bu büyük mücadeleler sonucu ortaya çıkan değerler, bilinç, kültür, mevziler ve sayısız olanaklar Kürt halkınıdır, devrimcilerin, yurtseverlerindir, yani “bizimdir”! Ama ne yazık, bunlar bizden, emekçilerden çalınmıştır, el konulmuştur; tek kişiye dayalı despotik iktidar ve mülkiyet alanı haline getirilmiştir. Bu despotik iktidar, Kürt halkını özgürlüğe götürebilseydi, bütün kötülüklerine rağmen, tarihsel bir rolünden söz edilebilirdi. Ancak, kendisini her şeyin odağına koyan ve kendisini peygamberlerle özdeşleştiren bu kişilik, İmralı’da bütün değerlerimizi, tarihimizi ve geleceğimizi altın tepside düşmana sundu, şimdi de bunun teorisini yapıyor ve başlattığı bilinç, ruh ve bellek katliamını en son noktaya kadar götürmeye çalışıyor...

27 Kasım’a sahip çıkmak, 1978 Programı’nda ifadesini bulan devrimci çizgiye sahip çıkmak, İmralı çizgisi biçiminde somutlaşan teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tavır almak; devrimci çizgiyi geliştirmek ve günün bütün sorunlarına cevap verecek düzeyde yeniden üretmektir... Bunun da tarihimizle devrimci temelde ve büyük bir sorumluluk duygusuyla hesaplaşmaktan geçtiğini bir kez daha vurgulamak isteriz.

27 Kasım’ı kutlamak başta şehitlerimiz olmak üzere bütün değerlerimize sahip çıkmaktır. Bunun da anlamı, Kürdistan halkını yeniden ayağa kaldırma bilincine ve kararlılığına sahip olmaktan başka bir şey değildir.

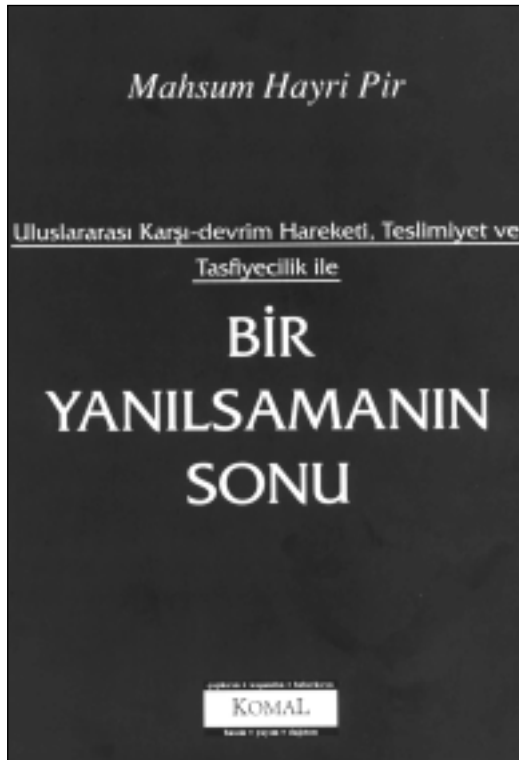
Yaşasın Partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!
Devrimci çizgide birleşelim, Partimizi yeniden inşa edelim!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

25 Kasım 2001

(Yer sınırlılığından dolayı metnin aslından ara bir bölüm çıkarılmıştır-SY Kızıl Bayrak...)

Savaş meydanı kadınlar

Yıldırım Türker

Kadın, savaş meydanıdır. Savaş, her yerde, her zaman kadın üstünde oynanan kan satrancıdır. Kadın, savaşın sessiz suç ortağı, kurbanı, gönülsüz kahramanı, ganimeti, esiridir. Savaş bilançosu da onun yüzü üstüne çıkarılır. İlk yaralanan da odur. Yaraları bir çırpıda sarması beklenen de. Savaşın meddücezzi bütün yanaşılacak kıyıları, konaklanacak yurtları değiştirirken tek yerleşik olan kadındır. Kadın, eli kolu bağlı, uğruna savaşılan topraklara zincirlenmiştir. Nirengi noktasıdır. Yenlenler de yenilenler de kadının yanına döner. Kadın, ezeli rehinedir.

.....
Kadının yüzü, savaşın dilsiz tanıklığıdır. Acının, kaygının, çaresizliğin işaretlerini okuyabilelim diye kimileyin kirli bir kartpostal gibi elden ele gezdirilir. Kucağındaki çocuğu hayatta tutmak için oradan, cehennemın dışarı bir ses bir nefes sızdırmayan bağrından doğru bize bakan o yüz. Görülmek arzusundan çoktan vazgeçmiş. Gözümüze değil, sanki omzumuzun ardındaki karanlık bir varlığa bakıyor. Savaş kurbanı bir kadının fotoğrafına bakarken hep o ürperme. Arkamızda, o loş bölgede, tam ensemizin kökünde, artık yalnız onun gördüğü korkunç bir boşluk var. Görmek için ardımıza dönsek yuvarlanıvereceğimiz.

.....
Dilsizdir. Savaş, önce kadının sözünü gasp eder. Seferberliğin ilk kuralı kadının dilini bağlamaktır. Daha sevdiğini, çocuğunu elinden almadan sözünü dolaşımdan kaldırır. İş, ciddiye binmiştir. Onun akıl mantık-hesap dışı sözü ancak kafa karıştıracaktır. Dolayısıyla savaş ilân edilmesiyle birlikte ilk tutsak alınan kadındır. Hayatın her alanından sertçe sürgün edilir. Dünya silahlanırken o silahsızlandırılır. Ona en ufak bir söz ve iktidar alanı bırakılmaz. Bundan sonra çocuğuna sarılıp titreyerek bir başına hayatın yanında durmaya çalışacaktır.

.....
Ajanslar durmadan Afgan kadınlarının güzel yüzlerini uygar dünyaya bir zafer müjdesi gibi iletiyor. Yüzlerini açmışlar. Yıllardır nefes almalarını bile zorlaştıran burkalarından sıyrılmışlar. Gülüşleri aydınlık. Hafif makyaj yapmışlar. Bakımlı ve temizler. İçimizi rahatlatmaya, Amerika’nın savaşını haklı çıkarmaya, bu savaşa zoraki suç ortağı edilmemizin vicdan azabını unutturmaya yönelik, hafif, ferahlatıcı birer bayram tebriği gibi yüzler. Afgan çöllerinde savaşan, savaşa tanıklık eden uygarlık temsilcileri, o topraklardan devşirdiği ‘souvenir’leri yollamaya başladı işte. Bakır bir ibrik, boncuklu bir semer ve güzel aydınlık kadın yüzleri. Özgürlüğüne kavuşturulmuş tutsaklar. Meğer ne kadar haklıymışız.

.....
Güzel elbiseler, makyaj malzemeleri ve parfümler Afgan kadınlarını ‘yakından ilgilendiriyor’muş. Röportaj için, ‘senden para istemiyoruz, ancak her birimize birer parfüm alacaksın’ diyorlarmış. Röportaj sırasında çarşaflarını attıkları gibi başlarını bile açıyorlarmış. ‘Kadın olarak biz de güzelliğimizi erkeklerin görmesini istiyoruz’ diyerek ‘kadınca özlemlerini’ de anlatıyorlarmış. ‘Kilolarına dikkat ettiklerini anlatırken gerekçesini, çok erkek ölüyor savaşta, birçok kadın kocasız kalıyor. Erkekler de böylece birden fazla kadın alabiliyor, diye açıklıyorlar’mış. Ne muhteşem bir özgürlük türküsüdür bu. Ne göz yaşartıcı bir zafer narası.

.....
Şimdilik başrolüne çıkarıldıkları ‘Kalıcı Özgürlük’ filminin gerisi gelecek elbet.

Savaş bitmedi. Uluslararası basın mensupları karşısında toplanan bir avuç kadın burkalarını atıp dünyaya görünüyor. Gasp edilmiş sözlerini geri istiyorlar. Basın mensupları sevinçle uzaklaşırken onlar burkalarına bürünüyor yeniden. Şov bitti. Onlara sonsuza dek destek vaat edenler uzaklaşıyor işte. Bundan sonra yine görünmeden, varlığını fark ettirmeden yaşamak zorunda. Kuzey İttifakı, geçen hafta yayınladığı bildiriyle kadınlara eğitim ve çalışma hakkının geri verileceğini duyurmuş. Afganistan Devrimci Kadın Birliği üyesi Seher Saba, ‘Bunu söyleyenler okulları yıkıp kitapları coşkuyla yakanlar. Kızlar için okullar kurulabilir ama silah zoruyla kendi seçtiklerini okutacaklar’ deyivermiş.

.....
Kadın denen basit organizma, bu fırsatla bir kez daha tanımlanıyor işte. ‘Kadınca özlemleri’yle boyanıp süslenip erkeklere güzel görünmek isteyen; savaş dulu kalınca rejime girip kendine birkaç karılı bir koca bulmayı amaçlayan ‘light’ canlılar. Bütün yaşananlar üstlerinden akıp gidiyor. Sevimli, kaygısız ve cilveliler. Özgürlük bu yüzden çok yakışıyor onlara.

Her savaş; yenip yutulan her vahşet insanlığın birkaç adım geri gitmesine neden olur. Özgürlükler kısıtlanır. Kazanılan hakların bir kısmı iptal edilir. Kimlikler bir kez daha tanımlanır. İlk kaybeden, kadındır. Aşağılanmasının sınırı yoktur.

.....
Müttefikimiz Raşid Dostum’un liderliğindeki Kuzey İttifakı, Taliban’ı yerle bir etti. Sovyetlerin beslemesi olan tescilli ‘Cumhuriyet Kahramanı’; Sovyet ordusu çekildiğinde Mücahitlerin yanına geçen eroin taciri; 94’de Kabil katliamının mimarı; kendi özel havayolu şirketi olan, bahçesine Fransa’dan tavus kuşları getirten zengin; eski komünist sonradan Müslüman şanlı kahraman Raşid Dostum, kadınlara özgürlük bahşedecek. Dostum, Özbek. Can ciğer dostumuz, dahası akrabamız. Kabil’i ele geçirdiğinde binlerce kadının ırzına geçen, memelerini kesen, onun adamları. Dostum, bu uygarlık savaşında, Amerika’nın müttefiki. Amerika’nın bu savaştaki katil dostu, o. Afgan kadınları o vahşi tecavüzcüyü ve çapaçal ordusunu iyi tanıyor.

.....
Kadınları zorla çarşafa sokanlarla başlarındaki örtüyü zorla çıkarmaya çalışanlar aynı aynanın iki tarafında duruyor. Afgan kadınlarına coşkuyla ‘Türk kadını gibi olalım’ lafını yakıştıranlar, bu korkunç savaştan sade suya tirit, inanılması güç mü güç bir özgürlük masalı çıkarmaya çalışıyor. Buradaki kadınlara yumruk sallıyorlar: Özgürlüğünüzün kıymetini bilin!

Sözüne kilit vurulmamış kadınların memleketinde kadınlara her meslekte yükselme imkânı sunulmuş. Özgür olduklarına inandıkları, iktidarı sorgulamadıkları sürece. Milletvekili bile olabiliyorlar. Ama siyaset yapmadıkları sürece. Yoksa Sema Pişkinsüt gibi sökülüp atılırlar iktidarın o kılıı bağrından.

.....
Kadınlar. Madalyasız savaş gazileri. Ebedi rehineler. Dünya, her nefessiz kaldığında onları taşıyamaz oluyor. Uygarlık maskeli efendi, onları rahatlıkla ırzlarına geçen, memelerini kesenin eline teslim edebiliyor. Kadınların hiçbir savaştan galip çıkması mümkün değil. Savaş, onların değil. Onlar, savaş meydanı. (25 Kasım 2001/Radikal-2)

Türkiye’ye verilen IMF kredisine sert eleştiri

Peter de Thier

IMF’i yeni bir imaj krizi tehdit ediyor. Türkiye’ye verilen son kredi yoğun eleştiriler aldı ve IMF üyesi diğer ülkeler tarafından, Ankara’nın terörizme karşı savaşa desteği karşılığında verilen “ödül” olarak tanımlandı. Gerçi IMF Başkanı Horst Köhler, verilmesi planlanan 10 milyar dolarlık destek kredisine yönelik eleştirileri “yakışksız” bularak reddetti. Ancak IMF’nin üst düzey çalışanlarından birisi, “*Korku var: Amerikalıların hamallığını üstlendiğimiz gibi bir izlenimin doğmasından daha kötüsü olamaz*” diyor.

Kısa bir süre öncesine kadar IMF’in baş ekonomisti olan Michael Mussa, bir yıl içinde üçüncü kez çift rakamlı milyarlık krediler verilmesinde, askeri üslerin tahsis edilmesinin ve özel birliklerin Afganistan’a gönderilmesinin önemli ölçüde katkısı bulunduğunu belirtti. Mussa “*Ankara’nın yeni politik önemi, burada belirleyici rol oynamaktadır*” diyor.

Geçen yıl kasım ayında IMF İcra Kurulu, destek kredisine bilinen 11,4 milyar dolarlık bir krediyi Türkiye’ye vermişti. İlkbaharda bunu yeni bir 10 milyarlık kredi izlemiş, ancak o sırada açık bir

biçimde, para musluklarının üçüncü kez açılmayacağı belirtilmişti. Son kredi paketi güvensizlik yarattı: Zira bu kredi, Türk hükümetinin ABD’ye “Sürekli Özgürlük Operasyonu”na cömertçe destek sözü vermesinin hemen ardından karara bağlandı. Hatta Köhler bile bu ani kararı nispeten gizli bir biçimde açıkladı. IMF’nin çok sayıda üyesi, 11 Eylül terörist saldırılarının Türkiye için “yaklaşık 10 milyar dolarlık mali kayıp yarattığı” değerlendirmesini kabul etse de, birçoğu, yeni bir kredi verilmesini pek hoş karşılamadı.

IMF aynı kritik dönemde, diğer problemlili çocuğu Arjantin’e yeni kredi vermeyi ya da kararlaştırılmış kredi dilimini serbest bırakmayı sert bir biçimde reddetti. Arjantin’den sorumlu İcra Direktörü son İcra Kurulu toplantısında, Türkiye’ye yönelik öncelikli muameleden “aşırı derecede rahatsız olduğunu” dile getirdi.

Üst düzey IMF yetkililerine göre en önemlisi, imajlarının zarar görme tehlikesi: Çünkü, soğuk savaş döneminde eski Sovyetler Birliği karşıtlarının ve diğer

siyasi müttefiklerin, IMF ve Dünya Bankası tarafından ödüllendirilmesi ABD’liler için alışlagelmiş bir uygulamaydı. IMF sermayesinin neredeyse yüzde 18’ini tek başına karşılayan ve 182 ülke içinde, oylamalarda “veto” hakkına sahip tek ülke olan ABD, en etkili üye olarak kendi isteklerini neredeyse istisnasız bir biçimde kabul ettirebiliyor. IMF üst düzey yetkilileri, yeni yüzyılın bu ilk savaşında IMF’ye yeniden ABD’nin kuklası etiketi yapıştırılmasından endişe duyuyor. Devlet Bakanı Kemal Derviş bile kısa bir süre önce Washington’da IMF’nin bu büyük cömertliği ile mevcut durum arasında ilişki bulunduğunu ifade etti ve “*şüphesiz ki en doğru siyasi kararı aldık*” dedi. Ama Derviş, Türkiye’nin IMF’nin isteklerini en azından yaklaşıarak yerine getirdiğini de isabetli bir biçimde tespit etti. Arjantin, ülkedeki borç krizinin ortadan kaldırılması konusunda ikna edici bir çözümü hala ortaya koyamazken, Türkiye’de açıkların kapatılması konusunda ilerlemeler sağlandı ve bankacılık reformu gerçekleştirildi. (Berliner Zeitung/26 Kasım 2001)

Mücadele Postası...

Devlet küçültüyor!

Ekonomik-siyasal kriz içinde debelenen sermaye devleti İMF programlarına dört elle sarıldı. Bugüne kadar yeniden yapılanma ve krizden çıkışın tek yolu denilerek yürürlüğe konulan uygulamaların aslında sınıfa saldırı olduğu ortaya çıktı.

Sermaye devletin yeni saldırısı “devletin küçültülmesi” adı altında uygulamaya konuluyor. Devletin küçültülmesine gerekçe olarak “kabarık kadrolar ve gider fazlalığı” gösteriliyor. Oysa, örneğin sosyal hizmet alanında, kadrolar yetersiz olduğu ve kadrolara oranla giderin normalin çok altında olduğu görülmektedir. Devlet okullarında öğretmen başına düşen öğrenci ve SSK hastanelerinde doktor başına düşen hasta sayısının çokluğu bilinmektedir.

Bütçe açığını kapatmak amacıyla işçi ve memurun kazanılmış haklarını gaspedilmesinden, halkın yüksek rakamlı ek vergi yükünün altına sokulmasından sonra, şimdi de “devletin küçültülmesi gerekir” denilerek işçi ve memur kıyımına gidilecektir.

Sermaye devleti halka karşı getirmekle yükümlü olduğu birçok hizmeti gerçekleştirmemektedir. Devletin küçültülmesiyle de özelleşen alanlarda hizmet ya parayla gidecek ya da hiç gitmeyecektir.

Birçok kamu kuruluşu İMF direktifleri doğrultusunda özelleştirildi. Bugüne kadar İMF, Dünya Bankası ve sermaye tarafından sık sık “Türkiye’de yabancı sermayenin önünde çok engel var” sözü dile getirildi. Devletin küçültülmesi planı bu noktada sermaye devletin amacını açığa vurmaktadır. Asıl amaç emperyalist tekellerin önündeki tüm yasal engellerin kaldırılması, Bor madenleri türünden kamuoyunun baskısıyla özelleştirilemeyen kurumların da özelleştirilmesidir. Böylece ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının tümü yabancı sermayeye peşkeş çekilecektir.

Bu saldırılar karşısında yığınların büyüyen öfkesi kendini yer yer göstermektedir. Bu tepkiler sınıfın öncü kurmayı altında birleşip yığmsal tepkiye dönüşecek ve hedef sosyalizm olacaktır.

Ozan Demir
Sulakyurt Cezaevi 4. Koğuş /Kırıkkale

Kapitalizm öldürür...

Açlık can alıyor!

Tarih 21 Kasım 2001... “Kapitalizm öldürür!” şiarı en yakıcı biçimiyle bir gerçeği gözler önüne serdi. Öyle ki satılık burjuva basın bile bu gerçeği gizleyemedi.

İçindeki kin ve nefret yüzüne vurmuş bir baba kucağında bebeğinin ölü bedenini taşıyor. Ardında bir ana ağıtlar yakıyor. Minik Merivan’ın ölüm haberini veriyor televizyonlar, açlıktan ölen bir bebenin ölüm haberini... Merivan’ın tek suçu böyle bir düzende iki yıl önce dünyaya gelmiş olması. Hiroşima’daki küçük kız çocuğunun ölümünden farklı onun ölümü. Bombayla parçalanmamış bedeni, cellat içten içe öldürmüş hergün daha da aç bırakarak, bir mikrop gibi kemirmiş etini zavallı ve savunmasız bir bebeğın... Cansız bedeni bile çektiğı acıyı, açlığı gizleyememiş, yarı açık kalan gözlerinde umut yok, gülümseyiş hiç yok, o hiç gülmemiş doğduğu günden beri, gülmeyi öğrenmeden bedeni yenik düşmüş açlığa...

Merivan ardında altı tane kardeş bırakmıştı, yarı çıplak ve aç! Kardeşimiz öldü, şimdi sıra bizde mi, biz de ölecekmiyiz der gibi bakıyor gözleri! O çocukların saf dünyalarına bilinçli olarak sokuluyor kan, nefret ve kin, onların rüyalarını bile geceleri cellatlar basıyor. Herşey e rağmen direniyor çocuklar, ucuz ekmek sıralarında. Yüzlerinde gülümseyişin izi bile

yok, dudakları mor, soğuktan çatlamış elleri, canları acıyor besbelli.

Peki soruyorum, o çocuklar büyüyünce içindeki acıyı ne yapacaksınız, bugünlerini unutturabilecek misiniz onlara? Hayır dostlar hayır, hiç kimse açlıktan ölen bir bebeğın ölüm nedenini kardeşlerine farklı anlatamaz. Bu

ölüme neden olan tek şey düzenin kendisidir. Katiller kadın, erkek, yaşlı, çocuk dinlemiyor, silah, bomba, savaş, açlık demiyor, ÖLDÜRÜYOR. İşte o zamanlar açlıktan ölmek için, okula gidebilmek için direnen çocuklar, şimdi zindanlarda katil devlete, ölüme,

onursuzluğa karşı direniyorlar. Kararlılar... Kazanacaklar! Çünkü çocuklar ölmesin, insanlar sömürülmesin istiyorlar. Çünkü “başka bir dünya mümkün!” bunu biliyorlar. Çünkü onurlu bir yaşam yaratmak istiyorlar.

Seni unutmayacağız, unutturmayacağız minik Merivan. Şimdi senin için daha da sıkı sarılacağız kavgaya, daha nice Merivanlar ölmesin diye... Bizim gibi binlerce, onbinlerce insana bu zor günleri yaşatanların sonu çok yakın, hesabını soracağız.

Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Yoldaşım Alaattin Karadağ’a...

Merhaba!.. Yüreklərini avucunun içine almış yiğit yoldaşım, sana yazı yazdım ama eline geçti mi bilmiyorum. Dağlar gibi büyük yüreğinin yanına yüreğimi katarım sevgili yoldaşım. Sana bu yazım çok aceleye geldi, bunu sadece kısa bir selam say.

Direnışimizin sarsıcı adımları yeri göğü inletiyor. Bundan aldığımız güçle ilerliyoruz şimdi Gaziemir işçilerinin yüreklerine. Sesime ses ver yoldaş, bugün kaçınıcı gün? Kaç gündür yattı benim yüreğim ölüme, ben sensiz kaç gün yaşadım bu diarlarda. Sevgili yoldaşım, yüreğimi avcumun içine alıp yüreğinin yanına katarım. Şimdilik kısa bir selam say bunu. Kendine iyi bak.

Yoldaşça selamlar...

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

A. Alkin/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **12.500 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **25 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Dışarda saldırganlık, içerde devlet terörü:

**Devrimci basın büroları basıldı,
onlarca devrimci gözaltında...**

Devlet terörüne boyun eğmeyeceğiz!

Susmayacağız!